T. 4221

கொங்கு நாட்டு வரலாறு

(பழங்காலம்—கி. பி. 250 வரையில்)

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்டிரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை-600 098.

முதல் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1974
இரண்டாம் பதிப்பு: ஜனவரி, 1978

© Mylai-Seeni venkataswami

விலை: ரூ. 12·00

மத்திய அரசு சலுகை விலையில் வழங்கிய
அச்சுத் தாளினுல் இப்புத்தகம் அச்சாகியது.
அச்சிட்டப் பிரதிகள்: 1,100

அச்சிட்டவர்:
நியூ செஞ்சுரி பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-600 098.

முன்னுரை

கொங்கு நாடு ஆதிகாலம் முதல் தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்து வருகிறது. அதனால் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் கொங்கு நாடும் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரம் இல்லாமல் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரம் பூர்த்தியடைய முடியாது. தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் ஆதிகாலம் முதல் இன்றைய காலம் வரையும் தொடர்ந்து முழுமையாக எழுதப்படாதது போலவே கொங்கு நாட்டின் சரித்திரமும் முறையாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் முழுமையாகவும் இதுவரையில் எழுதப்படவில்லை. அங்கும் இங்குமாகச் சில சரித்திரப் பகுதிகள் புத்தகமாக வெளிவந்துள்ளன; அவ்வளவுதான். பழங்காலத்துக் கொங்கு நாட்டின் முழு வரலாறு எழுதப்படுவது இதுவே முதல் முறையாகும்.

தமிழகத்தின் வரலாறு சங்க காலத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. சங்க காலத்துத் தமிழகம் ஆறு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பிரிவுகள் துளு நாடு, சேர நாடு, பாண்டி நாடு, சோழ நாடு, தொண்டை நாடு, கொங்கு நாடு என்பவை. துளு நாடு, அரபிக் கடலுக்கும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கும் இடையே சேர நாட்டுக்கு வடக்கே இருந்தது. இப்போது அது தென் கன்னட வட கன்னட மாவட்டங்களில் அடங்கி மைசூர் (கன்னட) தேசத்தில் சேர்ந்து இருக்கிறது. துளு நாட்டுக்குத் தெற்கே அரபிக் கடலுக்கும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கும் இடையே சேர நாடு இருக்கிறது. பழைய சேர நாடு இப்போது மலையாள நாடாக மாறிக் கேரள இராச்சியமாக அமைந்திருக்கிறது. துளு நாடும் சேர நாடும் பிற்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து தனியாகப் பிரிந்து போய்விட்டன. பாண்டி நாடு தமிழகத்தின் தெற்கே, வங்காளக்குடாக் கடல், இந்து மகா சமுத்திரம், அரபிக் கடல் ஆகிய மூன்று கடல்களுக்கிடையே

இருக்கிறது. பாண்டி நாட்டுக்கு வடக்கே, வங்காளக் குடா கடல் ஓரமாகச் சோழ நாடு இருக்கிறது. சோழ நாட்டுக்கு வடக்கே வங்காளக்குடாக் கடலை யடுத்துத் தொண்டை நாடு இருக்கிறது. தொண்டை நாடு வடபெண்ணை ஆறு வரையில் இருந்தது. இவ்வாறு துளு நாடும், சேரநாடும், பாண்டிய நாடும், சோழ நாடும், தொண்டை நாடும் கடற்கரையோரங்களில் அமைந்திருந்தன. ஆறுவது பிரிவாகிய கொங்கு நாடு கடற்கரை இல்லாத உள் நாடு. அது இப்போதைய பழனிமலை வட்டாரத்திலிருந்து வடக்கே கன்னட நாட்டில் பாய்கிற காவிரி ஆறுவரையில் (ஸ்ரீரங்கப் பட்டணம் வரையில்) பரந்திருந்தது, அதனுடைய மேற்கு எல்லை, மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள். கிழக்கு எல்லை, சோழ தொண்டை நாடுகளின் மேற்கு எல்லைகள். சங்க காலத்திலே பெரிய நிலப்பரப்பாக இருந்த கொங்கு நாடு பிற்காலத்திலே குறைந்து குறுகிவிட்டது.

சங்க காலத்திலே, பெரிய பரப்புள்ளதாக இருந்த கொங்கு நாட்டைச் சிறுசிறு குறுநில மன்னர்கள் அரசாண்டார்கள். சேர, சோழ, பாண்டியரைப்போல முடிதரித்து அரசாண்ட பெருமன்னர் அக்காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் இல்லை. சிறுசிறு ஊர்களைச் சிற்றரசர் பலர் அரசாண்டு வந்தனர். அந்தச் சிற்றரசர்களை வென்று கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசாளச் சேரரும் பாண்டியரும் சோழரும் முயன்றார்கள். ஆகவே சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டிலே பல போர்கள் நடந்தன. கடைசியில், சேர அரசர் கொங்கு நாட்டில் கால் ஊன்றினார்கள். பிறகு அவர்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொங்கு இராச்சியத்தை யமைத்து அரசாண்டார்கள். கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட சேரர், இளையகால் வழியினரான பொறையர். அவர்களுக்கு இரும்பொறை என்றும் பெயர் உண்டு. மூத்தக்கால் வழியினரான சேரர் சேர நாட்டையும் இளையகால் வழியினரான பொறையர் கொங்கு நாட்டையும் அரசாண்டார்கள். சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சேர நாட்டையாண்ட சேர அரசரே கொங்கு நாட்டைப்

அரசாண்டனர் என்று தவருகக் கருதிக்கொண்டு அவ்வாறே சரித்திரம் எழுதியுள்ளனர். அவர் கூற்று தவருனது. ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த மூத்த வழி இளைய வழியினராக இருந்தாலும், சேரநாட்டையாண்ட சேர அரசர் வேறு, கொங்கு நாட்டையரசாண்ட பொறைய அரசர் வேறு.

கொங்கு நாட்டு வரலாற்றின் சரித்திரக் காலம், இப்போது கிடைத்துள்ள வரையில், ஏறத்தாழக் கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில் தொடங்குகிறது. கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில் தொடங்குகிற கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரம் கி. பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டில் (ஏறத்தாழ கி. பி. 250 இல்) முடிகிறது. அதாவது தமிழ்நாடு களப்பிர அரசருக்குக் கீழடங்கியபோது கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரத்தின் பழைய வரலாறு முடிவடைகிறது.

ஒரு நாட்டின் வரலாறு எழுதுவதற்கு நல்ல சான்றுகளாக இருப்பவை ஆர்க்கியாலஜி (பழம்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சி). எபிகிராபி (சாசன எழுத்துகள்) (நூமிஸ்மாட்டிக்ஸ் பழங் காசுகள்), இலக்கியச் சான்றுகள் முதலானவை. கொங்கு நாட்டுப் பழைய சரித்திரம் எழுதுவதற்கு இந்தச் சான்றுகளில், இலக்கியச் சான்றுகளைத் தவிர, ஏனைய சான்றுகள் மிக மிகக் குறைவாக உள்ளன.

அகழ்வாராய்ச்சி (ஆர்க்கியாலஜி) கொங்கு நாட்டில் தொடங்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். தமிழ் நாட்டின் ஏனைய மண்டலங்களில் ஆர்க்கியாலஜி முறையாகவும் தொடர்ந்தும் முழுமையுமாகச் செயற்படாமலிருப்பது போலவே, கொங்கு மண்டலத்திலும் ஆர்க்கியாலஜி அதிகமாகச் செயற்படவில்லை. ஆகவே ஆர்க்கியாலஜி சான்றுகள் நமக்குப் போதுமான அளவு கிடைக்கவில்லை.

எபிகிராபி (பழைய சாசன எழுத்துச் சான்று) ஓரளவு கிடைத்துள்ளன. அவை பிராமி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய கொங்கு நாட்டுப் பழைய சரித்திரத்துக்கு ஓரளவு உதவியாக இருக்கின்றன. பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள், கொங்கு நாட்டில் உள்ளவை, முழுமையும் இன்னுங் கண்டுபிடிக்கப்படாமல் உள்ளன.

கிடைத்திருக்கிற பிராமி எழுத்துச் சாசனங்களும் அக்காலத்து அரசரைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறவில்லை யாகையால் இவையும் நமக்கு அதிகமாகப் பயன்படவில்லை. ஆனால், இந்தச் சாசன எழுத்துகள் அக்காலத்துச் (மத) சமயங்கள் சம்பந்தமாகவும் சமூக வரலாறு சம்பந்தமாகவும் நமக்குப் பயன்படுகின்றன. கொங்குநாட்டில் கிடைத்துள்ள பெரும் பான்மையான பிற்காலத்து வட்டெழுத்துச் சாசனங்கள் நம்முடைய பழங்கால ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படவில்லை.

நூமிஸ்மாட்டிக்ஸ் என்னும் பழங்காசுச் சான்றுகள் கிடைத்திருக்கிற போதிலும், இவை கொங்கு நாட்டுக்கேயுரிய பழங்காசுகளாக இல்லாமல், உரோமாபுரி நாணயங்களாக இருக்கின்றன. எனவே, இந்தப் பழங்காசுகளிலிருந்து கொங்கு நாட்டின் பழைய சரித்திரத்தையறிய முடியவில்லை. ஆனால், இந்த ரோமாபுரிப் பழங்காசுகள் அக்காலத்துக் கொங்கு நாட்டின் வாணிக வரலாற்றையறியப் பயன்படு கின்றன.

இவ்வளவு குறைபாடுகள் உள்ள நிலையில் கொங்கு நாட்டின் பழைய சரித்திரத்தை எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது கிடைத்துள்ள ஒரே கருவி சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமே. சங்க இலக்கியம் என்பவை எட்டுத்தொகை நூல்களாகும்.

அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை என்பவை எட்டுத் தொகை நூல்களாம். எட்டுத் தொகையில் பதிற்றுப்பத்தும், புறநானூறும், அகநானூறும், நற்றிணையும் ஆகிய நான்கு நூல்கள் கொங்கு நாட்டுப் பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பயனுள்ளவையாக இருக்கின்றன. இந்த நான்கு நூல்களின் உதவியும் சான்றும் இல்லாமற்போனால் கொங்குநாட்டின் பழைய வரலாறுகள் கொஞ்சமும் தெரியாமல் அடியோடு மறைந்து போயிருக்கும். நற்காலமாக இந்த நூல்களில் கொங்குநாட்டின் பழைய வரலாற்றுச் செய்திகள் அங்கும் இங்குமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை முறையாக

அமையாமல் அங்கும் இங்குமாக ஒவ்வோரிடங்களில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. வரலாறு கூறுவது என்பது இந்தப் பழைய இந்நூல்களின் நோக்கம் அன்று. தங்களைப் போற்றிப் புரந்த அரசர் சிற்றரசர் முதலானோரைப் புகழ்ந்து பாடிய செய்யுள்களாக அமைந்துள்ள இந்தப் பழைய நூல்களில் சரித்திர வரலாற்றுச் செய்திகளும் தற்செயலாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தக்க முறையில் ஏனைய செய்திகளுடன் பொருத்தி ஆராய்ந்து, வரலாற்றை அமைக்க வேண்டியது சரித்திரம் எழுதுவோரின் கடமையாகிறது.

கொங்குநாட்டுப் பழைய வரலாறு எழுதுவதற்குப் பெருந்துணையாக இருக்கிற இந்த நூல்களைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

பதிற்றுப்பத்து :

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்து, சங்க காலத்துச் சேர அரசர்கள்மேல் பாடப்பட்டது. ஒவ்வொரு அரசன் மேலும் பத்துப்பத்துச் செய்யுளாகப் பத்து அரசர் மேல் பாடப்பட்டபடியால் இது பதிற்றுப்பத்து என்று பெயர் பெற்றது. இப்போது கிடைத்துள்ள பதிற்றுப் பத்தில் முதல் பத்தும் பத்தாம் பத்துங் காணப்படாத படியால் எட்டுப் பத்துக்கள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன. ஆகவே பதிற்றுப்பத்தில் எட்டு அரசர்களைப் பற்றிய வரலாறு மட்டும் கிடைக்கின்றது.

சேர நாட்டு அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகிற பதிற்றுப் பத்துக்கும் கொங்குநாட்டு வரலாற்றுக்கும் என்ன சம்பந்தம் உண்டு என்று கேட்கலாம். இப்போது பெரும்பான்மை யோர் கருதிக் கொண்டிருக்கிறபடி, பதிற்றுப்பத்து சேர நாட்டு வரலாற்றை மட்டுங் கூறவில்லை; கொங்குநாட்டு வரலாற்றையுங் கூறுகிறது. முதல் ஆறுபத்துகள் சேர நாட்டுச் சேர அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. அடுத்த நான்கு பத்துகள், கொங்கு நாட்டையாண்ட கொங்குச் சேர அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இந்த உண்மையை இது வரையில் சரித்திரக்காரர்கள் உணரவில்லை.

பதிற்றுப்பத்து அரசர்களை மூத்தவழியரசர் என்றும் இளையவழியரசர் என்றும் இருபிரிவாகப் பிரிக்கலாம். மூத்த வழியரசர்கள் சேர நாட்டை யரசாண்டார்கள். இளையவழி யரசர்கள் கொங்குநாட்டை யரசாண்டார்கள். கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இளையவழி யரசர்களுக்குக் கொங்குச் சேரர் என்று பெயர் கூறலாம். சங்க இலக்கியங்களில் அவர்கள் பொறையர் என்று கூறப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், மூத்த வழி பரம்பரையாருக்கும் இளையவழி பரம்பரையாருக்கும் கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்கு உண்டு. மூத்த வழியைச் சேர்ந்த சேர அரசர் கொங்கு நாட்டைச் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றிச் சேர சாம்ராச்சியத்தோடு (சேர பேரரசோடு) இணைத்துக்கொள்ள பல காலம் முயன்றனர். கொங்கு நாடு சேர இராச்சியத்துக்கு அடங்கிய பிறகு சேர அரசர்களின் இளைய பரம்பரையார் கொங்கு நாட்டில் வந்து தங்கி கருவூரைத் தலைநகரமாக அமைத்துக் கொண்டு கொங்குச் சேரர் என்னும் பெயர் பெற்றுக் கொங்கு நாட்டை யரசாண்டார்கள். இந்த வரலாற்றை யறிவதற்குப் பெருந்துணையாக இருப்பது பதிற்றுப்பத்து. முக்கியமாக 7, 8, 9 ஆம் பத்துகள் கொங்கு நாட்டுப் பழைய வரலாற்றை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளன.

புறநானூறு :

புறநானூறு சங்க காலத்திலிருந்த சேர சோழ பாண்டிய அரசர்கள் மேலும், சிற்றரசர்கள் மேலும் புலவர்கள் அவ்வப் போது பாடிய செய்யுள்களின் தொகுப்பு ஆகும். புற நானூற்றுச் செய்யுள்களில் சேர அரசரைப் பற்றிய செய்யுள்களும் உள்ளன. கொங்குச் சேரர்களைப் பற்றிப் பதிற்றுப் பத்தில் கூறப்பட்ட வரலாறுகள் சில புறநானூற்றுச் செய்யுள்களிலும் கூறப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படாத கொங்கு நாட்டு அரசர் செய்திகளும் புறநானூற்றில் கூறப்படுகின்றன. மேலும், கொங்கு நாட்டை அக்காலத்தில் அரசாண்ட சிற்றரசர்கள் (பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படாதவர்) சிலர் புற நானூற்றில் கூறப்படுகின்றனர். ஆகவே, புறநானூறு கொங்கு

நாட்டுச் சரித்திரத்தை யறிவதற்கு இன்னொரு முக்கிய கருவி நூலாக இருக்கிறது.

அகநானூறு :

அகநானூறு, அகப்பொருளாகிய காதற்செய்திகளைக் கூறுகிற நூல். ஆகையால் அதில் பொதுவாகச் சரித்திரச் செய்திகளும் வரலாற்றுச் செய்திகளும் இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால், அச்செய்யுள்களைப் பாடிய புலவர்களில் சிலர், தங்களை ஆதரித்த அரசர், சிற்றரசர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளை இந்தக் காதற்செய்யுள்களில் புகுத்திப் பாடியுள்ளனர். இப்படிப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் சில, கொங்கு நாட்டு வரலாற்றை யறிவதற்கு உதவியாக இருக்கின்றன. எனவே அகநானூற்றுச் செய்யுள்களும் நமது சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு உதவியாக இருக்கின்றன.

நற்றிணை நானூறு :

அகநானூற்றைப் போலவே, நற்றிணை நானூறும் அகப் பொருளைக் கூறுகிறது. அகநானூற்றுச் செய்யுள்கள் சில அரசர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கூறுவதுபோல நற்றிணைச் செய்யுட்கள் சிலவற்றிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. அதனால் நற்றிணைச் செய்யுள்களில் சில கொங்கு நாட்டு வரலாற்றுக்குத் துணை செய்கின்றன. குறுந் தொகை ஐங்குறுநூறு போன்ற வேறு சில அகப்பொருள் நூல்களிலும் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் காணப்படுகிற வரலாற்றுச் செய்திகள் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன.

சிலப்பதிகாரம் :

இளங்கோ அடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரமும் இந்த நூலை எழுதுவதற்குத் துணையாக இருந்தது. பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படுகிற சேரர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சிலப்பதிகாரத் திலும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, இந்த வரலாறு எழுது வதற்கு இது துணை செய்கின்றது. மேலும், கொங்கு நாட்டுப் பொறைய அரசர்களின் காலத்தைக் கணித்து நிறுவுவதற்கும் சிலம்பு பெரிய உதவியாக இருக்கிறது.

இது கொங்கு நாட்டின் முழு வரலாறு அன்று, சங்க காலத்துக் கொங்கு நாட்டின் வரலாறு ஆகும். கொங்கு நாட்டின் புகழூரையடுத்த மலைப்பாறையில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துச் சாசனம், கொங்கு நாட்டை யாண்ட பெருங் கடுங்கோன், இளங் கடுங்கோன், இளங்கோன் என்னும் மூன்று அரசர்களைக் கூறுகிறது. அவர்களைப்பற்றிய வரலாறு தெரியவில்லை. நமக்குக் கிடைத்த வரையில் உள்ள சான்றுகளை யெல்லாம் தொகுத்து வரன் முறையாக எழுதப் பட்ட சங்க காலத்துக் கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரம் இது.

இவ்வாறு சங்க காலத்துக் கொங்கு நாட்டு வரலாற்றை எழுதுவதற்கு என்னென்ன சாதனங்களும் கருவிகளும் சான்று களும் கிடைத்திருக்கின்றனவோ (அவை மிகச் சில) அவற்றை யெல்லாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்தக் கொங்கு நாட்டுப் பழைய வரலாற்றினை எழுதுகிறேன். இதைச் சரியாகச் செய்திருக்கிறேனா என்பதை வாசகர்கள் கூறவேண்டும்.

இந்த நூலை நான் எழுதுவதற்குக் காரணமாக இருந்த வருக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். பொள்ளாச்சிப் பெருந் தகையார் திரு. நா. மகாலிங்கம் அவர்கள், இந்நூலை எழுதுமாறு என்னைத் தூண்டி ஊக்கப்படுத்தினார்கள். அவர் களின் தூண்டுகோல் இல்லாமற்போனால் இந்நூலை நான் எழுதியிருக்க முடியாது. அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலை அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்ட நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் நிலையத்தாருக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

இந்த வரலாற்று நூலைப் பொதுமக்கள் ஆதரித்து எனக்கு மேன்மேலும் ஊக்கம் அளிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். இது போன்ற பணிகளில் என்னைச் செலுத்தித் தமிழகச் சமய வரலாறு, மொழி வரலாறு, சமுதாய வரலாறு, நுண்கலை வரலாறுகளை எழுத உதவியருள வேண்டுகிறேன்.

சென்னை-4
19-9-74

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி

காணிக்கை

இந்த நூலை எழுதுவதற்கு ஊக்கமளித்துத்
தூண்டுகோலாக இருந்த

பொள்ளாச்சிப் பெருந்தகை

திரு. நா. மகாலிங்கம் *அவர்களுக்கு*

பொருளடக்கம்

பக்கம்

கொங்கு நாட்டு வரலாறு 9—45

கொங்கு நாடு - உம்பற் காடு (யானை மலைக் காடு) - ஒகந்தூர்- கருவூர்-கண்டிரம்-கட்டி நாடு - காமூர் - குதிரை மலை - நன்றுமலை - விச்சி நாடு- வெள்ளலூர் - வையாவி நாடு- கொல்லி மலையும் கொல்லிக் கூற்றமும்-திருச் செங்கோடு-நன்றுமலை - படியூர் - புகழியூர் புன்னாடு - எருமையூர் (எருமை நாடு)- துவரை (துவார சமுத்திரம்) - பூழி நாடு- மாந்தை - தொண்டி

கொங்கு நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள் 46—65

அதிகமான் அரசர்-ஓரி-கழுவுள்-குமணன்- விச்சியரசர் - கட்டியரசர் - குதிரை மலைக் கொற்றவர்-நள்ளி - புன்னாட்டரசர் - கோசர்

கொங்கு நாட்டில் சேரர் ஆட்சி 66—68

அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை 69—73

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் 74—85

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 86—93

காமூர்ப் போர்-கொல்லிப் போர்-தகடூர்ப் போர்

குட்டுவன் இரும்பொறை 94—100

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை 101—114

விச்சிப் போர்-சோழனுடன் போர்-
ஒரு விளக்கம்

யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்
சேரல் இரும்பொறை 115—124

கருவூர்ப் போர்

கணைக்கால் இரும்பொறை 125—129

செங்கட் சோழன் கணைக்கால்
இரும்பொறை காலம் 130—135

வேறு கொங்குச் சேரர் 136—138

கொங்குச் சேரர் பரம்பரை 139—140

இரும்பொறை யரசர்களின்
கால நிர்ணயம் 141—146

இரும்பொறை யரசரின் ஆட்சி முறை 147—149

கொங்கு நாட்டுச் சமயநிலை 150—156

பயிர்த்தொழில் கைத்தொழில்வாணிபம் 157—161

அயல்நாட்டு வாணிகம் 162—176

பொள்ளாச்சி – வெள்ளலூர் – கரூர் –
கலயமுத்தூர்

கொங்கு நாட்டுப் புலவர்கள்

புலவர் நிலை | *177—199*

அஞ்சியத்தைமகள் நாகையார் - அதியன் விண்ணத்தனார் - அரிசில் கிழார் - உம்பற் காட்டு இளங்கண்ணனார் - ஔவையார் - கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார்-கருவூர்க் கதப் பிள்ளைச் சாத்தனார் - கருவூர்க்கலிங்கத்தார்- கருவூர் கிழார்-கருவூர்க் கோசனார் - கருவூர் சேரமான் சாத்தன் - கருவூர் நன்மார்பனார்- கருவூர்ப் பவுத்திரனார்-கருவூர்ப் பூதஞ்சாத் தனார் - கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனாதனார் - கொல்லிக் கண்ணனார் - சேர மான் கணைக்காலிரும் பொறை-பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ - பேய்மகள் இளவெயினி- பொன்முடியார் - பெருந்தலைச் சாத்தனார் - மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

கொங்கு நாட்டுச் சங்க நூல்கள் 200—207

பதிற்றுப்பத்து-தகடூர் யாத்திரை - ஐங்குறு நூறு

சங்க காலத்துத் தமிழெழுத்து 208—212

கொங்கு நாட்டுப் பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள் 213—245

அரசலூர் - புகழியூர் (புகளூர்)

Bibliography 246—247

தமிழ் நூல்கள் 248

பொருளகராதி 249

கொங்கு நாட்டு வரலாறு

1

கொங்கு நாடு

கடைச் சங்க காலத்திலே, 1,800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு. தமிழகம் ஆறு நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்தது. அந்தப் பிரிவுகள், துளுநாடு சேரநாடு பாண்டிநாடு சோழநாடு அருவா நாடு கொங்கு நாடு என்பவை. இந்த ஆறு நாடுகளில் துளுநாடும் சேரநாடும் மேற்குக் கடற்கரையோரத்திலிருந்தன. துளு நாடு இப்போது தென்கன்னடம் வடகன்னடம் என்று பெயர் பெற்று மைசூர் இராச்சியத்தோடு இணைந்திருக்கின்றது. சேர நாடு இப்போது கேரள நாடு என்று பெயர் பெற்று மலையாளம் பேசும் நாடாக மாறிப் போயிற்று. தமிழகத்தின் தென் கோடியில் பாண்டி நாடு மூன்று கடல்கள் சூழ்ந்த நாடாக இருந்தது. சோழ நாடும் அருவா நாடும் (தொண்டை நாடு) கிழக்குக் கடற்கரையோரமாக அமைந்துள்ளன. கொங்கு நாடு தமிழகத்தின் இடை நடுவே கடற்கரை இல்லாத உள்நாடாக அமைந்திருந்தது. (படம் காண்க)

கொங்கு நாடு இப்போது சேலம் வட்டம் கோயம்புத்தூர் வட்டங்களில் அடங்கியிருப்பதாகக் கூறுவர். பிற்காலத்திலே சுருங்கிப்போன கொங்கு நாட்டைத்தான், அதாவது கோயம்புத்தூர் சேலம் வட்டங்களைத்தான், இக் காலத்தில் கொங்கு

சங்க காலத் தமிழகம்
(ஆறு நாடுகள்)

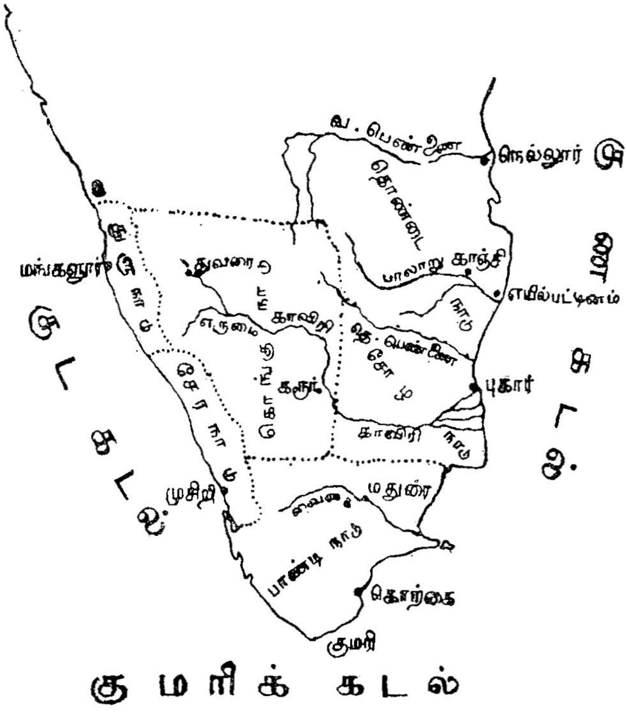

நாடு என்று கூறுகின்றோம். ஆனால் சங்க காலத்திலிருந்த கொங்கு நாடு இப்போதுள்ள கொங்கு நாட்டைவிட மிகப் பெரியதாக இருந்தது; பிற்காலத்துச் செய்யுள்கள் கொங்கு நாட்டின் எல்லையைக் குறுக்கிக் கூறுகின்றன.

"வடக்குத் தலைமலையாம் வைகாவூர் தெற்கு
குடக்கு வெள்ளிப் பொருப்பு குன்று—கிழக்கு
கழித்தண்டலை சூழும் காவிரிசூழ் நாடா
குழித்தண் டலையளவே கொங்கு"

என்றும்;

"வடக்குப் பெரும்பாலை வைகாவூர் தெற்கு
குடக்குப் பொருப்புவெள்ளிக் குன்று—கிடக்கும்
களித்தண் டலைமேவும் காவிரிசூழ் நாட்டுக்
குளித்தண் டலையளவே கொங்கு"

என்றும் கூறுகின்றன பழம் பாடல்கள்.

கொங்கு மண்டல சதகம் கொங்கு நாட்டின் எல்லைகளை இவ்வாறு கூறுகிறது.

"மதிற்கரை கீட்டிசை தெற்குப் பழனி மதிகுடக்குக்
கதித்துள வெள்ளிமலை பெரும்பாலை கவின்வடக்கு
விதித்துள்ள நான்செல்லை சூழ வளமுற்றும்
மேவிவிண்ணோர்
மதித்திட வாழ்வு தழைத்திடு நீள்கொங்கு
மண்டலமே"

இவ்வாறு கூறுவன எல்லாம் பிற்காலத்து எல்லைகள். ஆனால், மிக முற்காலத்திலே, கடைச்சங்க காலத்தில் கொங்கு நாடு பரந்து விரிவாக இருந்தது.

அதன் தெற்கு எல்லைக்கு அப்பால் பாண்டி நாடு இருந்தது. அதன் மேற்கு எல்லை, சையகிரி (மேற்குத்

தொடர்ச்சி) மலைகள். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு மேற்கே சேரநாடும் துளுநாடும் இருந்தன. கொங்கு நாட்டின் கிழக்கு எல்லைக்கப்பால் சோழநாடும் தொண்டை நாடும் இருந்தன. அதன் வடக்கு எல்லை, மைசூரில் பாய்கிற காவிரி யாறு (சீரங்கப்பட்டணம்) வரையில் இருந்தது. இவ்வாறு பழங்கொங்கு நாட்டின் பரப்பும் எல்லையும் மிகப் பெரிதாக இருந்தன.

இப்போது பாண்டி நாட்டுடன் இணைந்து இருக்கிற (மதுரை மாவட்டம் மதுரை வட்டாரத்தில் சேர்ந்திருக்கிற) வையாவி நாடு (பழனிமலை வட்டாரம்) அக் காலத்தில் கொங்கு நாட்டின் தென்பகுதியாக இருந்தது. பழனிமலை சங்க காலத்தில் பொதினி என்று வழங்கப் பெற்றது. பொதினி பிற்காலத்தில் பழனியாயிற்று. கொங்கு நாட்டின் தென் கோடியாகிய வையாவி நாட்டை அக் காலத்தில் வையா விக்கோ என்னும் அரச பரம்பரையார் அரசாண்டார்கள். சேரநாடு துளுநாடுகளின் கிழக்கே, வடக்குத் தெற்காக நீண்டு கிடக்கிற சைய மலைகள் (மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள்) கொங்கு நாட்டின் மேற்கு எல்லைகளாக அமைந்திருந்தன. யானைமலைப் பிரதேசம் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தது. அது அக் காலத்தில் உம்பற்காடு என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. (உம்பல்—யானை), மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள பாலைக்காட்டு கணவாய், சேர நாட்டையும் கொங்கு நாட்டை யும் இணைத்துப் போக்குவரத்துக்கு உதவியாக இருந்தது. மற்ற இடங்களில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள் உயரமாக அமைந்து இரண்டு நாடுகளுக்கும் போக்குவரத்து இல்லாதபடி தடுத்து விட்டன. பாலைக்காட்டுக்கு அருகில் மலைகள் தாழ்ந்து கணவாயாக அமைந்து இருப்பதால் அது சேர நாட்டுக்கும் கொங்கு நாட்டுக்கும் போக்குவரத்துக்கு ஏற்றதாக இருக்கின்றது. இந்தக் கணவாய் வழியாகச் சேர அரசர் படையெடுத்து வந்து கொங்கு நாட்டைக் கைப் பற்றினார்கள்.

இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் சேர்ந் திருக்கிற கரூர் வட்டமும் வேறு சில பகுதிகளும் பழங் காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் சேர்ந்திருந்தன. அக் காலத் தில் கருவூர், கொங்கு நாட்டின் தலைநகரமாக இருந்தது. கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்த அந்தப் பகுதிகள், ஆங்கிலேய கிழக்கிந்தியக் கும்பினியார் நாடு பிடித்து அரசாளத் தொடங்கிய பிற்காலத்தில், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டன.

பழங்கொங்கு நாட்டின் வடக்கெல்லை மைசூரில் பாய்கிற காவிரி ஆற்றுக்கு அப்பால் நெடுந்தூரம் பரவி யிருந்தது என்று கூறினோம். இக்காலத்தில் மைசூர் இராச்சி யத்தின் தென்பகுதிகளாக இருக்கிற பல நாடுகள் அக் காலத்தில் வட கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தன. பேர் போன புன்னாடு, கப்பிணி ஆற்றங்கரை மேல் உள்ள கிட்டூரைத் (கட்டூர்) தலைநகரமாகக் கொண்டிருந்தது. அது சங்க காலத்தில் வட கொங்கு நாட்டை சேர்ந்திருந்தது. எருமை ஊரை அக்காலத்தில் அரசாண்டவன் எருமையூரன் என்பவன். எருமை ஊர் பிற்காலத்தில் மைசூர் என்று பெயர் பெற்றது. (எருமை—மகிஷம். எருமையூர்—மைசூர். எருமை ஊர் மைசூர் என்றாகிப் பிற்காலத்தில் கன்னட நாடு முழுவதுக்கும் பெயராக அமைந்துவிட்டது.)

இப்போதைய மைசூர் நாட்டில் உள்ள ஹளேபீடு (ஹளே=பழைய, பீடு=வீடு) அக் காலத்தில் துவரை என்று வழங்கப்பட்டது. துவரை, இக் காலத்தில் துவார சமுத்திரம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இங்கு ஒரு பெரிய ஏரியும் அதற்கு அருகிலே உள்ள மலையடிவாரத்தில் அழிந்துபோன நகரமும் உள்ளன. இந்த நகரம் சங்க நூல்களில் கூறப் படுகின்ற அரையம் என்னும் நகரமாக இருக்கக் கூடும். துவரையையும் அதற்கு அருகில் இருந்த அரையத்தையும் புலிகடிமால் என்னும் அரச பரம்பரை யரசாண்டது. மிகப் பிற்காலத்தில் மைசூரை யரசாண்ட ஹொய்சளர், பழைய

புலிகடிமால் அரச பரம்பரையார் என்று தோன்றுகின்றனர். ஹொய்சள என்பது புலிகடிமால் என்பதன் மொழிப்பெயர்ப் பாகத் தெரிகின்றது.

கொங்கு நாட்டின் வடஎல்லை பழங் காலத்தில் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு மைசூர் நாட்டில் பாய்கிற காவிரி ஆற்றுக்கு அப்பால் இருந்தது என்று கூறுவது வெறும் கற்பனையன்று, சரித்திர உண்மையே. அக்காலத்தில் கன்னட நாடு (வடுக நாடு) வடக்கே வெகுதூரம் கோதாவிரி ஆறு வரையில் பரவியிருந்தது. இப்போது மகாராட்டிர நாடாக இருக்கிற இடத்தின் தென்பகுதிகள் அக்காலத்தில் கன்னடம் பேசப்பட்ட கன்னட நாடாக இருந்தன. பிற்காலத்தில் மகாராட்டிரர், வடக்கே இருந்த கன்னட நாட்டில் புகுந்து குடியேறினார்கள். காலஞ் செல்லச் செல்ல அந்தப் பகுதி மகாராட்டிர நாடாக மாறிப் போயிற்று. இதன் காரணமாக, மகாராட்டிர பாஷையில் பல கன்னட மொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இக்காலத்தில் உள்ள கன்னட (மைசூர்) நாட்டின் தென் பகுதிகள் அப்பழங் காலத்தில், தமிழ் நாடாக (வட கொங்கு நாட்டின் பகுதியாக) இருந்தன. வடக்கேயிருந்த கன்னட நாட்டில் மராட்டியர் புகுந்து குடியேறிய போது, கன்னடர் தெற்கு வடகொங்கு நாட்டு எல்லையில் புகுந்து குடியேறினார்கள். மைசூரில் பாய்கிற காவிரி ஆற்றுக்கு வடக்கிலிருந்து வடக்கே கோதாவிரி ஆறு வரையில் பழங் காலத்தில் கன்னட நாடு பரவியிருந்தது என்று கூறுவதற்குக் கன்னட இலக்கண நூல் சான்று கூறுகின்றது. கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த நிருபதுங்க அரசன் (கி.பி. 850-ல்) இயற்றிய கவிராஜ மார்க்கம் என்னும் கன்னட இலக்கண நூலில், பழங் கன்னட நாட்டின் எல்லை கூறப்படுகின்றது. அதில் கன்னட நாட்டின் அக்காலத் தென் எல்லை மைசூரில் பாய்கிற காவிரி ஆறு என்று கூறப்படுகின்றது.

"காவேரியிந்த மா கோதாவரி வரமிர்ப நாடதா
கன்னட தொள்
பாவிஸித ஜனபதம் வஸுதாவளய விலீன விஸத
விஷய விஸேஷம்"
(கவிராஜ மார்க்கம். 1—36)

இதனுல் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் கன்னட நாட்டின் தென் எல்லை காவிரி ஆறு (மைசூர் நாட்டில் பாயும் காவிரி ஆறு) என்று தெளிவாகத் தெரிகின்றது. 9 ஆம் நூற்ருண்டிலே இது கன்னட நாட்டின் தென் எல்லையாக இருந்தது என்ருல் அதற்கு முற்பட்ட சங்க காலத்தில் (கி. பி. 200-க்கு முன்பு) பழைய கன்னட நாட்டின் தென் எல்லை காவிரி ஆற்றுக்கு வடக்கே இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் ஐயம் என்ன? கன்னடர், தமிழகமாக இருந்த வடகொங்கு நாட்டில் வந்து பரவியதும், பிற்காலத்தில் அந்தப் பகுதிகள் கன்னட மொழியாக மாறிப்போனதும் பிற்காலத்தில் (கி. பி. 10-ஆம் நூற்ருண்டுக்குப் பிறகு) ஏற்பட்டவையாகும். எனவே, நமது ஆராய்ச்சிக்குரிய கடைச் சங்க காலத்தில் கொங்கு நாடு, மைசூர் நாட்டுக் காவிரி ஆற்றுக்கு அப்பால் வடக்கே வெகுதூரம் பரவியிருந்தது என்பதும் அந்த எல்லைக்குள் இருந்த புன்ஞடு பகுதியும் கொங்கு நாட்டில் அடங்கியிருந்தது என்பதும் நன்கு தெரிகின்றன.

கொங்கு நாடு நெய்தல் நிலமில்லாத (கடற்கரையில்லாத) உள்நாடு என்று கூறினேம். அங்கு மலைகள் அதிகம். எனவே அங்கே குறிஞ்சி நிலம் அதிகமாயிருந்தது. காடும் காட்டைச் சேர்ந்த முல்லை நிலங்களும் அதிகம். நெல் பயிரான மருத நிலங்களும் இருந்தன. கொங்கு நாட்டிலிருந்த

ஊர்கள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியவற்றின் முழு விபரங்கள் சங்க நூல்களில் கிடைக்கவில்லை; சில பெயர்கள் மட்டும் தெரிகின்றன. நமக்குக் கிடைத்துள்ள வரையில், சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படுகின்ற கொங்கு நாட்டின் இடங்களைக் கீழே தருகிறோம்.

உம்பற் காடு (யானை மலைக்காடு)

இது கொங்கு நாட்டின் தென் மேற்கிலுள்ள யானை மலைப் பிரதேசம். (உம்பல்—யானை) இது கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் பொள்ளாச்சி வட்டத்தை அடுத்திருக்கின்றது. யானை மலைகள் சராசரி 7,000 அடி உயர முள்ளவை. யானைமுடி மிக உயரமானது. அதன் உயரம் 8,837 அடி. இங்குள்ள காடுகளில் யானைகள் அதிகமாக இருந்தது பற்றி யானை மலைக்காடு (உம்பற் காடு) என்று பெயர் பெற்றது.

சேர நாட்டு அரசர் கொங்கு நாட்டைப் பிடிக்கத் தொடங்கினபோது முதல் முதலாக யானை மலைப் பிரதேசத்தைப் பிடித்தார்கள். இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனுடைய தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் உம்பற் காட்டை வென்று கைப்பற்றினான். இவன், 'உம்பற் காட்டைத் தன் கோல் நிரீஇயினான்' என்று பதிற்றுப் பத்து மூன்றாம் பத்துப் பதிகங்கூறுகின்றது. அவனுடைய தமயனாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (செங்குட்டுவனுடைய தந்தை) தன்மீது 2-ஆம் பத்துப்பாடிய குமட்டூர்க் கண்ணனார்க்கு உம்பற் காட்டில் ஐஞ்ஞூறூர் பிரமதாயங் கொடுத்தான்.* சேரன் செங்குட்டுவன் தன்மீது ஐந்தாம் பத்துப் பாடிய பரணர்க்கு உம்பற்காட்டு வாரியை (வருவாயை)க் கொடுத்தான்**

* (இரண்டாம் பத்துப் பதிகம் அடிக்குறிப்பு)

** (ஐந்தாம் பத்துப் பதிகம் அடிக்குறிப்பு)

இதனால் யானை மலைப் பிரதேசங்களைச் சேர மன்னர் கைப்பற்றி இருந்தார்கள் என்பது தெரிகின்றது. உம்பற் காட்டில் பல ஊர்கள் அடங்கியிருந்தன.

ஓகந்தூர்

இது கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஊர். இது இருந்த இடம் தெரியவில்லை. கொங்கு நாட்டையரசாண்ட செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் இந்த ஊரைத் திருமால் கோயிலுக்குத் தானஞ் செய்தான் என்று பதிற்றுப் பத்து ஏழாம் பத்துப் பதிகங் கூறுகிறது.

கருவூர்.

இது கொங்கு நாட்டில் மதிலரண் சூழ்ந்த ஊர். ஆன்பொருநை யாற்றின் கரைமேல் அமைந்திருந்தது. இது சேரரின் கொங்கு இராச்சியத்தின் தலைநகரமாகவும் இருந்தது. சேரர் இந்த நகரத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, தங்கள் சேர நாட்டுத் தலைநகரமான கருவூரின் பெயரையே இதற்கு இட்டனர் என்று தோன்றுகின்றது. இதற்கு வஞ்சி என்றும் வேறு பெயர் உண்டு. இவ்வூரில் வேண்மாடம் என்னும் பெயருள்ள அரண்மனையை யமைத்துக் கொண்டு 'இரும்பொறையரசர்' கொங்கு நாட்டை யரசாண்டனர். இப்போது இந்தக் கருவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கரூர் வட்டத்தில் இருக்கிறது.

ஏறத்தாழ கி.பி. 150இல் இருந்த தாலமி (Ptolemy) என்பவர் தம்முடைய நூலில் இதைக் கரொவுர (Karoura) என்று கூறுகின்றார். இவ்வூர் உள்நாட்டில் இருந்தது என்றும் கேரொபொத்ரருக்கு (கேரள புத்திரர்க்கு) உரியது என்றும்

கூறுகின்ருர். இக் கருவூர் உள்நாட்டில் இருந்ததென்று கூறுகிறபடியால், கடற்கரைக்கு அருகில் இருந்த சேரநாட்டுக் கருவூர் அன்று என்பதும், கொங்கு நாட்டுக் கருவூரைக் குறிக்கின்றது என்றும் தெரிகின்றன. மேலும் இக் கருவூரில் உரோம் தேசத்துப் பழங்காசுகள் கிடைத்திருப்பது இவ்வூரில் யவன வாணிகத் தொடர்பு இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது.

சங்க காலத்தின் இறுதியில் கி. பி. முதல் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் இரண்டு கருவூர்கள் இருந்தன. ஒன்று மேற்குக் கடற்கரையில் சேரரின் தலைநகரமாக இருந்த கருவூர். இன்னென்று கொங்கு நாட்டில் இருந்த இந்தக் கருவூர், இவ்விரண்டு கருவூருக்கும் வஞ்சி என்று வேறு பெயரும் உண்டு. இரண்டு கருவூர்களையும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இரண்டு கருவூர்கள் இருந்ததையறியாமல், ஒரே கருவூர் இருந்ததாகக் கருதிக் கொண்டு. சேரர் தலைநகரமாகிய கருவூர் வஞ்சி, சேர நாட்டிலிருந்ததா கொங்கு நாட்டிலிருந்ததா, என்று சென்ற தலைமுறையில் அறிஞர்களுக்குள் வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. இதுபற்றிக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் இரு தரத்தாராலும் எழுதப்பட்டன. ஒரே காலத்தில் இரண்டு (கருவூர்) வஞ்சி மாநகர்கள் சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் இருந்தன என்பதை அறியாதபடியால் இந்த ஆராய்ச்சி நடந்தது. கொங்கு நாட்டையாண்ட சேர அரசர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் கருவூர் கொங்கு நாட்டின் தலைநகரமாக இருந்தது. இது ஒரு பெரிய வாணிக நகரமாகவும் இருந்தது. சங்கப் புலவர்களில் சிலர் இவ்வூரினராவர்.

கண்டிரம்

இப்பெயரையுடைய ஊர் கொங்கு நாட்டிலிருந்தது. அது எந்த இடத்திலிருந்தது என்பது தெரியவில்லை. கண்டிர நாட்டில் பெரிய மலையொன்று தோட்டிமலை என்று பெயர்

பெற்றிருந்தது. அந்நாட்டை யரசாண்ட மன்னர்கள் கண்டீரக்கோ என்று பெயர் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் நள்ளி என்றும் பெயருடையவன். தோட்டி மலையையும் அதன் அரசனாகிய நள்ளியையும் வன்பரணர் கூறுகின்றார்.*

கண்டீர நாட்டின் சோலைகளிலே காந்தள் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்தன என்று பரணரும் கபிலரும் கூறுகின்றனர்.** நள்ளியின் கண்டீரநாட்டுக் காடுகளில் இடையர் பசு மந்தைகளை வளர்த்தனர் என்றும், அவ்வூர் நெய்க்குப் பேர் போனது என்றும் காக்கை பாடினியார் கூறுகிறார்.*** கண்டீரத்துக் காட்டில் யானைகளும் இருந்தன. கண்டீர நாட்டில் நள்ளியின் பெயரால் நள்ளியூர் என்று ஓர் ஊர் இருந்ததைக் கொங்கு நாட்டுச் சாசனம் ஒன்று கூறுகின்றது.

கட்டி நாடு

கட்டி நாடு என்பது தமிழகத்தின் வடக்கேயிருந்தது. அது கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தது. கட்டி நாட்டையாண்ட

---

*'இரும்பு புனைந்தியற்றாப் பெரும் பெயர் தோட்டி. அம்மலை காக்கும் அணி நெடுங்குன்றில், பளிங்கு வகுத்தன்ன தீநீர் நளிமலை நாடன் நள்ளி' (புறம் : 150 : 25—28) (கோட்டி—யானைப்பாகர் யானைகளை அடக்கி நடத்துகிற ஓர் ஆயுதம். இது இரும்பினால் செய்யப்படுவது. அந்தப் பெயரையுடைய இந்த மலை 'இரும்பு புனைந்து இயற்றா தோட்டி' எனப் பட்டது.)

**(அகம் 152: 15-17. 238: 14-18)

***'திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர் பல்லா பயந்த நெய்' (குறும் 210: 1-2) (நள்ளி-கண்டீரக்கோ அரசன் பெயர், அண்டர்-ஆயர், இடையர்)

அரசர் பரம்பரையார் 'கட்டியர்' 'கட்டி' என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர். கட்டி நாட்டின் வட எல்லை வடுக (கன்னட) நாட்டின் எல்லை வரையில் இருந்தது. கட்டி நாட்டுக்கு அப்பால் மொழி பெயர் தேயம்* (வேறு மொழி கன்னட மொழி) பேசும் தேசம் இருந்தது. கட்டி நாடு வடகொங்கு நாட்டில் இருந்தது. கட்டியரசு பரம்பரை விசயநகர அரசர் காலத்திலும் இருந்தது.

காமூர்

இதுவும் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஊர். இங்கு இடையர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களின் தலைவன் கழுவுள்.** கழுவுளின் காமூரில் பலமான கோட்டையிருந்தது. அது ஆழமான அகழியையும் உயரமான கோட்டை மதிலையுங் கொண்டிருந்தது. கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட பெருஞ் சேரலிரும்பொறை காமூரை வென்று அதைத் தன்னுடைய இராச்சியத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டான்.*** பெருஞ்சேர லிரும்பொறை காமூரை முற்றுகையிட்டபோது பதினன்கு வேளிர்கள் (சிற்றரசர்) அவனுக்கு உதவியாக இருந்தார்கள்.*

குதிரைமலை

இது கொங்குநாட்டிலிருந்த மலை. இதை 'ஊராக்குதிரை' என்று கூறுகிறர் கருவூர் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனர். (ஊராக் குதிரை—சவாரி செய்யமுடியாத குதிரை. அதாவது குதிரை மலை) 'மைதவழ் உயர்சிமைக் குதிரைமலை என்று இம்மலையை ஆலம்பேரி சாத்தனர் கூறுகிறர்.*

---

* ''குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது. பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டும்பர் மொழி பெயர் தேஎம்''(குறும். 11: 5—7)

** 'கழுவுள் காமூர்' (அகம். 365: 12) (8-ஆம் பத்து 1: 12: 18: 9-ஆம் பத்து 8: 7-9) (அகம். 135: 11-14)

***(அகம். 143: 12)

குதிரை மலையையும் அதனைச் சார்ந்த நாட்டையும் பிட்டங்கொற்றன் அரசாண்டான். இம்மலையில் வாழ்ந்த குறவர்கள் மலைச் சாரலில் தினையரிசியைப் பயிர் செய்து அந்த அரிசியைக் காட்டுப் பசுவின் பாலில் சமைத்து உண்டார்கள்.* குதிரை மலை, உடுமலைப்பேட்டை வட்டாரத்தில் இருந்ததென்று கருதுகின்றனர்.

நன்றுமலை

இது கொங்கு நாட்டில் இருந்த மலை. இந்த மலையின் மேலிருந்து பார்ப்பவருக்கு இதைச் சூழ்ந்துள்ள ஊர்கள் தெரிந்தன. ஆகையால் இது 'நாடுகாண் நெடுவரை' என்று (பதிற்று, 9ஆம் பத்து 5:7) கூறப்படுகின்றது. 'நாடுகாண் நெடுவரை, யென்றது தன்மேல் ஏறி நாட்டைக் கண்டு இன்புறுவதற்கு ஏதுவாகிய ஓக்கமுடைய' மலை என்று இதற்குப் பழைய உரையாசிரியர் விளக்கம் கூறுகின்றார்.

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் மேல் கபிலர் 7 ஆம்பத்துப் பாடியபோது அவருக்கு அவ்வரசன் இந்த மலை மேலிருந்து கண்ணிற் கண்ட நாடுகளைக் காட்டி அந்நாடுகளின் வருவாயை அவருக்குப் பரிசாக அளித்தான் என்று 7ஆம் பத்து அடிக்குறிப்பு கூறுகின்றது. "பாடிப்பெற்ற பரிசில், சிறுபுறமென நூறாயிரங் காணங்கொடுத்து நன்றா வென்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாங் காட்டி கொடுத்தான் அக்கோ," என்று அடிக் குறிப்புக் கூறுகின்றது. கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில், திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இவ்வூர் திருநணா என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது.

விச்சிநாடு

சங்க காலத்துக் கொங்கு நாட்டிலே இருந்த ஊர்களில் விச்சி என்பதும் ஒன்று. பச்சைமலை என்று இப்போது பெயர்

* (புறம். 168: 1-14)

வழங்குகிற மலை அக்காலத்தில் விச்சிமலை என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. சேலம் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களில் விச்சிமலை (பச்சைமலை) இருக்கின்றது. இந்த மலை ஏறக் குறைய 200 மைல் நீளம் உள்ளது. இதன் உயரம் கடல் மட்டத்துக்குமேல் ஏறத்தாழ 2000 அடி உயரம் உள்ளது. மலையின் மேலே வேங்கை, தேக்கு, கருங்காலி, சந்தனம் முதலிய மரங்கள் உள்ளன. விச்சி நாட்டு மலைப் பக்கங்களில் பலா மரங்கள் இருந்தன என்று கபிலர் கூறுகிறார்.* விச்சி மலைமேல் 'ஐந்தெயில்' என்னும் கோட்டையிருந்தது. அது காட்டரண் உடையதாக இருந்தது. விச்சி நாட்டையரசாண்ட பரம்பரையாருக்கு விச்சிக்கோ என்று பெயர் இருந்தது. கொங்குச் சேரனாகிய இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, ஐந்தெயில் கோட்டையை வென்று விச்சி நாட்டைக் கைப் பற்றினான் என்று 9 ஆம் பத்துப் பதிகங் கூறுகின்றது.

வெள்ளலூர்

கோயம்புத்தூருக்குத் தென்கிழக்கில் ஐந்து மைல் தூரத்தில் இவ்வூர் இருக்கின்றது. இங்குப் 'பழங்காலத்துப் பாண்டு குழிகள்' உள்ளன. இந்தப் பண்டவர் குழிகளிலிருந்து முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. 1842 ஆம் ஆண்டில் இவ்வூரில் பழங்காசுப் புதையல் ஒரு மண்பாண்டத்தில் கிடைத்தது. அப்புதையலில் 522 உரோம் தேசத்து நாணயங்கள் இருந்தன. அந்தக் காசுகளில் உரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்திகளான அகஸ்தஸ், தைபீரியர், கலிகுல்லா, கிளாடியஸ் ஆகியோரின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இவை கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் வழங்கப்பட்ட காசுகள். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் இந்த ஊரில் யவனருடன் வியாபாரத் தொடர்பு இருந்தது என்பது தெரிகின்றது.

---

* (புறம். 200. 1—2)

வையாவிநாடு

இது கொங்கு நாட்டின் தென்கோடியில் இருந்தது. ஆவிநாடு என்றும் வையாவி நாடு என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தது. பிற்காலத்தில் வைகாவூர் என்றும் வையாபுரி என்றும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. இது இப்போது மதுரை மாவட்டத்து மதுரை வட்டத்தில் இருக்கின்றது. பழனி மலை வட்டாரம் பழைய வையாவி நாடாகும். வையாவி நாட்டின் தலைநகரம் பொதினி. ஆவி (வையாவி) நாட்டையாண்ட அரசர் 'வேள் ஆவிக் கோமான்' என்று பெயர் பெற்றனர்.* பொதினி என்னும் பெயர் இப்போது பழனி என்று மருவி வழங்குகிறது. வேள் ஆவி அரசர்கள் சேர அரசர், பரம்பரையில் பெண் கொடுத்து உறவு கொண்டார்கள். வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனும், வேள்ஆவிக் கோமான் பதுமனும் இவ்வூரை ஆண்ட அரசர்கள். வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனை அவன் மனைவி கண்ணகி காரணமாகப் பரணர், கபிலர், வன்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார், நல்லூர் நத்தத்தனார் ஆகிய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இதனால் இவர்கள் சம காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பது தெரிகின்றது. வேளாவிக்கோமான் பதுமனுடைய மகள் ஒருத்தியைக் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலன் மணஞ் செய்திருந்தான். (4 ஆம் பத்து பதிகம், 6 ஆம் பத்து பதிகம்) இன்னொரு மகளைச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனின் தாயாதித் தம்பி) மணஞ் செய்திருந்தான். (8 ஆம் பத்து பதிகம்)

கொல்லி மலையும் கொல்லிக் கூற்றமும்

கொங்கு நாட்டுப் பேர்போன கொல்லிமலையைச் சங்கச் செய்யுள்கள் கூறுகின்றன. கொல்லி மலையை இந்தக்

---

* "முருகன் நன்பேர் நெடுவேள் ஆவி, அறுகோட்டியானைப் பொதினி" (அகம். 1:3—4) " முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் ஆவி, பொன்னுடைய நெடுநகர்ப் பொதினி" (அகம். 61:15—16)

காலத்தில் சதுரகிரி என்று பெயர் கூறுகிருர்கள். பார்வைக்குச்சதுர வடிவமாக அமைந்திருப்பதனுல் சதுரகிரி என்று பெயர் பெற்றது. கொல்லிமலே, சேலம் மாவட்டத்தில் ஆத்தூர் வட்டத்திலும் நாமக்கல் வட்டத்திலும் அடங்கி யிருக்கின்றது. ஏறக்குறைய 180 சதுர மைல் பரப்புள்ளது. கொல்லி மலேகள், கடல் மட்டத்துக்கு மேலே 3,500 அடி முதல் 4,000 அடிவரையில் உயரம் உள்ளன. கொல்லி மலேகளில் வேட்டைக்காரன்மலே (ஆத்தூர் வட்டம்) உயர மானது; அது கடல் மட்டத்துக்கு மேலே 4,663 அடி உயர மாக இருக்கிறது.

கொல்லி மலேகளில் ஊர்கள் உள்ளன. பல அருவிகளும் உள்ளன. மலேயிலேயே திணே, வரகு, ஐவன நெல் முதலிய தானியங்கள் பயிரிடப்பட்டன. மலேகளில் மூங்கிற் புதர்களும், சந்தணமும், கருங்காலி, தேக்கு முதலிய மரங்களும் வளர்ந்தன. அக்காலத்தில் தேக்கு மரம் இல்லே. பலா மரங்கள் இருந்தன.* கொல்லிமலேத் தேன் பேர்போனது.

பிற்காலத்து நூலாகிய கொங்குமண்டல சதகமும் கொல்லி மலேயைக் கூறுகிறது.

"முத்தீட்டு வாரிதி சூழல கத்தினின் மோகமுறத்
தொத்தீட்டு தேவர்க்கு மற்றுமுள்ளோர்க்குஞ் சுவைமதுரக்
கொத்தீட் டியபுதுப் பூத்தேனும் ஊறுங் 'குறிஞ்சியின் தேன்
வைத்தீட் டியகொல்லி மாமலே யுங்கொங்கு மண்டலமே'

* "பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி." (அகம். 208: 22) "செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி." (நற். 201:5)

கொங்கு நாட்டிலே மற்ற இடங்களில் கிடைத்தது போலவே கொல்லி மலையிலும் விலையுயர்ந்த மணிகளும் கிடைத்தனவாம்.*

கொல்லி மலையின் மேற்குப் பக்கத்தில் பேர் போன "கொல்லிப் பாவை" என்னும் உருவம் அழகாக அமைந்திருந்ததாம். பெண் வடிவமாக அமைந்திருந்த அந்தப் பாவை தெய்வத்தினால் அமைக்கப்பட்டதென்று கூறப்படுகிறது.** இயற்கையாக அமைந்திருந்த அழகான அந்தக் கொல்லிப் பாவை. காற்றடித்தாலும் மழை பெய்தாலும் இடியிடித்தாலும் பூகம்பம் உண்டானாலும் எதற்கும் அழியாததாக இருந்தது என்று பரணர் கூறுகிறார்.***

கொல்லி மலையில் கொல்லிப் பாவை இருந்ததைப் பிற்காலத்துக் கொங்கு மண்டல சதகமும் கூறுகிறது.

"தாணு முலகிற் கடன் முர சார்ப்பத் தரந்தரமாய்ப்
பூணு முலைமட வார்சேனை கொண்டு பொருது மலர்ப்
பாணன் முதலெவ ராலுங் கொல்லியம் பாவை முல்லை
வாணகை யாலுள் ளுருக்குவதுங் கொங்கு மண்டலமே"

---

* "தன்மலைப் பிறந்த தாவில் நன்பொன், பன்மணிக் குவையெடும் விரைஇக் கொண்டெனச், சுரத்திடை நல்கியோனே விடர்ச்சிமை, ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்." (புறம் 152 : 28-31) "பகல்செலப், பல்கதிர் வாங்கிய படுசுடர் அமையத்துப்,பெருமரங்கொன்ற கால்புகுவியன்புனத்து, எரிமருள் கதிர திருமணியிமைக்கும், வெல்போர்வானவன் கொல்லிக் குடவரை" (அகம். 213:111—5)

** "கடவுள் எழுதிய பாவை". (அகம். 62:15) "தெய்வம் எழுதிய வினைமான் பாவை" (நற். 185:10)

*** "செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கொழு கொல்லித் தெய்வங் காக்கும் தீதுநீர் நெடுங்கோட்டு அவ்வெள்ளருவிக் குடவரையகத்துக் கால் பொருதிடிப்பினும் கதழுறை கடுகினும், உருமுடன் றெறியினும் ஊறுபல தோன்றினும், பெருநிலங்கிளறினுந் திருநல வுருவின், மாயா இயற்கைப் பாவை." (நற்றிணை. 201:5—11).

இப்படிப்பட்ட கொல்லிப் பாவை இப்போது என்ன வாயிற்று என்பது தெரியவில்லை. இப்போதுள்ள பொய்ம் மான் கரடு போன்று கொல்லிப் பாவையும் உருவெளித் தோற்றமாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

கொல்லிமலை வட்டாரம் 'கொல்லிக்கூற்றம்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. சங்கக்காலத்தில் கொல்லிக் கூற்றத்தையும் கொல்லி மலைகளையும் ஓரி என்னும் அரச பரம்பரையார் ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். கடை எழுவள்ளல்களில் ஓரியும் ஒருவன். ஓரி அரசருக்கு உரியதாக இருந்த கொல்லிக் கூற்றத்தைப் பிற்காலத்தில் கொங்கு நாட்டுச் சேரர் கைப் பற்றிக் கொண்டு அரசாண்டனர். இந்த வரலாற்றை இந் நூலில் வேறு இடத்தில் காண்க.

திருச்செங்கோடு

கொங்கு நாட்டில் சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள மலை இது. செங்கோட்டு மலையில் நெடுவேளாகிய முருகனுக்குத் தொன்று தொட்டுக் கோவில் உண்டு. அக் காலத்தில் முருகன் எழுந் தருளியிருந்த இடங்களில் செங்கோடும் ஒன்று என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

> "சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
> ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்" (குன்றக் குரவை)

என்று கூறுவது காண்க. பழைய அரும்பதவுரையாசிரியர், 'செங்கோடு - திருச்செங்கோடு' என்று உரை எழுதியுள்ளார். மதுரையை விட்டு வெளிப்பட்ட கண்ணகியார் பதினான்கு நாள்களாக இரவும் பகலும் நடந்து சென்று "நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத் தேறிப், பூத்த வேங்கைப் பொங்கர்க்கீழ்"த் தங்கியபோது அவர் உயிர் பிரிந்தது என்று சிலப்பதிகாரம் (கட்டுரை காதை. 190-191) கூறுகிறது. அந்த நெடுவேள் குன்றம் என்பது திருச்செங்கோடு மலை என்று பழைய

அரும்பத உரையாசிரியர் எழுதுகிருர். மீண்டும் வாழ்த்துக் காதையில், கண்ணகியார் கடவுள் நல்லணி காட்டிய செய்யுளில்,

"வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்
என்னேடுந் தோழிமீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம்"

என்று கூறுகின்ருர். இதற்கு உரை எழுதிய பழைய அரும்பத உரையாசிரியர் "வென்வேலான்குன்று—செங்கோடு. நான் குன்றில் வந்து விளையாடுவேன்; நீங்களும் அங்கே வாருங்களென்ருள்" என்று விளக்கங் கூறுகிருர்.

இதனுல், அரும்பதவுரையாசிரியர் காலத்தில் கண்ணகியார் உயிர்விட்ட இடம் திருச்செங்கோடுமலை என்ற செவி வழிச் செய்தி இருந்தது என்பது தெரிகின்றது. கொங்குச் சேரரின்கீழ் இருந்து கொங்கிளங் கோசர், செங்குட்டுவன் சேர நாட்டில் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்து விழா செய்த பிறகு தாங்களும் கொங்கு நாட்டில் கண்ணகிக்கு விழா செய்தார்கள் என்று சிலப்பதிகார உரைபெறு கட்டுரை கூறுகின்றது. கொங்கிளங்கோசர் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்ததும் திருச்செங்கோட்டு மலையில் என்று தோன்றுகிறது.

பழைய அரும்பதவுரையாசிரியருக்குச் சில நூற்ருண்டுக்குப் பிறகு இருந்த அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் சிலப்பதிகார உரையாசிரியர், கண்ணகியார் உயிர் நீத்த இடம் திருச்செங்கோடுமலை என்று அரும்பதவுரையாசியர் கூறியிருப்பதை மறுக்கிருர். சிலப்பதிகாரப் பதிகம் மூன்ருவது அடியில் வரும் 'குன்றக் குறவர்' என்பதற்கு உரை எழுதுகிற அவர் கண்ணகியார் உயிர் விட்ட இடம் சேர நாட்டில் உள்ள செங்குன்று என்றும், கொங்கு நாட்டுத் திருச்செங்கோடு அன்று என்றுங் கூறுகிருர். அவர் எழுதுவது: "குன்றக்

குறவர் ஏழனுருபுத் தொகை. குன்றம்-கொடுங் கோளூருக்கு அயலதாகிய செங்குன்றென்னு மலை. அது திருச்செங்கோ டென்பவாலெனின், அவரறியார். என்னை ? அத்திருச்செங் கோடு வஞ்சிநகர்க்கு (சேரநாட்டு வஞ்சி நகர்க்கு) வடகீழ்த் திசைக் கண்ணதாய் அறுபதின்காதவாறு உண்டாகலானும் அரசனும் (செங்குட்டுவன்) உரிமையும் மலைகாண்குவமென்று வந்து கண்ட அன்றே வஞ்சி புகுதலானும் அது கூடாமையி னென்க."

பழைய அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறுவதையும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதையும் ஆராய்வதற்கு இப்போது நாம் புகவில்லை. கொங்குநாட்டுத் திருச்செங்கோடு மலையில், கண்ணகியார் உயிர் நீத்தார் என்று பழைய செவிவழிச் செய்தி அரும்பதவுரையாசிரியர் காலத்தில் இருந்தது என்பது மட்டும் உறுதியாகத் தெரிகின்றது. அரும்பதவுரையாசிரியர், திருச்செங்கோட்டில் கண்ணகியார் உயிர் நீத்தார் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும். இல்லாமல் அவர் கூறியிருக்க மாட்டார்.

நன்ரு மலை

இந்த மலையின் உச்சியிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு இதனைச் சுற்றிலுமுள்ள ஊர்கள் நன்ருகத் தெரிந்தன. ஆனது பற்றி இது 'நாடுகாண் நெடுவரை' என்று கூறப்பட்டது. "தீஞ்சுனை நிலைஇய திருமா மருங்கில், கோடுபல விரிந்த நாடுகாண் நெடுவரை" (9ஆம் பத்து, 5 : 7) "நாடுகாண் நெடுவரை என்றது தன்மேல் ஏறி நாட்டைக் கண்டு இன்புறுவதற்கு ஏதுவாகிய ஓக்கமுடைய மலை என்றவாறு, இச்சிறப்பானே இதற்கு நாடுகண் நெடுவரை என்று பெயராயிற்று" என்று இதன் பழைய உரை கூறுகிறது.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் மேல் 7ஆம் பத்தைப் பாடிய கபிலருக்கு அவ்வரசன் இந்த நன்ருமலை மேலிருந்து பரிசில் வழங்கினன் என்று ஏழாம்பத்துப் பதிகக் குறிப்புக்

கூறுகின்றது. "பாடிப்பெற்ற பரிசில்: சிறுபுறமென நூறுயிரங் காணங் கொடுத்து நன்று வென்னுங் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் அக்கோ" என்பது அந்த வாசகம்.

நன்று என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் நணு என்று மாறி வழங்கிற்று. திருஞானசம்பந்தர் கொங்கு நாட்டுத் திருநணு என்னும் திருப்பதியைப் பாடியுள்ளார். சுவாமி பெயர் சங்கமுக நாதேசுவரர், தேவியார் வேதமங்கையம்மை. பவானி ஆறு காவிரியாற்றுடன் சேருமிடமாகையால் இந்த இடம் பவானி கூடல் என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது. இப்போது ஊராட்சி மலை என்று பெயர் கூறப்படுவது நன்றுமலையாக இருக்குமோ? இது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

படியூர்

கொங்கு நாட்டிலிருந்த படியூர் விலையுயர்ந்த மணிகளுக்குப் பேர் போனது. இப்போதைய கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் தாராபுரம் தாலுகாவில் படியூர் இருக்கிறது. வட கொங்கு நாட்டிலிருந்த புன்னாட்டில் விலையுயர்ந்த நீலக் கற்கள் கிடைத்தது போலவே படியூரிலும் நீலக் கற்கள் (Beryl) கிடைத்தன. சங்கச் செய்யுள்களில் படியூரைப் பற்றிக் காணப்படவில்லை. ஆனால், கொங்கு நாட்டில் விலையுயர்ந்த திருமணிகள் கிடைத்ததை அக் காலத்துப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர். கொங்கு நாட்டில் உழவர் நிலத்தை உழுகிற போது சில சமயங்களில் திருமணிகள் கிடைத்தன என்று அரிசில் கிழார் கூறுகிறார். "கருவீ வானம் தண்தளி சொரிந்தெனப் பல்விதை உழவில் சில்லேராளர்...இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறூஉம். அகன்கண் வைப்பின் நாடுகிழவோயே" (பதிற்று, 8 ஆம் பத்து 6: 10-15.) இதற்குப் பழைய உரைகாரர் இவ்வாறு விளக்கங் கூறுகிறார்: "தண்டளி" (மழை) சொரிந்தென ஏராளர் கதிர்த் திருமணி பெறூம் நாடெனக் கூட்டி, மழை பெய்தலானே ஏராளர் உழுது விளைத்துக்

கோடலேயன்றி உழுத இடங்கள் தோறும் ஒளியையுடைய திருமணிகளை எடுத்துக்கொள்ளு நாடன வுரைக்க. கபிலரும் கொங்கு நாட்டில் மணிக்கல் கிடைத்ததைக் கூறுகிருர். "வான்பளிங்கு விரைஇய செம்பரன் முரம்பின், இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறூஉம், அகன்கண் வைப்பின் நாடுகிழவோனே" (7ஆம் பத்து, 6: 18–20) "திருமணி பெறுவார் அந்நாட்டா ராகக் கொள்க" என்பது பழைய உரை.

பொதுவாகக் கொங்கு நாட்டில் திருமணிகள் கிடைத்ததைப் புலவர் கூறினும் சிறப்பாகப் படியூரில் கிடைத்ததை அவர்கள் கூறவில்லை. ஆனுல் அக்காலத்து யவனர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புகளிலிருந்து படியூரில் திருமணிகள் கிடைத்ததையும் அதை யவன வணிகர் கப்பல்களில் வந்து வாங்கிக் கொண்டு போனதையும் அறிகிரேம். பிளினி (Pliny) என்னும் யவனர் இச் செய்தியை எழுதியுள்ளார். இவர் படியூரை படொரஸ் (Paedoros) என்று கூறுகின்ருர். படொரஸ் என்பது படியூரென்பதன் திரிபு. இச்சொல்லின் இறுதியில் அஸ் என்னும் விகுதியைச் சேர்த்திருக்கிருர். (படியூரைப்பற்றி Indian Antiquary Vol V. P. 237 இல் காண்க) இந்தப் படியூர் மணிச் சுரங்கத்தைப்பற்றி வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. மிகப் பிற்காலத்தில் கி.பி. 1798-இல் இவ்வூர் வாசிகள் மறைவாக மணிக் கற்களை எடுத்தனர் என்று கூறப்படுகின்றது. இதை எப்படியோ அறிந்த ஒரு ஐரோப்பியன் கி. பி. 1819-20 இந்தச் சுரங்கத்தை வாடகைக்கு எடுத்துத் தோண்டியதில் அந்த ஒரே ஆண்டில் 2,196 மணிகள் (Beryls) கிடைத்தனவாம். அவை, 1,201 பவுன் மதிப்புள்ளவையாம். பிறகு இந்தச் சுரங்கத்தில் நீர் சுரந்து அகழ முடியாமற் போய்விட்டது. (Rice, Ep. Car IV P 4)

கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள வாணியம்பாடியிலும் நீலக்கற்கள் கிடைத்தன.

புகழியூர்

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கரூர் வட்டத்தில் புகழூர் என்னும் புகழியூர் இருக்கிறது. இவ்வூருக்கு இரண்டுக்கல் தொலைவிலுள்ள ஆறு நாட்டார் மலை என்னும் குன்றில் இயற்கையாயுள்ள குகையிலே கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகளும் இருக்கின்றன. பிராமி எழுத்து கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்டவை. பிராமி எழுத்துச் சாசனங்களில் ஒன்று கடுங்கோ என்னும் இரும் பொறையரசன் இளங்கோவாக இருந்த காலத்தில் செங்காயபன் என்னும் முனிவர் இந்தக் குகையில் வசிப்பதற்காகக் கற்படுக்கையை அமைத்துக் கொடுத்த செய்தியைக் கூறு கிறது. கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை மகன் பெருங்கடுங் கோன் என்றும் அவனுடைய மகன் இளங் கடுங்கோ என்றும் இந்தக் கல்வெட்டெழுத்துக் கூறுகிறது. இங்கு வேறு சில பிராமி கல்வெட்டெழுத்துகளும் உள்ளன.

ஆறுநாட்டார் மலைக்கு ஏழுகல் தூரத்தில் அர்த்தநாரி பாளையம் என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இவ்வூர் வயல்களுக்கு இடையில் பெரிய கற்பாறை ஐவர்சுனை என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது, இங்கு ஒரு நீர் ஊற்றுச் சுனையும் ஐந்து கற்படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கற்படுக்கைகள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டவை. இங்கு அக் காலத்தில் முனிவர்கள் தங்கித் தவம் செய்தனர் என்பது தெரிகிறது.

புன்னாடு

புன்னாடு, சங்க காலத்தில் வடகொங்கு நாட்டில் இருந்தது. இக்காலத்தில் இது மைசூர் இராச்சியத்தின் தெற்கில் ஹெக்கட தேவன தாலுகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களிலே புன்னாடும் அதன் தலைநகரமான கட்டூரும் கூறப்படுகின்றன. காவிரி ஆற்றின் உபநதியாகிய

கபினி ஆற்றைச் சூழ்ந்து புன்னாடு இருந்தது. கபினி ஆறு கப்பினி என்றும் கூறப்பட்டது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உண்டாகிக் கிழக்குப் பக்கமாகப் பாய்ந்து (மைசூரில் நரசபூருக்கு அருகில்) காவிரியுடன் சேர்கிறது. பிற்காலத்தில் இது புன்னாடு ஆறாயிரம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. சங்க காலத்தில் புன்னாட்டைச் சிற்றரசர் ஆண்டு வந்தனர். புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூர் கபினி ஆற்றங்கரையின் மேல் அமைந்திருந்தது. பிற்காலத்தில் கட்டூர், கிட்டூர் என்று வழங்கப்பட்டது. அது, இன்னும் பிற்காலத்தில் கித்திபுரம் என்றும் பிறகு கீர்த்திபுரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது.

புன்னாட்டில் அந்தக் காலத்திலே ஒருவகையான நீலக்கல் கிடைத்தது. அந்தக் கற்கள் புன்னாட்டுச் சுரங்கத்திலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. நவரத்தினங்களில் ஒன்றான இந்தக் கல் அந்தக் காலத்தில் உலகத்திலேயே புன்னாட்டில் மட்டுந் தான் கிடைத்தது. அக்காலத்தில் பேர் பெற்றிருந்த உரோமா புரி சாம்ராச்சியத்து மக்கள் இந்தக் கற்களை அதிகமாக விரும்பினார்கள். ஆகவே தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த யவன வாணிகர் இந்த நீலக் கற்களையும் பாண்டிநாட்டு முத்துக் களையும் சேரநாட்டு மிளகையும் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். புன்னாட்டு நீலக் கற்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. ஆனால், மேல்நாட்டவரான தாலமி (Ptolemy) என்னும் யவனர் எழுதி யுள்ள பூகோள நூலில் இதைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார். ஸிடொஸ்தொமஸ் (Psedostomse) என்னும் இடத்துக்கும் பரிஸ் (Beris) என்னும் இடத்துக்கும் இடையே நீலக்கல் (Beryl) கிடைக்கிற பொவுன்னட (Pounnata) என்னும் ஊர் இருக்கிறது என்று அவர் எழுதியுள்ளார். பொவுன்னட என்பது புன்னாடு என்பதன் கிரேக்க மொழித் திரிபு என்று அறிஞர்கள் கண்டுள்ளனர். (pp. 10, 146. Mysore and Coorg from inscription By Z. Rice: Indian Culture III. pp. 303-317 Roman Trade with Deccan, by Dr. B. A.

Saletore in Procedings of the Deccan History Conference First Hyderabad Session. 1945.) நீலக்கல் வாணிகத்தினுல் புன்னுட்டாருக்குப் பெரும் வருவாய் கிடைத்தது.

(புன்னுட்டையடுத்து அதற்கு மேற்கில் இருந்தது துளு நாடு. அக்காலத்தில் துளு நாட்டை யரசாண்ட நன்னன் என்னும் அரசன் புன்னுட்டைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள எண்ணி அதன்மேல் போர் செய்ய எண்ணினுன். புன்னுட்டின் நீலக்கல் வாணிகம் நன்னனைக் கவர்ந்த காரணத்தால் அந்த வாணிகத்தின் ஊதியத்தைத் தான் பெறுவதற்கு அவன் எண்ணினுன் என்று தெரிகிறது. இச் செய்தி தெரிந்தவுடன், நன்னனுடைய பகையரசனுன சேரநாட்டுக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்பவன் தன்னுடைய சேனைத் தலைவனுகிய வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினுன் என்பவனைத் துளுநாட்டு நன்னனுக்கு எதிராகப் புன்னுட்டு அரசனுக்கு உதவி செய்ய அனுப்பினுன். ஆய்எயினன் புன்னுட்டு அரசனுக்கு உதவியாகச் சென்று, அவனை அஞ்ச வேண்டாம் என்று உறுதிமொழி கொடுத்ததோடு நன்னனுடைய துளுநாட்டின் மேல் படை எடுத்துச் சென்ருன். நன்னனுடைய சேனுதிபதியான மிஞிலி என்பவன் பாழிப் பறந்தலை என்னும் இடத்தில் ஆய்எயினனுடன் போர் செய்தான். அந்தப் போரில் ஆய்எயினன் இறந்து போனுன். பொலம்பூண் நன்னன் புன்னுடு கடிந்தென, யாழிசை மறுகிற் பாழியாங்கண், அஞ்சலென்ற ஆஅ யெயினன், இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித், தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லிய தமையாது." (அகம். 396: 2-6) "வெளியன் வேண்மான் ஆஅ யெயினன், அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை, இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு, நண்பகல் உற்ற செருவிற் புண்கூர்ந்து ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தென" (அகம். 208: 5-9). பிறகு சேர அரசனுன களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலுக்கும்

நன்னனுக்கும் நடந்த போரில் நன்னன் தோற்ருன்; துளுநாடு, சேரன் ஆட்சிக்குக் கீழடங்கிற்று.

புன்னாட்டு அரசனும் கொங்குநாட்டுச் சேரருக்குக் கீழடங்கினன். புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூரின்மேல், பெரும்பூண் சென்னி என்னும் சோழ அரசனுடைய சேனபதி படையெடுத்துச் சென்ருன். அந்தச் சேனபதியின் பெயர் பழையன் என்பது. சோழநாட்டுக் காவிரிக்கரையில் இருந்த போர் என்னும் ஊரில் பழையன் பரம்பரையார் சோழரின் படைத் தலைவராகப் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்தனர் (அகம். 326: 9-12.) பழையன் கட்டூரின்மேல் படை யெடுத்து வந்தபோது, கொங்குச் சேரனுக்குக் கிழடங்கி யிருந்த நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்னும் சிற்றரசர்கள் பழையனுடன் போர் செய்து அவனைப் போர்க்களத்தில் கொன்றுவிட்டனர். இவ்வாறு சோழ னுடைய கட்டூர்ப் படையெடுப்பு தோல்வியாக முடிந்தது. ''நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்ருங்கு, அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப், பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டென.'' (அகம். 44: 7-11) இதற்குப் பிறகு புன்னாட்டின் வரலாறு தெரியவில்லை.

கி. பி. 5 ஆம் நூற்ருண்டு வரையில் புன்னாட்டு அரசர் பரம்பரை புன்னாட்டையரசாண்டு வந்தனர். ஸ்கந்தவர்மன் என்னும் புன்னாட்டு அரசனுக்கு ஆண்மகன் இல்லாதபடியால் அவனுடைய ஒரே மகளைக் கங்க அரசனை அவனிதனுடைய மகனை துர்வினிதன் மணம் செய்து கொண்டான். துர்வினிதன் கி.பி. 482 முதல் 517 வரையில் கங்க நாட்டை யரசாண்டான். புன்னாட்டு அரசனுடைய மகளை மணஞ் செய்து கொண்ட இவன் புன்னாட்டைத் தன்னுடைய கங்க இராச்சியத்தோடு இணைத்துச் சேர்த்துக் கொண்டான்.

(Mysore from inscriptions by B. Leuies Rice. 1909.) புன்னாட்டின் வரலாறு இவ்வாறு முடிவடைகிறது.

எருமையூர் (எருமை நாடு)

எருமையூரையும் அதனை யரசாண்ட எருமையூரனையும் சங்கச் செய்யுள்கள் கூறுகின்றன. இது வட கொங்கு நாட்டின் வட எல்லையில் இருந்தது. "நாரரி நறவின் எருமை யூரன்" என்றும் (அகம். 36: 17) "நேரா வன்றோள் வடுகர் பெருமகன், பேரிசை எருமை நன்னாடு" என்றும் (அகம். 253: 18-19) கூறுவது காண்க. எருமையூரன் குடநாட்டை (குடகு நாட்டை) யும் அரசாண்டான் என்பது "நுண்பூண் எருமை குடநாடு" (அகம். 115:5) என்பதனால் தெரிகின்றது. (எருமை—எருமையூரன்).

எருமை நாட்டில் அயிரி ஆறு பாய்ந்தது. "நேரா வன்றோள் வடுகர் பெருமகன், பேரிசை எருமை நன்னாட் டுள்ளதை, அயிரி—ஆறு" (அகம். 253: 18-20). "கான மஞ்ஞைக் கமஞ்சூல் மாப்பெடை, அயிரை யாற்றடைகரை வயிரின் நரலும் காடு" (அகம். 177: 10-11). இந்த அயிரி ஆறு, சேரநாட்டில் அயிரி மலையில் தோன்றுகிற அயிரி ஆறு (பெரியாறு) அன்று.

தலையாலங்கானம் என்னும் ஊரில் பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனுடன் சோழனும் சேரனும் போர் செய்தபோது சோழ சேரர்களுக்குத் துணையாக இருந்த ஐந்து வேள் அரசர்களில் எருமையூரனும் ஒருவன் (அகம். 36: 13-20) எருமையூரன் வடுகர் பெருமகன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

ஹொய்சள அரசர் காலத்திலும் எருமை என்னும் பெயர் இவ்வூருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த தென்பதை அவ்வரசர் களுடைய சாசன எழுத்திலும் காண்கிறோம். (Erumai ≈ Erumainadu of Tamil Literature and Erumainadu of the Hoysala Records. Epi. Car. Xc. w. 20.)

எருமையூர் என்னும் பெயர் பிற்காலத்திலே மைசூர் என்று வழங்கப்பட்டது. எருமை என்பதற்குச் சமஸ்கிருதச் சொல் மகிஷம் என்பது. எருமை ஊர் மகிஷ ஊர் என்றாகிப் பிறகு மைசூர் என்றாயிற்று. மைசூர் (எருமையூர்) என்னும் இவ்வூரின் பெயர் மிகமிகப் பிற்காலத்தில் கன்னட தேசம் முழுவதுக்கும் பெயராக மைசூர் என்று அமைந்துவிட்டது.

துவரை (துவார சமுத்திரம்)

இதுவும் இப்போதைய தெற்கு மைசூரில் இருக்கும் ஊர். இவ்வூர் இப்போது ஹளெபீடு என்று பெயர் பெற்று இருக் கிறது. (ஹளெ—பழைய, பீடு—வீடு. அதாவது, பழைய படைவீடு என்பது பொருள். படைவீடு—பாடிவீடு, பாசறை). இப்பொழுதும் துவரையில் துவார சமுத்திரம் என்னும் பெரிய ஏரி இருக்கின்றது. இங்கு அரையம் என்னும் ஊரில் இருங்கோவேள் அரச பரம்பரையார் இருந்து அரசாண்டார்கள். அந்த அரையம் என்னும் நகரம் சிற்றரையம், பேரரையம் என்று இரண்டு பிரிவாக இருந்தது. இருங்கோவேள் அரசர் புலிகடிமால் என்று பெயர் பெற்றிருந்தார். (இந்தப் புலிகடிமால் அரசராகிய இருங்கோவேள் அரசரின் சந்ததியார் பிற்காலத் தில் ஹொய்சளர் என்ற புதுப்பெயர் பெற்று சிறப்பாக அரசாண்டார்கள் என்று தோன்றுகின்றது.) பாரி வள்ளல் என்னும் அரசனுடைய பரம்பு நாட்டை மூவேந்தர் வென்று கொண்டபிறகு, பாரியின் மகளிராகிய அங்கவை

சங்கவை என்பவரைக் கபிலர் இருங்கோவேள் அரசனிடம், அழைத்து வந்து மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டார். இருங்கோவேள் மறுத்து விட்டான். (இச்செய்திகளையெல்லாம் புறம். 201, 202-ல் காண்க.) தலையாலங்கானத்தில் சேரனும் சோழனும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடன் போர் செய்த போது சேர சோழர்களுக்கு உதவியாக இருந்த ஐந்துவேள் அரசர்களில் இருங்கோவேளும் ஒருவன். "தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின், இருங்கோ வேண்மான்" (அகம். 36:18-19) இருங்கோவேளுடன் எருமையூரனும் அப்போரில் கலந்து கொண்டான்.

குறிப்பு: சங்கச் செய்யுள்களில் இவ்வளவு தெளிவான நல்ல சான்று இருந்துங்கூட, அதனைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல், கிருஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கக் காலத்தில் மைசூருக்கு எருமை நாடு என்று பெயர் இருந்ததில்லை என்று ஒரு சரித்திரக்காரர் எழுதுகிறார். பழைய கர்நாடகம்: துளுவ நாட்டு வரலாறு என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பாஸ்கர் ஆனந்த சாலிதொரே என்பவர் இது பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார்: "எருமை நாட்டுக்கு மேற்கில் துளுநாடு இருந்தது என்று அகம் 294 ஆம் செய்யுள் கூறுகிறது. கிருஸ்து சகாப் தத்தின் தொடக்க நூற்றாண்டுகளில் மைசூருக்கு அந்தப் பெயர் (எருமை நாடு என்னும் பெயர்) இருந்தது என்பதற்குச் சான்று இல்லை என்று கூறலாம். சங்க காலத்துப் புலவர்கள் கர்நாடக தேசத்தின் பழைய பெயர்களைக் கூறுதபடியினாலே- உதாரணமாகக் கழபப்பு (இப்போதைய சந்திரகிரிமலை) புன்னாடு, குந்தளநாடு முதலியன கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மைசூர் (எருமை நாடு) மகிஷ மண்டலத்தைக் குறிக்கிறது என்னும் கருத்தை ஒதுக்கி விடலாம். ஆகவே அகம். 294 ஆம் செய்யுள் பழைய துளு நாட்டின் பழமையை, தீர்மானிப்பதற்கு உதவவில்லை."*

* *Ancient Karnataka. Vol. I. History of Tuluva. Baskar Anand Saletore 1936)*

இவ்வாறு இவர் நன்ருக ஆராயாமலும் விஷயத்தைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் எழுதுகின்ருர். முதலில் இவர் மேற்கோள் காட்டுகிற அகம் 294-ம் செய்யுளில் துளு நாட்டைப் பற்றியோ எருமை நாட்டைப் பற்றியோ ஒன்றும் இல்லே. இவர் குறிப்பிட விரும்புவது அகம் 15-ஆம் செய்யுள் என்று தோன்றுகிறது. இந்தச் செய்யுளில் துளுநாடு குறிப்பிடப்படுகிறது. கர்நாடக தேசத்தின் (கன்னட தேசத்தின்) பழைய ஊர்ப்பெயர்களைச் சங்க நூல்கள் கூறவில்லை என்று இவர் சுட்டிக்காட்டுகிருர். சங்கப் புலவர்கள் சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த போது சில ஊர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிருர்கள். அவர்கள் எல்லா ஊர்ப்பெயர்களையும் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சாலித்தொரெ அவர் கூறுவது போல, புன்னுட்டின் பெயரைச் சங்கப் புலவர் கூருமல் விடவில்லை. அந்தப் பெயரைக் கூற வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வாய்ந்தபோது புன்னுட்டின் பெயரைக் கூறுகிருர்கள். சேரன் செங்குட்டுவனை பாடிய பரணர் என்னும் சங்ககாலப் புலவர், துளுநாட்டு அரசன் நன்னன் என்பவன் புன்னுட்டின் மேல் போர் செய்ததைக் கூறுகிருர் (அகம். 266:2) ''பொலம்பூண் நன்னன் புன்னுடுகடிந்தென.'' சாலிதொரெ அவர்கள் இதையறியாமல், சங்கச் செய்யுளில் புன்னுட்டின் யெயர் சொல்லப்படவில்லை என்று கூறுவது பொய்யாகிறது. புன்னுடு, எருமை நாடு (மைசூர்) துளுநாடு முதலிய பெயர்கள் சங்கச் செய்யுள்களில் கூறப்படுவதைச் சாலித்தொரே அவர்கள் அறியாமால் தவருக எழுதியுள்ளதைப் பிழையெனத் தள்ளுக.

பூழி நாடு

இது கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தது அன்று, சேர நாட்டைச் சேர்ந்தது. இங்குத் தொண்டி, மாந்தை என்னும் துறைமுகப் பட்டினங்கள் இருந்தன. இத் துறைமுகங்கள் கொங்குச் சேரருக்கு உரியதாக இருந்தபடியால் இதுபற்றி

இங்குக் கூறுகிறோம். பூழிநாடு, சேர நாட்டுக்கும் துளு (கொங்காணம்) நாட்டுக்கும் இடையில் கடற்கரையோரமாக இருந்தது. பூழி என்றால் புழுதிமண் என்பது பொருள். பெரும்பாலும் புழுதி மண்ணாக இருந்தபடியால் இந்த நாட்டுக்குப் பூழிநாடு என்று பெயர் கூறப்பட்டது. பூழிநாடு கடற்கரையோரமாக அமைந்திருந்ததை அம் மூவரினன் குறுந்தொகைச் செய்யுளினால் அறிகின்றோம்.

"யாரணங் குற்றனை கடலே; பூழியர்
சிறுதலை வெள்ளைத் தோடுபரந் தன்ன
மீனார் குருகின் கானலம் பெருந்துறை
வெள்வீத் தாழைத் திரையலை
நள்ளென் கங்குலுங் கேட்டும்நின் குரலே"

(குறும். 163)

பூழி நாட்டின் கிழக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதிக்குச் செருப்பு என்பது பெயர். அந்த மலையைச் சார்ந்து காடுகளும் முல்லை நிலங்களும் புல்வயல்களும் இருந்தன. அங்கு ஆடுமாடுகளை வளர்த்துக் கொண்டு ஆயர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். மலைக்காடுகளில் விலையுயர்ந்த கதிர்மணிகளும் கிடைத்தன.

"முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
புல்லுடை வியன்புலன் பல்லா பரப்பிக்
கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறூஉம்
மிதியல் செருப்பில் பூழியர் கோவே!"

(3 ஆம் பத்து 1:20-23)

(கோவலர்-ஆயர், இடையர். ஆபரப்பி-பசுக்களை மேயவிட்டு. கல்-மலை. மிதியல் செருப்பு-காலுக்கு அணியாத செருப்பு, அதாவது செருப்பு என்னும் மலை.)

"மரம்பயில் சோலை மலியப் பூழியர்
உருவத் துருவின் நாள்மேய லாரும்
மாரி எண்கின் மலைச் சுரம்." (நற். 192:3-5)

(துரு– ஆடு மாடுகள். எண்கு–கரடி. சுரம்–காட்டு வழி)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுடைய தம்பியாகிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் (நார்முடிச் சேரலுக்கும் பேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதனுக்கும் சிற்றப்பன்) பூழியர்கோ (பூழி நாட்டின் அரசன்) என்று கூறப்படுகிறான். (3—ஆம் பத்து 1:20-23) இவன் பூழி நாட்டையாண்டதோடு கொங்கு நாட்டின் சில ஊர்களை வென்றான். பூழி நாட்டை 25 ஆண்டு அரசாண்ட பிறகு இவன் அரசைத் துறந்து காட்டுக்குத் தவஞ் செய்யப் போய் விட்டான். (3-ஆம்பத்து பதிகம்)

ஆதிகாலம் முதல் சேரருக்கு, உரியதாக இருந்த பூழி நாட்டை அதன் வடக்கிலிருந்த துளுநாட்டு நன்னன் கைப் பற்றிக் கொண்டான். அதனால், சேரர் தாங்கள் இழந்த பூழிநாட்டை மீட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. சேர நாட்டை யரசாண்ட களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் (சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தமயன்) நன்னனோடு போர் செய்து அவனை வென்றுத் தனக்குக் கீழடக்கிக் கொண்ட தோடு அவன் கைப்பற்றியிருந்த பூழிநாட்டையும் மீட்டுக் கொண்டான்.

"ஊழின் ஆகிய உயர்பெருஞ் சிறப்பில்
பூழிநாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை
நிலைச் செருவின் ஆற்றலை யறுத்து."

(4-ம் பத்து, பதிகம்)

"குடா அது
இரும்பொன் வாகை பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத் தொழிய
வலம்படு கொற்றந் தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு தந்தன்ன, வளம்." (அகம். 199:18-23)

பூழிநாட்டுக்குக் கொங்காணம் என்று பெயர் இருந்த தென்று சிலர் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு கே. ஜி. சேஷ ஐயர் முதலியோர் கூறுவது தவறு.* கொங்காண நாட்டரசனாகிய நன்னன் பூழிநாட்டை வென்று சிலகாலம் தன் ஆட்சியின் கீழ் வைத்திருந்தான். ஆனால் பூழிநாட்டுக்குக் கொங்காணம் என்று பெயர் இருந்ததில்லை.

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் பூழிநாட்டை மீட்டுக் கொண்டதையறிந்தோம். ஆனாலும் பூழிநாடு சேர அரசர்களுக்கு இல்லாமல் கொங்குச் சேரருக்கு உரியதாக இருந்து வந்தது. ஏனென்றால் உள்நாடாகிய கொங்கு நாட்டுக்குக் கடற்கரையும் துறைமுகமும் இல்லாதபடியால், கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட கொங்குச் சேரர்களுக்குத் துறைமுகப்பட்டினம் வேண்டியதாக இருந்தது. கொங்கு நாட்டையடுத்து மேற்கிலிருந்த பூழிநாட்டிலே தொண்டி, மாந்தை என்று இரண்டு துறைமுகப்பட்டினங்கள் இருந்த படியால் இத்துறைமுகங்களையுடைய பூழிநாட்டைச் சேர

* (*P. 33. Cera Kings of the Sangem Period K. G. Sesha Aiyar 1937*
"சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள்" பக்கம் 258, 335, "வேளிர் வரலாறு" பக்கம். 65.)

அரசர் கொங்கு நாட்டுச் சேரர்களுக்குக் கொடுத்தனர். சேரர் களின் சேரநாட்டில் பேர்போன முசிறித் துறைமுகம் இருந்த படியால் அவர்கள் இந்தத் துறைமுகங்களையும் பூழிநாட்டை யும் கொங்குச் சேரர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள் என்று தெரி கின்றது. பிறகு பூழிநாடும் அதன் துறைமுகப் பட்டினங் களும் கொங்குச் சேரர்களிடம் இருந்தன.

கொங்கு நாட்டரசர்கள் பூழியர்கோ என்றும் பூழியர் மெய்ம்மறை என்றும் கூறப்பட்டனர். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்,

''ஊழி வாழி பூழியர் பெருமகன்
பிணர்மருப் பியானைச் செருமிகு நோன்றாள்
செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்''

(புறம். 387: 28-30)

என்று கூறப்படுகின்றான். அவனுடைய மகனான தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ''பூழியர் மெய்ம்மறை'' (8-ஆம் பத்து 3:13) என்று கூறப்படுகிறான். அவனுக்குப் பிறகு கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இளஞ்சேரல் இரும் பொறை ''பூழியர் கோவே'' என்றும் (9-ம் பத்து 4:6) ''பூழியர் மெய்ப் மறை'' என்றும் (9-ஆம் பத்து 10:27) கூறப்படு கின்றான். இதனால், கொங்குச் சேரர் பூழி நாட்டையும் அதனைச் சேர்ந்த மாந்தை, தொண்டி என்னுந் துறைமுகப் பட்டினங் களையும் வைத்திருந்தனர் என்பது தெரிகின்றது.

பூழிநாடு மேற்குக் கடற்கரையோரத்தில் துளுநாட்டுக்குத் தெற்கிலும் சேரநாட்டுக்கு வடக்கிலும் அமைந்திருந்ததை யறிந்தோம். இந்த நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் இங்கிருந்த தொண்டித் துறைமுகத்தையும் குறுங்கோழியூர் கிழார் கூறுகின்றார்.

''குலையிறைஞ்சிய கோள்தாழை,
அகல்வயல் மலைவேலி
நிவந்த மணல் வியன்கானல்

தெண்கழிமிசைத் தீப்பூவின்
தண்தொண்டியோர் அடுபொருந''.

(புறம். 17: 9-13)

கடலை மேற்கு எல்லையாகவும், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையைக் கிழக்கு எல்லையாகவும் கொண்ட இந்த நாடு, தாழை (தென்னை) மரச் சோலைகளும் அகன்ற நெல் வயல்களும் கடற்கரை உப்புக் கழிகளும் உடையதாய் தொண்டித் துறைமுகத்தையும் உடையதாய் இருந்தது என்று இதனால் தெரிகின்றது.

மாந்தை

பூழிநாட்டில் மாந்தை என்னுந் துறைமுகப்பட்டினம் இருந்ததும், அது தொன்றுதொட்டுச் சேரருக்குரியதாக இருந்ததும் அறிந்தோம். துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தபடியால் அங்கு அயல்நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர் வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். அதனால் சேரர்களுக்குச் சுங்க வருவாய் கிடைத்தது. இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் மாந்தைப் பட்டினத்தில் பொன் முதலான பெருஞ் செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்திருந்தான் என்று மாமூலனார் கூறுகிறார்.

''வலம்படு முரசிற் சேரல் ஆதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து
நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவன்
நிலந் தினத் துறந்த நிதியம்.'' (அகம். 127: 3-10)

மாந்தைப் பட்டினம் மரந்தை என்றுங் கூறப்பட்டது.

''குரங்குளைப் புரவிக் குட்டுவன்
மரந்தை யன்ன என்நலம்'' (அகம். 376: 17-18)

எதுகை நோக்கி இவ்வாறு சில பதிப்புகளில் மரந்தை என்று கூறப்பட்டது. சில பதிப்புகளில் இது 'மாந்தை' என்றே பதிப் பிக்கப்பட்டுள்ளது.

> ''குட்டுவன் .... கடல்கெழு மாந்தை''
>
> (நற். 395: 4-9)

என்றும், ''குட்டுவன் மாந்தை'' (குறும். 34:6) என்றும், 'துறைகெழு மாந்தை' (நற். 35:7) என்றும் இது கூறப் படுகிறது. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், மாந்தரன் என்று கூறப்படுகின்றான். ''பலர்மேந் தோன்றிய கவிகை வள்ளல், நிறையருந் தானை வெல்போர் மாந்தரம், பொறையன் கடுங்கோப் பாடிச் சென்ற, குறையோர் கொள்கலம்போல'' (அகம். 142:3-6). அவனுடைய பேரனுன இளஞ்சேரல் இரும்பொறை ''விரல்மாந்தரன் விறல் மருக'' என்று (9-ஆம் பத்து 10:13) கூறப்படுகின்றான். இதனால், மாந்தைத் துறைமுகப்பட்டினம் செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதன் காலத்திலிருந்து கொங்குநாட்டுத் துறைமுகமாக இருந்தது என்று தெரிகின்றது.

தொண்டி

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் இரண்டு தொண்டித் துறைமுகப்பட்டினங்கள் இருந்தன. ஒன்று கிழக்குக் கடற் கரையில் பாண்டியருக்கு உரியதாக இருந்தது. மற்றொன்று மேற்குக் கடற்கரையில் பூழிநாட்டில் சேரருக்கும் பொறை யருக்கும் உரியதாக இருந்தது. கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட பொறையர்களுக்குத் துறைமுகப்பட்டினம் இல்லாதபடியால், அவர்கள் தொண்டியைத் தங்களுடைய துறைமுகப் பட்டினமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். சங்கச் செய்யுள்கள் தொண்டிப் பட்டினத்தைக் கூறுகின்றன. ''வெண் கோட்டியானை விறல்போர்க் குட்டுவன், தெண்திரைப் பரப்பில் தொண்டி முன்துறை'' (அகம். 290: 12-18) என்றும், ''திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை'' என்றும் (குறும். 128-2), ''வனைகடல் முழவின்

தொண்டியோர் பொருந" என்றும் (9-ஆம் பத்து 4-21), "திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி" என்றும் (அகம்.60-7), "கல்லென் புள்ளியன் கானலந் தொண்டி" என்றும் (நற். 195-5), "அகல்வயல், அரிநர் அரிந்தும் தருவநர் பெற்றும், தண்சேறு தாய் மதனுடைய நோன்ருள், கண் போல் நெய்தல் போர்விற்ருக்கும், திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி" என்றும் (நற். 8:5-9) இந்தப் பட்டினம் கூறப் படுகிறது.

தொண்டிப் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்து கோட்டை மதில் இருந்தது. கோட்டை வாயிலின் கதவில் மூவன் என்பவனு டைய பல்லைப்பிடுங்கிப் பதித்திருந்தது என்று நற்றிணைச் செய்யுள் கூறுகிறது. "மூவன், முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்தியகதவில், கானலந் தொண்டிப் பொருநன் வென்வேல், தெறலருந்தானைப் பொறையன்." (நற். 18:2-5). யவனர்கள் தொண்டியைத் 'திண்டிஸ்' (Tindis) என்று கூறினர்கள்.

கொங்குநாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள்

2

அதிகமான் அரசர்

கொங்கு நாட்டைச் சேர அரசர் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு அந்நாட்டைப் பல சிற்றரசர் பரம்பரை யரசாண்டு கொண்டிருந்தது. அச் சிற்றரசர்களைப் பற்றி நமக்குத் தெரிந்த வரையில் கூறுகின்றோம். கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட சிற்றரசர்களில் தகடூரை யரசாண்ட அதிகமான் அரசர் பேர்போனவர் அவர்கள் அதிகமான் என்றும், அதியமான் என்றும் கூறப் பட்டனர். தகடூர் இப்போது தர்மாபுரி என்று பெயர் கூறப் படுகிறது. சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள தர்மாபுரி வட்டமே பழைய தகடூர் நாடு. தகடூர் அதிகமான் அரசர் தகடூரில் கோட்டைக் கட்டிக் கொண்டு அரசாண்டார்கள். அது அதிகமான் கோட்டை என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. அதிகமான் கோட்டை என்பது பிற்காலத்தில் 'அதமன் கோட்டை' என்று சிதைந்து வழங்கப்பட்டது. இந்த அதிகமான் கோட்டை தகடூரிலிருந்து (தர்மாபுரியிலிருந்து) தென்மேற்கே 5 மைல் தூரத்திலிருக்கின்றது. சேலத்திலிருந்து வடக்கே 29 மைலில் இருக்கிறது.

தகடூரை, அதிகமான் அரசர், பரம்பரை பரம்பரையாக அரசாண்டார்கள். சங்க காலத்தில் அரசாண்ட தகடூர் அதிகமான்களில் மூவர் பெயர் மட்டும் தெரிகின்றது. அதிகமான் அரசர்களின் முன்னோன் ஒருவன் தேவலோகத்திலிருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்து கொங்கு நாட்டில் பயிராக்கினான் என்று ஔவையார் கூறுகிறார்.* தேவலோகத்திலிருந்து கரும்பு கொண்டு வந்தான் என்பது மிகைப்படக் கூறலாகும். வேறு ஊர் எங்கிருந்தோ அவன் கரும்பைக் கொண்டு வந்து பயிராக்கினான் என்பதே சரியாகும்.

அதிகமான் அரசர்களில் முதன் முதலாக அறியப்படுகிறவன் நெடுமிடல் அஞ்சி என்பவன். சேர நாட்டு அரசனான களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் (சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தமயன்) நெடுமிடல் அஞ்சியை ஒரு போரில் வென்றான் என்று பதிற்றுப் பத்துச் செய்யுள் கூறுகிறது.**

இதில் கூறப்படுகிற நெடுமிடல் என்பது அதிகமான் அரசர்களில் ஒருவனுடைய பெயர் என்று பழைய உரையாசிரியர் கூறுகிறார். "நெடுமிடல்-அஞ்சி இயற் பெயராம்" என்று உரையாசிரியர் தெளிவாகக் கூறுவது காண்க. பரணர், தம்முடைய செய்யுள் ஒன்றில் நெடுமிடலைக் கூறுகிறார். பதிற்றுப் பத்து கூறுகிற நெடுமிடல் அஞ்சியே இந்த நெடுமிடல் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த நெடுமிடல் பசும்பூண் பாண்டியனுடைய நண்பனாகவும் சேனைத் தலைவனாகவும் இருந்தான். பசும்பூண் பாண்டியனுடைய பகைவர்கள் சிலர்,

---

*"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதியருத்தியும், அரும்பெறல் மரபில் கரும்பு இவண் தந்தும், நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய, தொன்னிலை மரபின் முன்னோர்." (புறம். 99:1-4). "அந்தரத்து அரும்பெறல் அமிழ்தம் அன்ன, கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடையே". (புறம். 392: 19-21)

**"நெடுமிடல் சாயக்கொடுமிடல் துமியப், பெருமலை யானையொடு புலங்கெட இறுத்து". (4ஆம் பத்து, 2-10-1)

நெடுமிடலுடன் போர் செய்து அவனை வென்றார்கள் என்று பரணர் கூறுகிறார்.* இந்த அதிகமான் நெடுமிடல் அஞ்சியும் பசும்பூண்பாண்டியனும் நண்பர்கள் என்பது அகம் 162-ஆம் செய்யுளினால் தெரிகின்றது.**

(குறிப்பு: இந்தப் பசும்பூண்பாண்டியன் தலையாலங் கனத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனாகிய பசும்பூண் செழியன் அல்லன், இவனுக்கு முன்பு களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் காலத்திலிருந்தவன். இரண்டு பசும்பூண் பாண்டியரில் முதல் பசும்பூண் பாண்டியன் அதிகமான் நெடு மிடல் அஞ்சியின் காலத்திலிருந்தவன்).

பசும்பூண் பாண்டியன் துளுநாட்டு நன்னன்மேல் படை யெடுத்துச் சென்றான். அவனுடைய படைக்குச் சேனாபதியாக இருந்தவன் அதிகமான் நெடுமிடல் அஞ்சி. துளுநாட்டு வாகைப் பறந்தலை என்னுமிடத்தில் துளுநாட்டுச் சேனாபதி யாகிய மிஞிலிக்கும் நெடுமிடல் அஞ்சிக்கும் போர் நடந்தது. அந்தப் போரில் நெடுமிடல் அஞ்சி இறந்து போனான்.***

---

*"யாழிசை மறுகின் நீடூர் கிழவோன், வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார், நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூண் பெருந்தலர், அரிமணவாயில் உறந்தூர்" (அகம். 266:10-13).

**"சுழல்தொடி அதிகன், கோளற, வறியாப், பயங்கெழு பலவின், வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் பொலிய, வில்கெழு தானைப் பசும்பூண் பாண்டியன், களிறணி வெல்கொடி கடுப்பக் காண்வர, ஒளிறுவன இழிதரும் உயர்ந்து தோன்றருவி" (அகம். 162:18-23).

***"கறையடி யானை நன்னன் பாழி, ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவர பேஎய்க், கூட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி, புள்ளிற் கேமமாகிய பெரும்பெயர், வெள்ளாத்தானை அதிகன் கொன்று வந்து, ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பு" (அகம். 142:9-14) கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப் பசும்பூண்பாண்டியன், வினைவல் அதிகன், களிறொடுபட்ட ஞான்றை ஒளிறுவாள் கொண்கர் ஆர்ப்பு." (குறும். 393:3-6).

அதிகமான் நெடுமிடல் அஞ்சிக்குப் பிறகு தகடூர் நாட்டுக்கு அரசனானவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பவன். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி ஔவையாரை ஆதரித்தவன். இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். ஔவையார் இவனுடைய வீரத்தையும் வெற்றிகளையும் பாடியுள்ளார் (புறம். 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 97, 98, 315, 390). இவன் ஏழு அரசர்களோடு போர் செய்து வென்றதை ஔவையார் கூறுகிறார்.* இவன், மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கோவலூரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று போரில் வென்றான் என்றும் அந்த வெற்றியைப் பரணர் புகழ்ந்து பாடினார் என்றும் ஔவையார் கூறுகின்றார். இவனுடைய வெற்றியைப் பரணர் புகழ்ந்து பாடிய செய்யுள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. கோவலூர்ப் போரை இவன் வென்றானேயல்லாமல் கோவலூரை இவன் பிடிக்கவில்லை.

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி வேறு சில போர்களில் வெற்றிபெற்றான் என்று ஔவையார் கூறுகிறார். "கடிமதில் அரண்பல கடந்த நெடுமான் அஞ்சி" (புறம். 92:5-6) இந்தப் போர்கள் யாருடன் எங்கு நடந்தன என்பதும் தெரியவில்லை.

உண்டவரை நெடுங்காலம் வாழச் செய்கிற கிடைத்த தற்கரிய கருநெல்லிக்கனி அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்குக் கிடைத்தது. அக்கனியை அவன் தான் உண்ணாமல் பெரும் புலவராகிய ஔவையாருக்குக் கொடுத்தான். அவர் அதை உண்ட பிறகுதான் அது கிடைத்தற்கரிய கருநெல்லிக்கனி

---

*"செருவேட்டு, இமிழ் குரல் முரசின் எழுவரோடு முரணிச் சென்றமர் கடந்த நின் ஆற்றல் தோன்றிய அன்றும் பாடற்கரியை" (புறம். 99:8-11)

"இன்றும், பரணன் பாடினன் மற்கோல் மற்றுநீ. முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின், அரணடு திகிரியேந்திய தோளே" (புறம். 99:11-14)

என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. அப்போது அவர் இவனை வியந்து பாடினர்* இந்தச் செய்தியைச் சிறுபாணாற்றுப் படையுங் கூறுகின்றது.

அதிகமான் அரசர் கரும்பைக் கொண்டுவந்து பயிராக்கியதையும் ஔவைக்குக் கருநெல்லிக்கனி கொடுத்ததையும் பிற்காலத்து நூலாகிய கொங்குமண்டலச் சதகமுங் கூறுகின்றது.

"சாதலை நீக்கு மருநெல்லி தன்னைத் தமிழ்சொலௌவைக்
காதர வோடு கொடுத்தவன் கன்னலை யங்குநின்று
மேதினி மீதிற் கொடுவந்து நட்டவன் மேன்மரபோர்
மாதிரஞ் சூழரண் மேவுவதுங் கொங்கு மண்டலமே"

இவ்வதிகமான் ஔவையாரைத் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் தூது அனுப்பினுன் என்பது ஔவையார் பாடிய புறம் 95-ஆம் செய்யுளிலிருந்து தெரிகின்றது. இந்தத் தூது எதன் பொருட்டு அனுப்பப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை.

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அப்போது போர்க்களத்தில் போர் செய்து கொண்டிருந்த அதிகமான் இந்தச் செய்தி அறிந்து போர்க்கோலத்தோடு விரைந்து வந்து தன் மகனைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். அந்தக் காட்சியை ஔவையார் பாடியுள்ளார். (புறம். 100) அந்த மகனுடைய பெயர் பொகுட்டெழினி என்பது.

இவர்கள் காலத்தில் தென் கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தகடூர் நாட்டின்மேல் படை

---

*"நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல, மன்னுகபெரும நீயே தொன்னிலை பெருமலைவிடரகத் தருமிசைக் கொண்ட, சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது. ஆதனின்னதத் தடக்கிச் சாதல் நீங்க வெமக்கீத்தனையே" (புறம். 91: 5-11) கமழ்பூஞ்சாரல் கவினியநெல்லி, அமிழ்து விளை தீங் கனி ஔவைக்கீந்த, உரவுச் சினங் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல், அரவக் கடற்றானை யதிகன்" (சிறுபான். 100-103).

யெடுத்துப் போர் செய்தான். அவனை நெடுமான் அஞ்சியும் பொகுட்டெழினியும் எதிர்த்துப் போர் செய்தார்கள். பெருஞ் சேரலிரும்பொறை வெற்றி பெற்றுத் தகடூரைக் கைப்பற்றினான்.

நெடுங்காலம் சுதந்தரமாக அரசாண்டிருந்த அதிகமான் அரசர் தகடூர்ப் போருக்குப் பிறகு கொங்குச் சேரருக்குக் கீழடங்கி அரசாண்டார்கள். அதிகமான் அரசர் பரம்பரை கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருந்தது என்பதற்குச் சாசனச் சான்றுகள் உள்ளன.

கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த அதிகமான் அரசர் பரம்பரையில் கீழ்க்கண்டவர் நமக்கு தெரிகின்றனர்.

அதிகமான் நெடுமிடல் அஞ்சி
|
அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி
|
அதிகமான் பொகுட்டெழினி

ஓரி

கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த கொல்லி மலையையும் அதனைச் சார்ந்த கொல்லிக் கூற்றத்தையும் அரசாண்ட மன்னர் ஓரி என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுடைய வரலாறு முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. அவர்களில் ஒருவன் ஆதனோரி. இவன் வள்ளலாக விளங்கினான். இவன் தன்னை நாடிவந்த புலவர்களுக்கு யானையையும் தானங் கொடுத்தான்.* இவன் கடை ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகக் கூறப் படுகின்றான். இவன் போருக்குப் போகும்போது தன்னுடைய

* "இழையணி யானை இரப்போர்க் கீயும், சுடர்விடு பசும்பூண் சூர்ப்பமை முன்கை, அடுபோர் ஆனா ஆதனோரி, மாரி வண்கொடை" (புறம். 153: 2-5) "வெம்போர். மழவர் பெருமகன் மாவள்ளோரி. கைவளம்". (நற். 52: 8-10)

ஓரி என்னும் பெயருள்ள குதிரைமேல் அமர்ந்து செல்வான். இவனும் இவனுடைய கொல்லி நாட்டுக்கு அடுத்திருந்த தகடூர் அரசனாகிய அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

முள்ளூர் மன்னனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி, கொல்லி மலை ஓரியுடன் போர் செய்தான். காரி, தன்னுடைய காரி என்னும் குதிரைமேல் அமர்ந்தும் ஓரி தன்னுடைய ஓரி என்னுங் குதிரைமேல் அமர்ந்தும் போர் செய்தார்கள்.* போரில் ஓரி இறந்துபோக, காரி ஓரியின் ஊரில் வெற்றியோடு புகுந்தான்.** ஓரியின் கொல்லி நாட்டை வென்ற காரி அந்நாட்டைத் தன்னுடைய அரசனாகிய பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்குக் கொடுத்தான்.*** ஓரி அரசர், பரம்பரையாக ஆண்டு வந்த கொல்லி நாடு பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக் காலத்தில், சேரரின் கொங்கு இராச்சியத்தில் சேர்ந்துவிட்டது.

கழுவுள்

கொங்கு நாட்டுக் காமூரில் வாழ்ந்த இடையர்களின் தலைவன் கழுவுள். காமூரைச் சூழ்ந்து பலமான கோட்டை மதிலும் அகழியும் இருந்தன. இவனுக்கு முன்பு காமூரை யரசாண்ட இவனுடைய பரம்பரையரசர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. கொங்குச் சேரர் தங்களுடைய கொங்கு இராச்சியத்தை விரிவாக்கினபோது, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கழுவுள்மேல் படையெடுத்துச் சென்று போர்

---

* காரிக்குதிரை காரியொடு மலைந்த, ஓரிக் குதிரை ஓரியும் (சிறுபாண் 110-111)

** "ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந்தெருவில், காரிபுக்க நேரார் புலம் போல், கல்லென்றால் ஊரே". (நற். 320-4-7)

*** "முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வில்வில், ஓரிக்கொன்று சேரலர்க்கீத்த, செல்வேர்ப் பலவின் பயங்கொழு கொல்லி" (அகம். 209:12-15)

செய்தான். கழுவுளும் பலமுடையவனாக இருந்தபடியால் அவனை எதிர்த்துப் போர் செய்தான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு உதவியாகப் பதினான்கு வேள் அரசர் கழுவுளுக்கு எதிராகப் போர் செய்து கழுவுளை வென்றார்கள்.* கடைசியில் கழுவுள் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குக் கீழடங்கினான். காமூர் சேரரின் கொங்கு இராச்சியத்தில் சேர்ந்தது. இந்தப் போர், பெருஞ்சேரலிரும்பொறை கொல்லிக் கூற்றத்தையும் தகடூர் நாட்டையும் பிடிப்பதற்கு முன்பு நடந்தது. கொங்குச் சேரர் தங்கள் இராச்சியத்தைப் பெரிதாக்கிய காலத்தில் அவர்களில் ஒருவனான பெருஞ்சேரலிரும்பொறை கழுவுள்மேல் படையெடுத்துச் சென்று போர் செய்தான். அவனுக்கு உதவியாகப் பதினான்கு வேளிர் வந்து கழுவுள்மேல் போர் புரிந்தார்கள். கடைசியில் கழுவுள் தோற்றுப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு அடங்கினான்.

குமணன்

கொங்கு நாட்டில் முதிரம் என்னும் ஊர் இருந்தது. அவ்வூரில் குமணன் என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். வள்ளலாக இருந்த அவன் புலவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தானதருமம் செய்தான்.** பெருஞ்சித்திரனார் இவனைப் பாடிய செய்யுள்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன.***

---

* "வீயாவிழுப்புகழ் விண்தோய் வியன்குடை, ஈரெழுவேளிர் இயைந்து ஒருங்கெறிந்த கழுவுள் காமூர்" (அகம். 135:11-33)

** "அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவன், இவண்விளக்கு சிறப்பின் இயல்தேர்க் குமணன்" (புறம். 158:25-76)

*** "அரிது பெறு பொலங்கலம் எளிதினின்வீசி, நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன், மட்டார் மறுகின் முதிரத் தோனே." (புறம். 160:11-3)

"பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன் திருந்து வேற்குமணன்." (புறம். 163:8-9)

இளவெளிமானிடஞ் சென்று பரிசு கேட்டபோது அவன் சிறிது கொடுக்கக் கொள்ளாமல் பெருஞ்சித்திரனுர் குமணனிடம் வந்து யானையைப் பரிசில் கேட்டார்.* அவன் யானைக் கொடுக்க அதைக் கொண்டுபோய் வெளிமானூர்க் காவல் மரத்தில் கட்டி ஒரு செய்யுள் பாடினுர்.**

குமணனுடைய தம்பி இளங்குமணன் என்பவன் தமையனுகிய குமணனைக் காட்டுக்கு ஓட்டி நாட்டைக் கைப்பற்றியரசாண்டான். குமணன் காட்டில் தங்கியிருந்தான். அப்போது பெருந்தலைச்சாத்தனுர் குமணனைக் கண்டு ஒரு செய்யுள் பாடினுர்.*** அச் செய்யுளில் அப்புலவருடைய வறுமை நெஞ்சையுருக்கும் தன்மையதாக இருந்தது. அச்செய்யுளைக் கேட்ட குமணன், தன்னுடைய துன்பத்தைவிடப் புலவரின் துன்பம் கொடியது என்று உணர்ந்து, தன் கையில் பொருள் இல்லாதபடியால், தன்னுடைய வாளைப் புலவரிடம் கொடுத்து, தன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு போய்த் தன் தம்பியிடங் கொடுத்தால் அவன் பரிசாக பொருள் கொடுப்பான் என்று கூறினுன். வாளைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு புலவர் இலங்குமணனிடம் வந்து குமணன் வாள் கொடுத்த செய்தியைக் கூறினுர்.**** பிறகு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. குமணனைப் பற்றி இவ்வளவுதான் தெரிகின்றது. குமணனுடைய முதிரம் என்னும் ஊர் கொங்கு நாட்டில் எவ்விடத்தில் இருந்தது என்பது தெரியவில்லை. இளங்குமணனைப் பற்றியும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை.

விச்சியரசர்

விச்சிமலையையும் அதனைச்சார்ந்த நாட்டையும் அரசாண்டவர் விச்சிக்கோ என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர். விச்சியூரில் விச்சிமலை இருந்தது. பச்சைமலை என்று

---

* (புறம். 160, 161, 162, 163).

** (புறம் 161, 162. *** 164, **** 165)

இப்போது பெயர் பெற்றுள்ள மலையே பழைய விச்சிமலை என்று கருதுகிறார்கள். பச்சைமலை இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் இருக்கின்றது. விச்சியரசரைக் 'கல்லக வெற்பன்' என்றும் 'விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக்கோ' என்றும் கபிலர் கூறுகின்றார். விச்சிமலைமேல் இருந்த ஐந்தெயில் என்னும் கோட்டையில் விச்சியரசர் வாழ்ந்தார்கள். விச்சி நாட்டில் குறும்பூர் என்னும் ஊர் இருந்தது. அங்குப் பாணர் என்னும் இனத்தார் வசித்து வந்தார்கள். விச்சி மன்னன் பகைவரோடு போர் செய்தபோது, அவன் புலி போன்று வீரமாகப் போர் செய்ததைப் பாணர்கள் கண்டு ஆரவாரஞ் செய்து மகிழ்ந்தார்கள் என்று பரணர் கூறுகின்றார்.*

பாரி வள்ளல் போரில் இறந்த பிறகு, அவனுடைய பரம்பு நாட்டைப் பகைமன்னர் கைக்கொண்ட பின்னர், பாரியின் மகளிரான அங்கவை சங்கவை என்பவரைக் கபிலர் அழைத்துக்கொண்டு விச்சிக்கோவிடம் வந்து அவர்களைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டார். அதற்கு விச்சியரசன் இணங்கவில்லை. (புறம். 200 அடிக் குறிப்புக் காண்க.) விச்சியரசன் தம்பி இளவிச்சிக்கோ என்று பெயர் பெற்றிருந்தான்.

சுதந்திரமாக அரசாண்டு கொண்டிருந்த விச்சியரசரை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை வென்று விச்சி நாட்டைத் தன்னுடைய கொங்கு இராச்சியத்தோடு இணைத்துக் கொண்டான். விச்சியரசனுடைய ஐந்தெயில் கோட்டையை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை முற்றுகையிட்டபோது விச்சியரசர்களுக்குப்

---

*"வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன், வேந்தரோடு பொருத ஞான்றைப் பாணர், புலிநேர் குறழ் நிலைகண்ட, கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்ப" (குறும். 328:5-8)

பாண்டியனும் சோழனும் உதவியாக இருந்தார்கள். ஆனாலும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை விச்சியை வென்று அவனுடைய ஐந்தெயில் கோட்டையைக் கைப்பற்றினன்.*

கட்டியரசர்

கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆதிகாலம் முதல் அரசாண்டவர் கட்டி என்னும் பெயர் பெற்ற பரம்பரை யரசர். கட்டியர் அரசாண்ட பகுதி வடகொங்கு நாட்டில், வடுகதேசமாகிய கன்னட தேசத்தின் தெற்கு எல்லையைச் சார்ந்திருந்தது.** வடகொங்கு நாட்டின் வடமேற்கில் இருந்த புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூரின் மேல் சோழனுடைய சேனைத் தலைவனான பழையன் படையெடுத்துச் சென்று போர் செய்தபோது புன்னாட்டு அரசனுக்கு உதவியாகப் பழையனை எதிர்த்துப் போர்செய்த கொங்கு நாட்டு அரசர்களில் கட்டியரசனும் ஒருவன்.*** ஒரு கட்டியரசன், உறையூரையாண்ட தித்தன் வெளியன் என்னுஞ் சோழன்மேல் போருக்குச் சென்று உறையூர்க் கோட்டையை யடைந்தபோது, கோட்டைக்குள் தித்தன் வெளியனுடைய பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாட்டத்தில் கிணைப்பறை கொட்டப்பட்ட முழக்கத்தைக் கேட்டு போர் செய்யாமல் திரும்பிப் போய் விட்டான்.****

---

* 'வெருவருதானையொடு வெய்துறச் செய்து சென்று இருபெரு வேந்தரும் விச்சியும் வீழ வருமிளைக் கல்லகத் ததந்தெயில் எறிந்து' (9-ம் பத்து பதிகம்)

**குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது, பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டு உம்பர், மொழி பெயர் தேயம். (குறும். 11:5:7)

***'நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி, துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி, பொன் அணி வல்வில் புன்றுறை என்றுங்கு. அன்றமர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப், பருந்துபடப் பண்ணி பழையன்பட்டென'' (அகம். 44:7-11)

****''தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப், பாடின் தெண்கிணைப் பாடுகேட்டஞ்சிப் போரடுதானை கட்டி. பொராஅது தோடிய ஆர்ப்பு''. (அகம். 226: 14-7)

கட்டியரசர், கொங்கு நாட்டையாண்ட பொறைய அரசருக்குக் கீழடங்கியிருந்தனர் என்று தோன்றுகின்றனர். கட்டி பரம்பரையார் மிகமிகப் பிற்காலத்திலும், விசயநகர அரசர் ஆட்சிக் காலத்திலும் இருந்தார்கள். இக் காலத்தில் அவர்கள் கெட்டி முதலியார் என்று பெயர் பெற்றிருந்தார்கள். கட்டி என்னும் பெயரே பிற்காலத்தில் கெட்டி என்று மருவியது.

குதிரைமலைக் கொற்றவர்

கொங்கு நாட்டில் குதிரைமலையும் அதனை அடுத்து முதிரம் என்னும் ஊரும் இருந்தன. பிட்டங்கொற்றன் என்பவன் இங்குச் சிற்றரசனாக இருந்தான். இவன் சேரனுடைய சேனாதிபதி என்றும் வள்ளல் என்றும் ஆலம்பேரி சாத்தனார் கூறுகிறார். குதிரை மலைக் கொற்றன் ஈகைக் குணம் உடையவன் என்று கருவூர் கதப்பிள்ளை ச் சாத்தனார் கூறுகிறார்.* இவன் வானவனுடைய (சேரனுடைய) மறவன் என்றும் போர் செய்வதில் வல்லவன் என்றும் கூறப்படுகிறான்.** வடம வண்ணக்கன் தமோதரனார், பிட்டங் கொற்றனையும், அவனுடைய அரசனை கோதையையும் கூறுகிறார்.*** மாவண் ஈகைக் கோதையும்

* "வசையில் வெம்போர் வானவன் மறவன், நசையில் வாழ்நர்க்கு நன்கலம் சுரக்கும். பொய்யா வாய்வாள் புனைகழல் பிட்டன். மைதவழ் உயர்சிமைக் குதிரைக் கவாஅன், அகலறை நெடுஞ்சுனை" (அகம் 143: 10: 14)

** "ஊராக் குதிரைக் கிழவ கூர்வேல்......கைவள் ஈகைக் கடுமான் கொற்ற" (புறம். 168: 14. 17. ஊராக்குதிரை—குதிரைமலை) "வானவன் மறவன் வணங்கு விற்றடக்கை, ஆனா நறவின் வண்மகிழ்ப் பிட்டன்" (அகம். 17-15-16)

*** "வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன், அரமர் கடக்கும் வேலும் அவன் இறை, மாவள ஈகைக் கோதையும் மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே" (புறம்: 172. 8. 11) உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனாரும் (புறம். 170: 6- 8) காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாரும் (புறம். 169, 171) இவனைப் பாடியுள்ளனர்.

பிட்டனுடைய இறைவனும் கோதை எனப்படுகிறான். (கோதை என்பது தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் சிறப்புப் பெயர் என்று தோன்றுகிறது) உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனாரும் (புறம் 170: 6. 8) இவனைப் பாடியுள்ளனர்.

குதிரைமலை நாட்டை ஆண்ட எழினி என்பவன் ஒருவன் கூறப்படுகிறான். இவன் பிட்டங் கொற்றனுக்குப் பிறகு இருந்தவன் எனத் தோன்றுகிறான். (இந்த எழினி தகடூரை யாண்ட அதிகமான் குலத்தில் இருந்த எழினியல்லன்.) குதிரைமலை எழினி வள்ளலாகவும் இருந்தான். "ஊராதேந்திய குதிரைக் கூர்வேல், கூவிளங்கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினி" என்று (புறம் 158: 8 9) இவன் கூறப்படுகிறான்.

எழினிக்குப் பிறகு முதிரத்தையும் குதிரை மலையையும் அரசாண்டவன் குமணன் என்பவன். இவன் வள்ளல்களில் ஒருவன்.* குமணனைப் புகழ்ந்து பெருஞ்சித்திரனார் பாடிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. (புறம் 160, 161, 162, 163)

குமணனுக்குத் தம்பி யொருவன் இருந்தான். அவனுக்கு இளக்குமணன் என்று பெயர். இளங்குமணன், தமயனை குமணனைக் காட்டுக்கு ஓட்டிவிட்டு நாட்டைக் கைப்பற்றி யரசாண்டான். குமணன் காட்டிலே இருந்தான். புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் குமணனைக் காட்டிலே கண்டு ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். அதில் அவர் தம்முடைய வறுமைத் துன்பத்தைக் கூறினார். (புறம் 164) குமணன் செய்யுளைக் கேட்டு மனம் உருகித் தன்னிடம் அப்போது பொருள் இல்லையே என்று கலங்கித் தன்னுடைய போர் வாளைப்

---

* 'அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவன், இவன் விளங்கு சிறப்பின் இயல்தேர்க் குமணன்' (புறம் 158: 25, 26) "அரிதுபெறு பொலங்கலம் எளிதினில் வீசி, நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன், மட்டார் மறுகின் முதிரத்தோனே" (புறம். 60-11-18)

புலவரிடம் கொடுத்துத், தன்னுடைய தலையை வெட்டிக் கொண்டுபோய் இளங் குமணனிடம் கொடுத்தால் அவன் பெரும்பொருள் கொடுப்பான் என்று கூறினர். புலவர் வாளைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு, நேரே இளங் குமணனிடம் வந்து வாளைக் காட்டிக் குமணன் வாள் கொடுத்த செய்தியைக் கூறினர். (புறம். 165). பிறகு என்ன நடந்தது என்பது தெரியவில்லை.

முதிரமலைக் குமணனும் குதிரைமலைக் குமணனும் வெவ்வேறு ஆட்கள் போலத் தோன்றினலும் இருவரும் ஒருவரே. முதிரமலைக்குக் குதிரைமலை என்றும் பெயர்.

நள்ளி

கண்டிரம் என்னும் நாட்டை யரசாண்ட மன்னர்கள் கண்டிரக்கோ என்று பெயர் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களில் நள்ளி என்பவன் ஒருவன். இவனைக் கண்டிரக்கோ பெருநள்ளி என்பர். இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். இவனைக் 'கண்டிரக்கோ பெருநள்ளி என்பர். தேர் (வண்டி) களையும் யானைகளையும் பரிசிலர்களுக்குக் கொடுத்துப் புகழ் படைத்திருந்தான். நள்ளி, ஊரில் இல்லாத போது இரவலர் அவனுடைய மாளிகைக்கு வந்தால் அவனுடைய மகளிர் அவர்களுக்கு யானைக் கன்றுகளைப் பரிசாக அளித்தார்கள்.* நள்ளியின் கொடைச்சிறப்பைச் சிறுபாணாற்றுப் படையும் கூறுகிறது. பெருஞ் சித்திரனரும் இவனுடைய வள்ளன்மையைக் கூறுகிருர்.**

வன்பரணர் என்னும் புலவர் நள்ளியின் தோட்டிமலைக் காடுகளின் வழியே பயணஞ் செய்தபோது பசியினல் சோர்ந்து ஒரு பலா மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து விட்டார். அருகில் ஊர் இல்லாத காடாகையால் உணவு கிடைக்க

* (புறம். 151: 1-7)

** (அடி 104-107) (புறம். 158: 13-16)

வில்லை. அப்போது நள்ளி அங்கு வந்து மான் ஒன்றை வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்து அதன் இறைச்சியை நெருப்பிலிட்டுச் சமைத்துப் புலவருக்குக் கொடுத்து அவர் பசியை நீக்கினான். இச்செய்தியை அவர் தாம் பாடிய செய்யுளில் கூறுகிறார்.* நள்ளியின் பெயரினால் நள்ளியூர் என்று ஓர் ஊர் இருந்தது. புகளூர் மலைக் குகையில் உள்ள பிராமி எழுத்துச் சாசனம் நள்ளியூரைக் கூறுகிறது.**

புன்னாட்டரசர்

புன்னாடு வடகொங்கு நாட்டின் வடமேற்கில் இருந்தது. கி. பி. 2—ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த தாலமி என்பவர் (Ptolemy) புன்னாட்டைத் தம்முடைய நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அவர் அதை பொவுன்னட (Pounnata) என்று கூறுகிறார். புன்னாட்டில் உலகப் புகழ் பெற்ற நீலக்கல் சுரங்கம் இருந்ததையும் அந்த நீலக்கற்களை உரோம தேசத்தவர் மதித்து வாங்கிச் சென்றதையும் முன்னமே கூறினோம். புன்னாட்டு வழியாகக் காவிரி, கப்பிணி என்னும் இரண்டு ஆறுகள் பாய்ந்தன. கப்பிணி ஆறு காவிரியின் ஒரு கிளை நதி. கப்பிணி ஆற்றங்கரையில் புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூர் இருந்தது.*** கட்டூரைப் பிற்காலத்தில் கிட்டூர் என்றும் கிட்டி புரம் என்றும் பெயர் வழங்கினார்கள். தலைநகரமான கட்டூரில் புன்னாட்டரசர் இருந்து அரசாண்டார்கள். இது பிற்காலத்தில் புன்னாடு ஆறாயிரம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. வடகொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்த புன்னாடு இப்போது மைசூர் இராச்சியத்தில் ஹெக்கட தேவன் கோட்டை தாலூகாவில் சேர்ந்திருக்கிறது.

துளு நாட்டு அரசனான நன்னன் புன்னாட்டைக் கைப் பற்ற முயன்றான். அப்போது ஆய் எயினன் (வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்) புன்னாட்டு அரசனுக்கு உதவி

* (புறம் 150)

** *Epl. coll 296 of 1963-64*

*** *(Mysore Archaeological Report for 1917 P. 40-4)*

யாகத் துளு நாட்டரசனின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். துளு நாட்டரசனின் சேனாதிபதியான மிஞிலி, பாழி என்னும் போர்க்களத்தில் ஆய் எயினனுடன் போர் செய்து அவனைக் கொன்றான்.* இந்த வெளியன் வேண்மான் ஆய்எயினன், நாட்டரசனாகிய களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலினுடைய சேனாதிபதி. துளுநாட்டு நன்னன் தான் கருதியது போல் புன்னாட்டைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை.

புன்னாட்டரசர் கொங்குச் சேரர்களுக்குக் கீழ் அடங்கி யிருந்தனர் என்று தெரிகின்றது. பெரும்பூண் சென்னி என்னுஞ் சோழன் புன்னாட்டைக் கைப்பற்ற எண்ணித் தன்னுடைய சேனாபதி பழையன் என்பவன் தலைமையில் தன்னுடைய சேனையை யனுப்பினான். பழையன் புன்னாட்டுக் கட்டூரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். புன்னாட்டரசனுக்கு உதவியாகக் கங்க அரசன், கட்டியரசன், அத்தி, புன்றுறை முதலியவர்கள் இருந்து பழையனுடன் போர் செய்தார்கள். அப்போரில் பழையன் இறந்து போனான்.**

புன்னாட்டரசர் சங்க காலத்துக்குப் பிறகும் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் அரசாண்டனர். புன்னாட்டில் கிடைத்த ஒருசாசனஎழுத்து புன்னாட்டரசர் சிலருடைய பெயர்

* "பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென, யாழிசை மறுகின் பாழியாங்கண், அஞ்சலென்ற ஆ அய் எயினன். இகலடு கற்பின் மிஞிலி யொடு தாக்கித் தன்னுயிர் கொடுத்தனன்" (அகம், 396:2-6)

"வெளியன் வேண்மான் ஆ அய் எயினன், அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப்பறந்தலை இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு, நண்பகல் உற்ற-செருவிற் புண்கூர்ந்து, ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தென" (அகம் 208:5-9)

**"நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி, துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு, அன்றவர் குழீஇ அளப்பருங்கட்டூர்ப், பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டென" (அகம்-44:7-11).

களை கூறுகின்றது.* இதில் கீழ்க்கண்ட அரசரின் வழிமுறை கூறப்படுகிறது. ராஷ்ட்ரவர்மன், இவன் மகன் நாகதத்தன். இவன் மகன் புஜகன். (இவன் சிங்கவர்மன் மகளை மணஞ் செய்து கொண்டான்.) இவனுடைய மகன் ஸ்கந்தவர்மன். இவனுடைய மகன் இரவிதத்தன்.**

(புன்னாட்டரசர் பரம்பரையில் கடைசி அரசனுக்கு ஆண் பேறு இல்லாமல் ஒரே ஒரு பெண் மகள் மட்டும் இருந்தாள் கங்க நாட்டரசன் அவனிதனுடைய மகனை துர்வினிதன் (கி. பி. 482-517) புன்னாட்டரசனுடைய மகளை மணஞ் செய்து கொண்டான். அதன் பிறகு புன்னாடு கங்க நாட்டுடன் இணைக்கப்பட்டது.)

கடைச் சங்க காலத்தில் புன்னாடு வடகொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தது.

சாலிதொரே என்பவர் புன்னாடு சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று தவறான, உண்மைக்கு மாறான, செய்தியைக் கூறுகிறார்.***

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படுகிற எருமையூரன் (எருமை நாடன்) என்பவனுடைய எருமையூர், பிற்காலத்தில் மைசூர் என்று பெயர் பெற்றது என்றும் (எருமை—மகிஷம், எருமை ஊர்-மகிஷ ஊர், மைசூர்) மைசூர் என்னும் பெயரே பிற் காலத்தில் கன்னட நாடு முழுவதுக்கும் வழங்கப்படுகிறது என்றும் ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூறுகிற உண்மை. இதைச் சாலிதொரெ மறுக்கிறார். மறுப்பதற்கு இவர் கூறுகிற காரணம் தவறாக இருக்கிறது. கர்நாடக தேசத்திலிருந்த பழைய பெயர் களான கழபப்பு (இப்போதைய சந்திரகிரி), புன்னாடு, குந்தளம் முதலிய பெயர்கள் சங்கச் செய்யுள்களில் கூறப்படாதபடியால்

---

* *(Indian Antiquary xii 13, xviii 366)*

** *P. 146. Mysore and Coorg from its Inscriptions. B. Lewis Rice 1909. 146*

*** *p: 51. Ancient Karnataka, Voll 1 History of Tuluav B.A. Saletore 1936.*

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த எருமையூர் பிற்காலத்தில் மகிஷூர் (மைசூர்) என்றாயிற்று என்று கருதுவது ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதன்று என்று இவர் எழுதுகிறார். எருமையூரைக் கூறுகிற சங்கச் செய்யுள் புன்னாடு முதலிய வேறு ஊர்ப் பெயர்களைக் கூறவில்லை, ஆகையால் எருமையூர் என்று சங்கச் செய்யுள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்கிறார். புன்னாட்டின் பெயரைச் சங்க இலக்கியம் கூற வில்லை என்று இவர் கூறுவது வியப்பாக இருக்கிறது. புன்னாட்டின் பெயரைச் சங்கச் செய்யுள் கூறுவதை மேலே காட்டியுள்ளோம். சாலிதொரெ அவர்கள் உண்மையறியாமல் தவறாக எழுதியிருக்கிறார். எருமையூரைக் கூறுகிற சங்கச் செய்யுள் புன்னாட்டையும் கூறுகிறது.

கோசர்

கோசர் என்னும் ஓர் இனத்தவர் போர் செய்வதையே தங்களுடைய குலத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறிகிறோம். அவர்களுடைய தாய்நாடு, அக்காலத்தில் தமிழ்நாடாக இருந்த துளு நாடு. துளுநாட்டைத் தாய்நாடாகக் கொண்டிருந்த இவர்கள் பாண்டிநாடு, சோழநாடு, கொங்கு நாடு முதலிய பல நாடுகளிலும் பரவியிருந்தார்கள். இவர்கள் தமிழ்நாட்டு அரசரின் கீழேஅவர்களுடைய படைகளில் சேர்ந்திருந்தார்கள். சில சமயங்களில், குடிமக்கள் அரசருக்குச் செலுத்த வேண்டிய இறைப் பணத்தை வசூல் செய்யும் சேவகர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்த முறையில் சில ஊர்களில் இவர்களில் சிலர் ஊராட்சியினராகவும் இருந்தனர். எண்ணிக்கையில் சிறு தொகையினராக இருந்தும் இவர்கள் தமிழகமெங்கும் பேர் பெற்றிருந்தார்கள். போருக்கு அஞ்சாத இவர்கள் ஆற்றலும் உறுதியும் கண்டிப்பும் உடையவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் குறுநிலமன்னர் அல்லர். ஆனாலும், நாட்டில் இவர்களுக்கு அதிகச் செல்வாக்கு இருந்தது.

போர்ப் பயிற்சியே இவர்களுடைய குலத்தொழில். குறிதவறாமல் வேல் எறிவதிலும் அம்பு எய்வதிலும் கை

தேர்ந்தவர்கள். கோசர் குலத்து இளைஞர்கள், உயரமான மரக்கம்பத்தை நிறுத்தி அதன் உச்சியைக் குறியாகக் கொண்டு வேல்களை (ஈட்டிகளை) எறிந்து பழகினார்கள்; அம்புகளை எய்து பயின்றார்கள். ஓங்கியுயர்ந்து வளர்ந்த முருக்க மரத்தின் பக்கக் கிளைகளை வெட்டிக் களைந்து நீண்ட நடுமரத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு வேல் எறிந்தும் அம்பு எய்தும் போட்டி போட்டுப் பழகினார்கள்.* போர்க்களத்தில் உயிருக்கு அஞ்சாமல் போர் செய்து வெற்றியடைந்தனர்.** போர்க்களத்தில் ஆயுதங்களினால் காயமடைந்ததனால் இவர்களுடைய முகத்தில் வடுக்கள் இருந்தன.*** உடம்பு முழுவதும் நகைகளை அணிந்திருந்தார்கள். இவர்கள் புகழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது.****

கோசர் தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பால் வெளிநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்தவர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.***** இது தவறு. கோசரின் தாய்நாடு துளுநாடு. "மெய்ம்மலி பெரும்பூண் செம்மற் கோசர், கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த' பாகலார்கைப் பறைக்கட் பீலித், தோகைக் காவின் துளுநாடு" (அகம் 15:2-5) துளுநாட்டுச் செல்லூருக்குக் கிழக்கில், இவர்கள் இருந்தார்கள். "அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க்குணா அது, பெருங்கடல் முழக்கிற்றாகி யாணர். இரும்பிடம்படுத்த வடுவுடை முகத்தர், கருங்கட் கோசர் நியமம்." (அகம். 90: 9-12) துளுநாட்டு நாலூரிலும் இவர்கள் இருந்தார்கள்.

---

* "வென்வேல், இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கண்மார், இகலினர் எறிந்த அகலிலை முருக்கின், பெருமரக் கம்பம்."(புறம் 169-8-11)

** "கடந்தடு வாய்வாள் இளம்பல் கோசர்" (மதுரைக்காஞ்சி, 773)

*** "இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்" (அகம் 90:1)

**** "மெய்ம்மலி பெரும்பூண் செம்மல் கோசர்" (அகம் 15:2)
"வாய்மொழி நிலைஇய சேண் விளங்கு நல்லிசை, வளங்கெழு கோசர்" (அகம் 205:9-20).

***** *P. 87. Ancient India and South Indian History and Culture Vol I. Dr. S. Krishnaswami Aiyengar.*

"நாலூர்க் கோசர்" (குறும். 15:3) துளுநாட்டில் நால்கூர் என்னும் ஊர் இருக்கிறது. (நால்கு-நான்கு).

போர் வீரர் ஆகையால் இவர்கள் கள் அருந்தினர்கள் இவர்களுடைய வீடுகளில் மதுபானம் இருந்தது. மதுவருந்திக் குரவைக் கூத்தாடினர்கள். "நனைக் கள்ளின் மனைக்கோசர், தீந்தேறல் நறவு மகிழ்ந்து, தீங்குரவைக் கொளைந்தாங்குந்து" (புறம். 396: 7-9)

கோசர் கொங்கு நாட்டிலும் இருந்தனர். அவர்கள், சேரன் செங்குட்டவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்ததையறிந்து கொங்கு நாட்டிலும் கண்ணகிக்கு விழாச் செய்தனர். இதனை, "அதுகேட்டுக் கொங்கிளங் கோசர் தங்கணாட்டகத்து நங்கைக்கு விழவொடு சாந்தி செய்ய மழை தொழிலென்றும் மாருதாயிற்று" என்று சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரை கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். கொங்கு நாட்டுக் கோசர், பொறையரசருக்கு அடங்கி அவர்களின் கீழ் ஊழியஞ் செய்திருந்தனர் என்று தோன்றுகிறது.

கோயம்புத்தூர் என்பது கோசர் பெயரால் ஏற்பட்ட ஊர். கோசர் என்பது கோயர் என்ருகி கோயம்புத்தூர் என்று வழங்குகிறது. கோயன் + புத்தூர் = கோயன்புத்தூர். பிறகு இப்பெயர் கோயம்புத்தூர் என்ருயிற்று.

சோழ நாட்டில் ஓர் ஊரை யரசாண்ட அஃதை என்பவன் இடத்திலும் கோசர் இருந்தனர். அகம்–113: 4-7.

கொங்கு நாட்டில் சேரர் ஆட்சி

3

கொங்குவைச் சேரர் கைப்பற்றியது

பழங்கொங்கு நாட்டைச் சிற்றரசர்கள் அரசாண்டார்கள் என்றும் அக் காலத்தில் அந் நாட்டில் பேரரசர் இல்லை என்றும் அறிந்தோம். கொங்கு நாட்டின் சுற்றுப் புறங்களில் இருந்த சேர சோழ பாண்டியர் கொங்குச் சிற்றரசர்களை வென்று அந்நாட்டைத் தங்கள் தங்கள் இராச்சியத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளக் கருதி அவர்கள் தனித் தனியாகப் படையெடுத்து வந்து கொங்கு நாட்டில் போர் செய்தார்கள். கொங்கு நாட்டரசர் தங்கள் நாட்டை எளிதில் விட்டுவிடவில்லை; படையெடுத்துப் போருக்கு வந்த அரசர்களோடு அவர்கள் கடுமையாகப் போர் செய்து எதிர்த்தார்கள். இவ்வாறு பல காலமாகக் கொங்கு நாட்டில் போர்கள் நடந்தன. கடைசியாகச் சேர அரசர் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் தொடக்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டின் தென்பகுதியில் சில ஊர்களைக் கைப்பற்றினுர்கள். பாலைக்காட்டுக் கணவாய் வழியாகக் கொங்கு நாட்டில் வந்து சேர அரசர், யானைமலைக் காடுகளை முதலில் கைப்பற்றினுர்கள். யானைமலைப் பிரதேசத்துக்கு அக்காலத்தில் உம்பல் காடு என்று பெயர் இருந்தது. (உம்பல்-யானை). அங்குப் பல ஊர்கள் இருந்தன.

சேர மன்னர் கொங்கு நாட்டில் கால் ஊன்றுவதைக் கண்ட சோழ அரசரும் பாண்டிய மன்னரும் சும்மா இருக்க வில்லை. சேரருக்கு எதிராக அவர்கள் போர் செய்து சேரரின் ஆதிக்கத்தைத் தடுத்தார்கள். அவர்கள் கொங்குச் சிற்றரசர் களுக்கு உதவியாக இருந்து, சேர அரசரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தார்கள். இதன் காரணமாகச் சேர மன்னர் கொங்கு நாட்டை எளிதில் கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஆனால், விடா முயற்சியோடு போர் செய்து கொங்கு நாட்டில் சிறிது சிறிதாகச் சேர அரசர் தங்கள் ஆட்சியை நிறுவினார்கள்.

சேர நாட்டு அரசனான உதியஞ் சேரலுக்கு இரண்டு மக்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனும் (பதிற்றுப்பத்து 2-ஆம் பத்தின் தலைவன்) பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் (பதிற்றுப்பத்து, 3-ஆம் பத்துத் தலைவன்) ஆவர். இளையனாகிய குட்டுவன் பெரிய யானைப் படையை வைத்திருந்தபடியால் அவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்று பெயர் பெற்றான். இவன் உம்பற் காட்டையும் (யானைமலைப் பிரதேசம்) அகப்பா என்னும் கோட்டையையும் வென்றான். உம்பற் காட்டை வென்ற இவன் அங்குத் தன் ஆட்சியை நிறுவினான். நிறுவித் தன்னுடைய உறவினரில் முதியவர்களுக்கு அந் நாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்தான். இதை

> "உம்பர் காட்டைத் தன்கோல் நிறீஇ
> அகப்பா எறிந்து பகல்தீ வேட்டு
> மதியுறழ் மரபின் முதியரைத் தழீஇக்
> கண்ணகன் வைப்பின் மண்வகுத் தீத்து"

என்று பதிற்றுப்பத்து மூன்றும் பத்துப் பதிகங் கூறுகின்றது. "முதியரை மதியுறழ் மரபிற் றழீஇ மண்வகுத் தீததெனக் கூட்டித், தன் குலத்தில் தனக்கு முதியரை மதியாடொத்த தன் தண்ணளியால் தழீஇக் கொண்டு அவர்க்குத் தன் நாட்டைப் பகுத்துக் கொடுத்து என உரைக்க" என்பது பழைய உரை.

உம்பற்காடு என்னும் நாட்டை அடக்கி அதனைத் தன்னுடைய ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்தது இவனுடைய முக்கிய செயலாகும். இவனுடைய தமயனுன நெடுஞ்சேர லாதன், தன்னைப் பாடிய (இரண்டாம்பத்து) குமட்டூர்க் கண்ணனுர்க்கு உம்பற் காட்டில் ஐஞ்ஞூறார் களைப் பிரம தாயமாகக் கொடுத்தான்.*

இதனுல் உம்பற்காடு அக் காலத்தில் சேர அரசர்களுக்கு உரியதாயிற்று என்பது தெரிகின்றது.

* பதிற்று 2ஆம் பத்துப் பதிக்கக் குறிப்பு

அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை

4

உதியஞ் சேரலுடைய தம்பி, அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பவன். அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை உதியஞ் சேரலுடைய தாயாதித்தம்பி. இவன் தளராத ஊக்கத்தோடு போர் செய்து தென்கொங்கு நாட்டில் சில நாடுகளைக் கைப்பற்றினான். இதனால், "மடியா உள்ளமொடு மாற்றோர்ப் பிணித்த, நெடுநுண் கேள்வி அந்துவன்" என்று கூறப்பட்டான்.*

இவன் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றின போது இவனுக்கு உதவியாக இருந்தவன் இவனுடைய தமயன் மகனான பல் யானைச் செல்கெழு குட்டுவன். இதனை,

> "மாகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த
> வேல்கெழு தானை வெருவரு தோன்றல்."

என்பதனால்** அறிகிறோம். இவன் காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் சேர இராச்சியத்தை அமைப்பதற்குக் கால்

---

* 7ஆம் பத்துப் பதிகம்

** 3ஆம் பத்து. 2: 15-16

இடப்பட்டது என்று கருதலாம். கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட பொறையர் அரசர்களில் இவனே முதலாவன் என்று தோன்றுகிறுன்.

அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை கொங்கு நாட்டுக் கருவூரைவென்று அதைத் தன்னுடைய தலைநகரமாக்கிக் கொண்டான். அங்கு 'வெண்மாடம்' என்னும் அரண் மனையை அமைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து அரசாண்டான். அப்போது அவன் 'சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை' என்று பெயர் பெற்றுன். நரி வெரூஉத் தலையார் அவனை நேரில் கண்டு பாடினுர்.* அச்செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, ''சேரமான் கருவூரேறிய ஒள் வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்ட ஞான்று நின் உடம்பு பெறுவாயாகென, அவனைச் சென்று கண்டு தம்முடம்பு பெற்ற நரிவெரூஉத் தலையார் பாடியது'' என்று கூறுகிறது.

இந்தக் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர் வேறு, சேர நாட்டுக் கடற்கரையிலிருந்த கருவூர் வேறு. அந்துவன் சேரல் இரும் பொறை இந்த ஊரை வென்றபோது இதற்குச் சேரநாட்டுத் தலைநகரமாகிய கருவூரின் பெயரையே சூட்டினுன். சேர நாட்டுக் கருவூருக்கு வஞ்சி என்று வேறு ஒரு பெயர் இருந்தது போலவே இந்தக் கொங்கு நாட்டுக் கருவூருக்கும் வஞ்சி என்று வேறு ஒரு பெயர் இருந்தது.**

கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை கருவூர் வேண்மாடத் தில், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்னும்

---

* புறம் 5

** சங்க காலத்தில் இரண்டு கருவூர்கள் இருந்ததை யறியாமல், சென்ற தலைமுறையில் சில ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் 'கருவூர் சேர நாட்டிலிருந் ததா கொங்கு நாட்டிலிருந்ததா' என்பது பற்றி வாதங்கள் நிகழ்த்திக் கட்டுரைகள் எழுதினுர்கள். சங்ககாலத்தில் சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட் டிலும் வெவ்வேறு கருவூர்கள் இருந்ததை அவர்கள் அறியவில்லை.

புலவருடன் இருந்தபோது, சோழன் முடித்தலைக்கோ பெரு நற்கிள்ளி அவ்வூர் வழியாக யானைமேல் வந்தான். அது கண்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, சோழன் தன்மேல் போருக்கு வருகின்றானோ என்று ஐயங்கொண்டான். அப்போது அருகிலிருந்த சோழநாட்டுப் புலவரான உறையூர் முடமோசியார், சோழன் போருக்கு வரவில்லை என்று கூறி இவனுடைய ஐயத்தை நீக்கினார். (புறம்–13) இந்தச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு "சோழன் முடித் தலைக்கோப் பெரு நற்கிள்ளி கருவூரிடஞ் செல்வானைக் கண்டு சேரமான் அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறையொடு வேண்மாடத்து மேலிருந்து பாடியது" என்று கூறுகிறது.

அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறையும் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் ஒருவரே. இவர்கள் வெவ்வேறு அரசர் என்று கே. ஜி. சேஷ ஐயர் கருதுகிறார்.* அவர் கருத்து தவறென்று தோன்றுகிறது.

அந்துவன் பொறையனுடைய அரசியின் பெயர் பொறையன் பெருந்தேவி என்பது. அவள் ஒருதந்தை என்பவனின் மகள். இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன். இதனை,

> "மடியா வுள்ளமொடு மாற்றோர்ப் பிணித்த
> நெடுநுண் கேள்வி யந்துவற்கு ஒருதந்தை
> யீன்றமகள் பொறையன் பெருந்தேவி யீன்றமகன்
> ... ...
> செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்"

என்னும் 7-ஆம் பத்துப் பதிகத்தினால் அறிகிறோம்.

('இதன் பதிகத்து ஒருதந்தை யென்றது பொறையன் பெருந்தேவியின் பிதாவுடைய பெயர்' என்று பழைய உரை

* *P. 36. Cera kings of the Sangam period K. G. Sesha Aiyer. 1937.)*

கூறுகிறது.) சேர அரசரின் இளையபரம்பரையைச் சேர்ந்த அந்துவன் பொறையன் கொங்கு ராச்சியத்தை அமைத்தான்.

அந்துவன் பொறையன், தன்னுடைய மகனை செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு ஆவிநாட்டுச் சிற்றரசனாகிய வேளாவிக் கோமான் மகளாகிய பதுமன்தேவி என்பவளைத் திருமணஞ் செய்வித்தான். அவனுடைய தாயாதித் தமயனாகிய உதியஞ் சேரலும் தன்னுடைய மகனாகிய (இமய வரம்பன்) நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு மேற்படி வேளாவிக் கோமானின் இன்னொருமகளைத் திருமணஞ் செய்வித்திருந்தான். எனவே நெடுஞ்சேரலாதனும் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனும் மணஞ் செய்திருந்த மனைவியர் தமக்கை தங்கையர் என்பது தெரிகின்றது.

அந்துவன் பொறையனுக்கு அந்துவஞ் செள்ளை என்று ஒருமகள் இருந்தாள் என்று திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி ஊகிக்கிறார்.* இவர் கூற்றுக்குச் சான்று இல்லை, வெறும் ஊகமாகக் கூறுகிறார்.

அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறை, வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியுடன் போர்செய்து இறந்துபோனான் என்று திரு. கே. ஜி. சேஷையர் கருதுகிறார். சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் அந்துவஞ் சேரலும் ஒருவரே என்று அவர் கருதுகிறார்.** ஆனால், அந்துவஞ் சேரலும் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் ஒருவரே என்பதற்கு அவர் சான்று காட்டவில்லை. புறம் 62, 63-ஆம் செய்யுட்களின் அடிக்குறிப்புகள், 'சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற் கிள்ளியும் போர்ப்

** (pp. 506, 507, A Comprehensive History of India, Edited by K. A. Nilakanta Sastri)*

*** (P. 37, 51, Cera kings of the Sangam period)*

புறத்துப் பொருது வீழ்ந்தாரைப் பாடியது' என்று கூறு கின்றன. அந்துவஞ் சேரலும் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் ஒருவரே என்பதற்குச் சான்று இல்லை. சேஷையர் ஊகம் சரியன்று என்று தோன்றுகிறது.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

மாந்தரன் 1

அந்துவன் பொறையனுக்கும் பொறையன் பெருந்தேவிக்கும் பிறந்த மகன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன். (செ. க. வா. ஆ.) சிக்கற் பள்ளி என்னும் ஊரில் இறந்தபடியால் சிக்கற் பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்று இவன் பிற்காலத்தில் பெயர் பெற்றான். செல்வக் கோமான் (7 ஆம் பத்து 7 : 23) என்று பெயர் பெற்ற இவன் போரில் மிக்க வலியுடையவனாக இருந்தது பற்றிக் கடுங்கோ என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றான். 'மடங்கல் வண்ணங் கொண்ட கடுந்திறல், துப்புத் துறை போகிய கொற்ற வேந்தே' என்று இவனைக் கபிலர் கூறுவது காண்க.* (திறல்-ஆற்றல், வல்லமை). 'செல்வக் கோவே சேரலர் மருக' என்று கபிலர் கூறுகிறார்.** ஆதன் என்பது இவனுக்குரிய பெயர்.

செ. க. வா. ஆதனுக்கு மாந்தரன், மாந்தரஞ்சேரல் என்னும் பெயரும் இருந்தது. இவ்வரசன் காலத்தில் வாழ்ந்தவரும் சேர அரசர் பரம்பரையை நன்கறிந்த

---

*(7 ஆம் பத்து 2: 8.9) **(7ஆம் பத்து 3: 16)

வருமான பரணர் இப்பெயரைத் தம்முடைய செய்யுளில் கூறுகிருர். அகநானூறு 142ஆம் செய்யுளில் இப் புலவர் இவ்வரசனை 'மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ' என்று கூறுகிருர். சிலப்பதிகாரக் காவியத்திலும் இவன் மாந்தரம் பொறையன்* என்று கூறப்படுகிருன். இவ்வரசனுடைய பேரனுன இளஞ்சேரல் இரும்பொறையை "மாந்தரன் மருகன்" (மாந்தரனுடைய பரம்பரையில் வந்தவன்) என்று பெருங் குன்றூர் கிழார் கூறுகிருர்.

போர் செய்வதில் திறலுடைய வீரன் இவன் என்றும் அது பற்றியே இவன் கடுங்கோ என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ருன் என்றும் அறிகிருேம். ஆனுல் இவன் செய்த போர்களின் விபரந் தெரியவில்லை. சேர அரசர் பரம்பரையில் இளைய வழியைச் சேர்ந்த பொறையர், கொங்கு நாட்டைச் சிறிது சிறிதாக வென்றனர். இவன் தந்தையாகிய அந்துவன் பொறையன் 'மடியா உள்ளத்து மாற்ருேர்ப் பிணித்த'வன் என்று கூறப்படுகிருன். அவனைத் தொடர்ந்து கொங்கு இராச்சியத்தை விரிவுபடுத்திய இவ்வரசனும் கொங்கு நாட்டிலிருந்த பல சிற்றரசர்களுடன் போர் செய்து அவர் களுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும். இவ் வரசன்மேல் ஏழாம் பத்துப் பாடிய கபிலர் இவ்வரசனைப் போர்க்களத்திலே பாசறையில் சந்தித்தார். போர்க்களங் களிலே இவனுடைய உடம்பில் பல வெட்டுக் காயங்கள் பட் டிருந்தன என்றும் அந்த விழுப்புண் தழும்புகளை இவன் சந்தனம் பூசி மறைத்திருந்தான் என்றும் கபிலர் கூறுகிருர்.** ஆனுல், எந்தெந்தப் போர்க்களத்தில் எந்தெந்த அரசனுடன் இவன் போர் செய்தான் என்பது

---

* கட்டுரை காதை, அடி 84

** ('எஃகா டுனங் கடுப்ப மெய் சிதைந்து, சாந்தெழில் மறைத்த சான்ருேர் பெருமகன்', 7 ஆம் பத்து 7:17-18)

தெரியவில்லை. சோழ பாண்டியர் ஒன்று சேர்ந்து வந்து இவன்மீது போர் செய்தனர் என்றும் அவர்களை இவன் வென்று ஓட்டினான் என்றும் கபிலர் கூறுகிறார்.* சேர அரசர் கொங்கு நாட்டுச் சிற்றரசருடன் நாடு பிடிக்கப் போர் செய்த போதெல்லாம் சேர பாண்டியர் கொங்கு நாட்டுச் சிற்றரசருடன் சேர்ந்து சேர அரசரை எதிர்த்தார்கள். அவ்வாறு சோழ பாண்டியர் சேரரை எதிர்த்த ஒன்றைத்தான் இது கூறுகிறது. செ. க. வா. ஆதன் கொங்கு நாட்டுச் சிற்றரசர்களோடு போர் செய்து வென்று அவர்களுடைய ஊர்களைக் கைக் கொண்டான் என்பது தெரிகின்றது. இவனுடைய கொங்கு இராச்சியம் சிறிதாக இருந்ததைப் பெரியதாக்க வேண்டும் என்று இவன் கருதிப் போர் செய்து வென்று சில நாடுகளை இவன் தன் இராச்சியத்தில் சேர்த்துக் கொண்டான் என்பதைக் கபிலர் கூறுகிறார். சேரலாதனுக்குச் சூரியனை ஒப்புமை கூறுகிறவர் சேரலாதனுக்குச் சூரியன் இணையாக மாட்டான் என்று கூறுகிறார்.** பல அரசர்களை வென்று

---

* 'குன்று நிலை தளர்க்கும் உருமிற்சீறி, ஒரு முற்றிருவர் ஒட்டிய ஒள்வாள், செருமிகுதானை வெல்போ ரோயே', (7ஆம் பத்து. 3:10-12) ஒருமுற்று- ஒன்றாகச் சேர்ந்து முற்றுகையிட்டு. இருவர்- சோழ பாண்டியர்.

** "இடஞ் சிறிதென்னும் ஊக்கந் துரப்ப, ஒடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா ஈகைக், கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை, யாங்ஙன மொத்தியோ வீங்குசெலல் மண்டிலம்". (புறம். 8:3-6)

"நாடுபதி படுத்து நண்ணார் ஒட்டி
வெருவரு தானை கொடு செருப்பல கடந்து
ஏத்தல் சான்ற இடனுடை வேள்வி
ஆக்கிய பொழுதின் அறத்துறை போகி"

(7 ஆம் பத்து, பதிகம் அடி. 4-7)

இவன் அவ்வெற்றிகளுக்கு அறிகுறியாக வேள்விகளைச் செய்தான்.

செ. க. வா. ஆதனின் கொங்கு இராச்சியம் கொங்கு நாட்டின் தென்பகுதியில் மட்டும் இருந்தது. இவனுடைய இராச்சியத்தின் வடக்கிலிருந்த கொல்லிக் கூற்றம், தகடூர் முதலிய நாடுகளை இவன் வெல்லவில்லை. அவற்றை வென்று சேர்த்துக் கொண்டவன் இவனுடைய மகனான பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையாவான்.

செல்வக் கடுங்கோ வாழி ஆதன், ஆவிநாடு என்றும் வையாவிநாடு என்றும் பெயர் பெற்றிருந்த (இப்போதைய பழநிமலை வட்டாரம்) நாட்டின் சிற்றரசனாகிய வேள் ஆவிக் கோமான் பதுமன் என்பவனுடைய பெண்களில் ஒருத்தியைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தான். இவ்வரசியின் பெயர் வேள் ஆவிக்கோமான் பதுமன் தேவி என்பது.* இந்த அரசியின் தமக்கையை இவனுடைய தாயாதித் தமயனான சேரலாதன் (இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்) மணஞ்செய் திருந்தான். அந்த அரசிக்கும் 'வேள் ஆவிக்கோமான் பதுமன் தேவி' என்று பெயர் இருந்தது.** எனவே செ.க.வா. ஆதனும் நெடுஞ்சேரலாதனும் சமகாலத்தில் முறையே கொங்கு நாட்டையும் சேர நாட்டையும் அரசாண்டனர் என்று தெரிகின்றது. இவர்களுக்குப் பெண் கொடுத்த மாமனாராகிய வேள் ஆவிக் கோமான் பதுமன், பொதினி என்னும் வையாவி நாட்டையாண்ட சிற்றரசன் என்று கூறினோம். அந்த வையாவி நாடு அக்காலத்தில் கொங்குநாட்டின் தென் கோடியில் இருந்தது. இக்காலத்தில் அது பழனி என்னும்

* (8ஆம் பத்து, பதிகம் அடி 1-2)

** (4ஆம் பத்து, பதிகம் அடி 1-3)

பெயருடன் பாண்டி நாட்டு மதுரை மாவட்டத்து மதுரைத் தாலுக்காவில் சேர்ந்திருக்கிறது.

(மூத்தவழி)		(இளையவழி)
சேரநாட்டுச் சேரர்		கொங்கு நாட்டுப் பொறையர்
உதியஞ் சேரல் = வேண்மாள் நல்லினி.		அந்துவன் பொறையன் = பொறையன் பெருந்தேவி
இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் = வேளாவிகோமான் பதுமன் தேவி I	பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன்	செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் = வேளாவிகோமன் பதுமன் தேவி II

செ. க. வா. ஆதனுக்கும் அவனுடைய அரசியாகிய பதுமன் தேவிக்கும் இரண்டு ஆண் மக்கள் பிறந்தனர் என்று அறிகிறோம்.* இவ்விரு புதல்வர்களில் ஒருவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. (பிற்காலத்தில் தகடூரை வென்று புகழ் பெற்றவன். 8ஆம் பத்து பதிகம்). இளைய மகன் பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை என்பது.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் குட்டுவன் இரும்பொறையும் ஒருவரே என்று சிவராச பிள்ளை கருதுகிறார்.** இவர் கருதுவது தவறு, செல்வக் கடுங்கோ வாழி

---

* 'வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை, இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணித், தொல்கடன் இறுத்த வெல்போர் அண்ணல்.' 7ஆம் பத்து 10:20-22

** (P. 124. The Chronology of early Tamils 1932)

யாதனுக்கு இரண்டு மக்கள் இருந்ததை யறியாமல், ஒரே மகன் இருந்தான் என்று கருதிக் கொண்டு இவ்வாறு எழுதினர் என்று தோன்றுகிறது. கே. ஜி. சேஷ ஐயரும் இதே தவற்றைச் செய்துள்ளார்.* நானும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதே தவற்றைச் செய்தேன். தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையும் குட்டுவன் இரும்பொறையும் ஒருவரே என்று கருதினேன்.** அது தவறு என்பதை இப்போது அறிந்து திருத்திக் கொண்டேன். செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதனுக்குத் துணைப் புதல்வர் (இரண்டு பிள்ளைகள்) இருந்தனர் என்பது திட்டமாகத் தெரிகிறது.

செ. க. வா. ஆதன் மேல் பதிற்றுபத்து 7ஆம் பத்தைப் பாடியவர் கபிலர். பறம்பு நாட்டின் அரசனாக இருந்த கொடை வள்ளல் என்று புகழ்பெற்ற பாரி மன்னனின் புலவராக இருந்த கபிலர், அம்மன்னன் இறந்த பிறகு கொங்கு நாட்டுக்கு வந்து செ.க.வா. ஆதனைப் பாசறையில் கண்டு அவன்மீது 7 ஆம் பத்துப் பாடினார்.

செ.க.வா. ஆதன் இருபத்தைந்துயாண்டு அரசாண்டான் என்று ஏழாம்பத்துப் பதிகத்தின் அடிக் குறிப்பு கூறுகிறது.

இவ்வரசன் திருமாலை வழிபட்டான். அந்தத் திருமாலின் கோயிலுக்கு ஒகந்தூர் என்னும் ஊரைத் தானங்கொடுத்தான்*** இவன் தன்னுடைய புரோகிதனைப் பார்க்கிலும்

---

* (P. 44. Cera Kings of the Sangam Period 1937)

** சேரன் செங்குட்டுவன், பக்கம் 25. சேர அரசர் பரம்பரை காண்க. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி

*** ('மாயவண்ணனை மனனுறப் பெற்றவற்கு, ஒத்திர நெல்லின் ஒகந்தூர் ஈத்து' 7 ஆம் பத்து பதிகம் அடி 8–9).

அறநெறியறிந்தவனுக இருந்தான் என்று 7ஆம் பத்துப் பதிகத்திஞல் அறிகிரேம்.*

செ.க.வா. ஆதன் சில யாகங்களை (வேள்விகளைச்) செய்து பிராமணருக்குத் தானங் கொடுத்தான். இவன், வேள்வியில் பிராமணருக்குப் பொன்னை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தபோது அந்நீர் பாய்ந்து தரையைச் சேருக்கியது என்று கூறப்படுகிறது. இதனுல் இவனுடைய தானம் மிகப் பெரிதாக இருந்தது என்பது தெரிகின்றது.**

புலவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து இவ்வரசன் போற்றினுன். இசைவாணர்களையும் இவன் ஆதரித்தான். 'பாணர்புரவல, பரிசிலர் வெருக்கை' என்று இவன் புகழப்படுகிருன்.***

இவ்வரசனிடம் பரிசில் பெறச்சென்ற குண்டுகண் பாலியாதனுர் என்னும் புலவருக்கு இவன் பெருஞ்செல்வம் வழங்கினுன். யானை, குதிரை, ஆட்டுமந்தை, மாட்டு மந்தைகள், மனை, மனையைச் சார்ந்து வயல்கள், வயல்களில் வேலை செய்யக் களமர் (உழவர்) இவைகளையெல்லாம் இவ்வரசன் இப்புலவருக்கு வழங்கினுன், இவைகளை யெல்லாங் கண்ட இந்தப் புலவர் இது கனவா நனவா

---

* இவன் 'புரோசு மயக்கினுன்' (7 ஆம் பத்து பதிகம்) 'புரோச மயக்கி' என்றது 'தன் புரோகிதனிலும் தான் அறநெறியறிந்த தென்றவாறு' என்று பழைய உரை கூறுகிறது.

** ('அறங் கரைந்து வயங்கிய நாவிற் பிறங்கிய,உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி, அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப நீர்பட்டு, இருஞ்சேருடிய மணல் மலி முற்றம்' (7ஆம் பத்து 4:3-6).

*** (7 ஆம் பத்து 5:11)

என்று அறியாமல் திகைத்துப் போனதாக அவரே கூறு கிருர்.*

வயிரியரை (இசைவாணரை) இவன் ஆதரித்தான். தான் ஆதரித்ததல்லாமல், தான் இல்லாதபோது அவர்கள் அரண் மனை வாயிலில் வந்தால் தன்னைக் கேளாமலே அவர்களுக்குப் பொருளையும் குதிரைகளையும் வண்டிகளையும் கொடுத்தனுப் பும்படி தன்னுடைய அரண்மனை அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தான்.** இவனுடைய கொடைச் சிறப்பைக் கபிலர் நன்ருக விளக்கிக் கூறுகிருர். 'என்னைப் புரந்த பாரி வள்ளல் இறந்து போனபடியால் உம்மிடம் பரிசுபெற உம்மை நாடி வந்தேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் பெரிய வள்ளல், இரவலரை ஆதரிக்கும் வண்மையன் என்று பலருங் கூறக்கேட்டு நேரில் கண்டு மகிழ வந்தேன்' என்று கூறுகிருர்.

"புலந்த சாந்தின் புலரா ஈகை
மலர்ந்த மார்பின் மாவன் பாரி
முழவுமண் புலர இரவலர் இனைய
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோன் அளிக்கென
இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்
'ஈத்த திரங்கான் ஈததொறும் மகிழான்
ஈத்தொறும் மாவள்வியன்' என நுவலுநின்
நல்லிசைதர வந்திசின்.' (7 ஆம் பத்து-1:7-14).

இவன்மீது ஏழாம் பத்தைப் பாடிய கபிலருக்கு இவ் வரசன் பெரும் பொருளைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். கைச்

---

* (புறம்-387)

** 'புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின் வல்லே, எஃகு படை யறுத்த கொய்சுவல் புரவி. அலங்கும் பாண்டில் இழையணித் தீமென, ஆனுக் கொள்கையை' (7 ஆம் பத்து 4: 8-11).

செலவுக்கென்று நூறுயிரங்காணம் (ஒரு லட்சம் பொற்காசு) கொடுத்து, கொங்கு நாட்டிலுள்ள நன்ரு என்னும் மலைமேல் ஏறி நின்று அங்கிருந்து காணப்பட்ட நாடுகளின் வருவாயை அவருக்குக் கொடுத்தான்.*

செ. க. வா. ஆதனுடைய பேரனை இளஞ்சேரல் இரும் பொறையை ஒன்பதாம் பத்தில் பாடிய பெருங் குன்றூர் கிழார். செ. க. வா. ஆதன் நாடு காண் நெடுவரை மேல் இருந்து கபிலருக்குக் காட்டிக் கொடுத்து நாடுகளைப் பற்றித் தம்முடைய செய்யுளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"கோடுபல விரிந்த நாடுகாண் நெடுவரைச்
சூடா நறவின் நாண்மகிழ் இருக்கை
அரசவை பணிய அறம்புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாவின்
உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின்
நனவிற் பாடிய நல்லிசைக்
கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே"

(9 ஆம் பத்து-5:7-13)

பொறையன் மரபைச் சேர்ந்த இந்தச் செல்வக் கடுங்கோவுக்கு மாந்தரங் கடுங்கோ என்ற பெயரும் வழங்கி வந்தது என்பது தெரிகிறது. இவன் காலத்தவராகிய பரணர் தம்முடைய செய்யுள் ஒன்றில் இப்பெயரையும் இவனுடைய வள்ளன்மையையுங் கூறுகிருர்.

"இலவ மலரன்ன அஞ்செந் நாவில்
புலமீக்கூறும் புரையோர் ஏத்தப்
பலர்மேந் தொன்றிய கவிகை வள்ளல்
நிறையருந் தானை வெல்போர் மாந்தரம்
பொறையன் கடுங்கோப் பாடிச் சென்ற
குறையோர் கொள்கலம் போல நன்றும்
உவவினி வாழிய நெஞ்சே." (அகம். 142:1-7)

* "சிறுபுறமென நூறுயிரங்காணங் கொடுத்து நின்ரு வென்னுங் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் அக்கோ". (7 ஆம் பத்துப் பதிகத்தின் அடிக்குறிப்பு).

இவ்வரசனைப் பரணர் மாந்தரன் என்று கூறியது போலவே கபிலரும் இவனை மாந்தரன் என்று கூறியுள்ளார். இவ்வரசனுடைய பேரனை இளஞ்சேரல் இரும்பொறையை 9ஆம் பத்தில் பாடிய பெருங் குன்றூர் கிழார் அவனை மாந்தரனுடைய மரபில் வந்தவன் என்று கூறுகிறார். (9 ஆம் பத்து—10:9-13). மாந்தரன் பெரும் புகழ் படைத்து அறம் வாழ்த்த நன்றாக அரசாண்டான் என்று கூறுகிறார்.

''வாள்வலி யுறுத்துச் செம்மை பூண்டு
அறன் வாழ்த்த நற்காண்ட
விறன் மாந்தரன் விறன் மருக.''

(9 ஆம் பத்து. 10:11-13)

செ. க. வா. ஆதனின் சமகாலத்தில் இருந்த பாண்டிய அரசன் ஆரியப் படைகடந்த, அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய நெடுஞ்செழியன். இவர்கள் காலத்துச் சோழ அரசன் யார் என்பது தெரியவில்லை. கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இவன் காலத்துச் சேர அரசர் இவனுடைய தாயாதித் தமயன்மாராகிய இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் (இ. வ. நெ. சேரலாதன்) அவன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் ஆவர். இ. வ. நெ. சேரலாதன், வேளாவிக் கோமான் மகளைத் திருமணம் செய்திருந்தான். அவளுடைய தங்கையை (வேளாவிக் கோமான் பதுமனுடைய இளைய மகளை) செ. க. வா. ஆதன் மணஞ் செய்திருந்தான் என்பதை முன்னமே கூறியுள்ளோம். எனவே இவர்கள் இருவரும் சமகாலத்திலிருந்தவர் என்பது ஐயமில்லாமல் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இரண்டாம் பத்தின் தலைவனான இ. வ. நெ. சேரலாதனும், மூன்றாம் பத்தின் தலைவனான பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவனும் ஏழாம் பத்துத் தலைவனான செ. க. வா. ஆதனும் சமகாலத்திலிருந்த தாயாதிச் சகோதரர்கள்.

இ. வ. நெ. சேரலாதன் 58 யாண்டு அரசாண்டான். இவன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் 25 யாண்டு அரசாண்டான். மாந்தரன் கடுங்கோவாகிய செ. க. வா. ஆதன் 25 யாண்டு அரசாண்டான். ஆகையால் இவன், இ. வ. நெ. சேரலாதன் காலத்திலேயே இறந்து போனுன் என்பதும், இவனுக்குப் பிறகு இவன் மகனுன பெருஞ் சேரலிரும்பொறை கொங்கு நாட்டை அரசாண்டான் என்பதும் தெரிகின்றன. அதாவது இ.வ.நெ. சேரலாதன் சேர நாட்டை ஆட்சிச் செய்த காலத்திலேயே கொங்கு நாட்டைச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனும் அவன் மூத்த மகனுன பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் (தகடூரை எறிந்தவன்) அரசாண்டார்கள்.

இவர்கள் மூவரும் (இ. வ. நெ. சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், செ. க. வா. ஆதன்) சமகாலத்தில் இருந்தவர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்தும் அறிகிறோம். சோழ நாட்டிலிருந்த பராதரன் என்னும் பிராமணன் வேதம் ஓதுவதில் வல்லவனுக இருந்தான். அவன், சமகாலத்தில் சேர நாட்டையும் கொங்கு நாட்டையும் அரசாண்ட இந்த மூன்று அரசர்களிடத்தில் போய் வேதம் ஓதிப் பரிசு பெற்றுன். பராசரன் முதலில், 'வண் தமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த, திண்திறல் நெடுவேல் சேரலனை' (பல் யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைக்) காணச் சேர நாட்டுக்குச் சென்று அவனுடைய அவையில் பார்ப்பனருடன் வேதம் ஓதி அவர்களை வென்று 'பார்ப்பனவாகை' சூடினுன். அப் போது அவ்வரசன் இவனுக்குப் பல பரிசுகளை வழங்கினுன். பரிசுகளைப் பெற்ற பராசரன், இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனிடத்திலும் சென்று பரிசுகளைப் பெற்றுன். பிறகு கொங்கு நாட்டுக்கு வந்து மாந்தரஞ் சேரலாகிய செ. க. வா. ஆதனிடத்திலும் பரிசு பெற்றுன். இவன் பெற்ற பரிசுகளை மூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு தன்னுடைய ஊருக்குத் திரும்பி வருகிற வழியில் பாண்டி நாட்டுத் தண் கால் என்னும் ஊரில் அரசமர மன்றத்தில் தங்கி இளைப்

பாறினன். தங்கியிருந்தபோது தனக்குப் பரிசுகளை வழங்கிய இம்மூன்று மன்னர்களையும் அவன் வாழ்த்தினன்.

"காவல் வெண்குடை
விளைந்துமுதிர் கொற்றத்து விறலோன் வாழி.
கடற்கடம் பெறிந்த காவலன் வாழி.
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் வாழி.
பூந்தன் பொருநைப் பொறையன் வாழி.
மாந்தரஞ்சேரல் மன்னவன் வாழ்க".
(சிலம்பு. கட்டுரை காதை—79-84).

என்று வாழ்த்தினன்.

இதில் முதல் இரண்டு அடிகள் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனையும் மூன்றும் நான்காம் அடிகள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனையும், ஐந்தாம் ஆறும் அடிகள் மாந்தரன் கடுங்கோ ஆகிய செ. க. வா. ஆதனையுங் குறிப்பிடுகின்றன. இம் மூன்று அரசர்களிடத்திலும் பராசரன் பரிசுகளைப் பெற்ற படியால் இம்மூவரையும் வாழ்த்தினன். இதனலும், இம் மூவரும் சமகாலத்து அரசர்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. பராசரன் பாண்டி நாட்டில் தண்காவில் தங்கிய காலத்தில் பாண்டி நாட்டை யரசாண்டவன் ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன். கொற்கையில் இளவரசனக இருந்தவன் வெற்றிவேற் செழியன்.

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஏறத்தாழ இ.பி 112 முதல் 137 வரையில் அரசாண்டான் என்று கருதலாம்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்குப் பிறகு அவனுடைய மூத்த மகனுன பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கொங்கு நாட்டை யரசாண்டான். இவன், தன் இராச்சியத்தில் அடங்காமல் சுதந்தரமாக இருந்த கொங்கு அரசர்களை வென்று அவர்களின், நாடுகளைத் தன்னுடைய இராச்சியத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டான். இவன் 'கொடித் தேர்ப் பொறையன்', சினப்போர்ப் பொறையன்', 'பொலந்தேர்யானை' இயல் தேர்ப் பொறையன்' என்று கூறப்படுகிருன். இவன் 'புண்ணுடை எறுழ்த்தோள்' உடையவன். அதாவது, எப்பொழுதும் போர் செய்து அதனுல் ஏற்பட்ட புண் ஆருத வலிமையுடைய தோள்களை யுடையவன். தகடூர் நாட்டை வென்றபடியால் இவன், "தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறை" என்று பெயர் பெற்ருன். இவன் வென்ற போர் களில் மூன்று போர்கள் முக்கியமானவை. அவை காமூர்ப் போர், கொல்லிப்போர், தகடூர்ப்போர் என்பவை.

காமூர்ப் போர்

கொங்கு நாட்டில் காமூர் என்னும் ஊர் இருந்தது. அதன் அரசன் கழுவுள் என்பவன். முல்லை நிலமாகிய காமூரில் இடையர்கள் அதிகமாக இருந்தார்கள். அவர்களின் தலைவனுகிய கழுவுள், பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு அடங்

காமல் சுதந்திரமாக அரசாண்டான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை காமூரை வெல்ல எண்ணிக் காமூரின்மேல், போருக்குச் சென்ருன், காமூர் பலமான கோட்டையுடையதாக ஆழமான அகழியையும் பலமான மதிற்சுவர்களையுங் கொண்டிருந்தது. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கழுவுளுடன் போர் செய்து காமூரை வென்ருன். கழுவுள் தோற்றுப் பெருஞ்சேரலுக்கு அடங்கினுன்.*

காமூர் அரசனுகிய கழுவுள் எளிதில் பணியவில்லை. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குச் சார்பாகப் பதினுன்கு வேள் அரசர் போர் செய்து காமூரை வென்றனர். இந்த விபரத்தைப் பரணர் கூறுகிருர்.** அந்தப் பதினுன்கு வேளிரின் பெயர்கள் தெரியவில்லை.

கொல்லிப் போர்

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை செய்து வென்ற இன்னெரு பெரிய போர் கொல்லிப் போர். கொல்லி மலைகளும் கொல்லி நாடும் கொல்லிக் கூற்றம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தன. அதை ஓரி என்னும் அரசன் சுதந்தரமாக அரசாண்டு வந்தான். ஓரி, புலவர்களை ஆதரித்த வள்ளல். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஓரியுடன் போர் செய்து வென்று அந்த

* "குண்டுகண் அழிய குறுந்தண் ஞாயில், ஆரெயில் தோட்டி வௌவினை ஏறொடு, கன்றுடை யாயந் தரீஇப் புகல்சிறந்து, புலவுவில் இளையர் அங்கை விடுப்ப, மத்துக் கயிருடா வைகற் பொழுது நினையூஉ, ஆன் பயன் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்கப், பதிபாழாக." (8-ஆம் பத்து 1 : 12-18)

** "வீயா விழுப்புகழ் விண்தோய் வியன்குடை, ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங் கெறிந்த, கழுவுள் காமூர்." (அகம். 135 : 11-13)

நாட்டைத் தன்னுடைய இராச்சியத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டான். இந்தப் போரின் விபரத்தைச் சங்கப் புலவர்களின் செய்யுள் களிலிருந்து அறிகிறோம்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஓரியின் கொல்லி நாட்டின் மேல் நேரே படையெடுத்துச் செல்லவில்லை. அவன், மலையமான் திருமுடிக் காரியைக் கொண்டு ஓரியை வென்று கொல்லி நாட்டைத் தன் இராச்சியத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டான். கோவலூர் மன்னர்களான மலையமான் அரச பரம்பரையினர் சேர சோழ பாண்டிர்களில் யாரேனும் விரும்பினால், அவர்களுக்குச் சேனாதிபதியாக இருந்து போர் செய்வது வழக்கம். மலையமான் திருமுடிக்காரி, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்காக ஓரியுடன் போர் செய்து அவனைப் போரில் கொன்று கொல்லி நாட்டைப் (கொல்லிக் கூற்றத்தை) பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்குக் கொடுத்தான். கபிலர் பரணர் முதலான புலவர்கள் இச் செய்தியைக் கூறுகின்றனர்.

ஓரியின் குதிரைக்கு ஓரி என்றும், காரியின் (மலையமான் திருமுடிக்காரியின்) குதிரைக்குக் காரி என்றும் பெயர். இவ்விருவரும் தத்தம் குதிரைமேல் அமர்ந்து போர் செய்தனர் என்று இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் கூறுகிறார்.* இந்தப் போரில் ஓரி இறந்து போனான். வெற்றிபெற்ற காரி, ஓரியின் ஊரில் புகுந்தான்.** கல்லாடனார் இதை இன்னும் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுகிறார். முள்ளூர் மன்னனாகிய காரி

---

* "காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த, ஓரிக் குதிரை ஓரியும்." (சிறுபாண், 110-111)

** "பழவிறல், ஓரிக்கொன்ற ஒரு பெருந் தெருவில், காரி புக்க நேரார் புலம்போல், கல்லென்றன்றால் ஊரே." (நற். 330 : 4-7)

ஓரியைப் போரில் கொன்று கொல்லி நாட்டை வென்று அதைச் சேரலனுக்குக் கொடுத்தான் என்று கூறுகிருர்.* இங்குச் சேரலன் என்பவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை யாவான்.

இப்போர் பரணரின் காலத்தில் நடந்தது. சேரன் செங்குட்டுவனை 5—ஆம் பத்தில் பாடிய பரணர் இப்போர் நடந்த காலத்தில் இருந்தவர். அவர் ஓரியின் கொல்லியைப் பாடினுர்.** அது பொறையனுக்கு (பெருஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கு) உரியதென்று கூறுகிருர். இதனுல் பரணர் காலத்திலேயே ஓரிக்குரியதாக இருந்த கொல்லிக் கூற்றம் பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு உரியதாயிற்று என்பது தெரி கிறது.

8—ஆம் பத்துப் பதிகம், பெருஞ்சேரலிரும் பொறை 'கொல்லிக் கூற்றத்து நீர்கூர் மீமிசை' போர் வென்ருன் என்று கூறுகிறது. இதற்குப் பழைய உரை இவ்வாறு விளக்கங் கூறுகிறது. "இதன் பதிகத்துக் கொல்லிக்

* "முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக்காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில், ஓரிக்கொன்று சேரலர்க் கீத்த, செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி." (அகம். 209:12-15)

** 'ஓரி, பல்பழம் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி' (அகம். 208:21-22) என்றும், 'கைவண் ஓரிகானம்' (புறம். 199:3) என்றும், 'வல்வில் ஓரி கானம்' (நற். 6:9) என்றும், 'மாரி வண்மகிழ் ஓரி கொல்லி' (நற். 265:7) என்றும் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு ஓரியின் கொல்லியைக் கூறின பரணர் இன்னொரு செய்யுளில் 'வெள்வேல் களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி' (அகம். 62:12-13) என்று கூறுகிருர். அது பொறையனுக்கு (பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு) உரியதென்று கூறு கிருர். இதனுல் பரணர் காலத்திலே ஓரிக்கு உரியதாக இருந்த கொல்லிக் கூற்றம் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கு உரியதாயிற்று என்பது தெரிகிறது.

கூற்றமென்றது, கொல்லி மலையைச் சூழ்ந்த மலைகளையுடைய நாட்டினை. நீர்கூர் மீமிசை யென்றது அந்நாட்டு நீர் மிக்க மலையின் உச்சியை.''

தகடூர்ப் போர்

கொல்லிக் கூற்றத்தைக் கைப்பற்றின பிறகு பெருஞ் சேரலிரும்பொறை தகடூர் அதிகமான்மேல் படையெடுத்துச் சென்று தகடூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். அப்பொழுது பாண்டியனும் சோழனும் அதிகமானுக்கு உதவியாக சேனைகளை யுதவினார்கள். தகடூர்ப் போர் நிலைச் செருவாகப் பலகாலம் நடந்தது. பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு அவனைச் சேர்ந்த சிற்றரசர் பலர் துணை நின்றார்கள். கொல்லி நாட்டை வென்ற மலையமான் திருமுடிக்காரி இந்தப் போரிலும் பெருஞ் சேரலிரும் பொறையின் பக்கம் இருந்து போர் செய்தான். தகடூர்க் கோட்டை பலம் பொருந்தியதாக இருந்தபடியாலும் அதன் அரசனாகிய அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியும் அவன் மகனான பொருட்டெழினியும் போரில் புறங்கொடா வீரர் களாக இருந்தபடியாலும் அதை எளிதில் வெல்ல முடிய வில்லை. அதிகமானுடைய சேனைத் தலைவன் பெரும்பாக்கன் என்பவன். தகடூர்ப் போர்க்களத்தை நேரில் கண்ட புலவர்கள் அரிசில்கிழார், பொன்முடியார் முதலியவர்கள். கடைசியில் தகடூரைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வென்றான். அந்த வெற்றியை அரிசில் கிழார் அவன்மேல் எட்டாம் பத்துப் பாடிச் சிறப்பித்தார்.*

---

* ''பல்பயன் நிலைஇய கடறுடை வைப்பின், வெல்போர் ஆடவர் மறம்புரிந்து காக்கும், வில்பயில் இரும்பில் தகடூர் நூறி''. (8 ஆம் பத்து 8:7-9) ''பல்வேல தானை யதிக மானோடு, இருபெரு வேந்தரையும் உடனிலை வென்று, முரசுங் குடையுங் கலனுங் கொண்டு, உரைசால் சிறப்பின் அடுகளம் வேட்டுத், துகள்தீர் மகளிர் இரங்கத் துப்பறுத்துத், தகடூர் எறிந்து நொச்சி தந்தெய்திய, அருந்திறல் ஒள்ளிசைப் பெருஞ் சேரலிரும் பொறை''. (8 ஆம் பத்து, பதிகம்)

தகடூர்ப் போரைப் பற்றித் தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூல் இருந்தது. அது சென்ற 19ஆம் நூற்ருண்டில் மறைந்து விட்டது.*

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தன் ஆட்சிக் காலத்தில் சில நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தன்னுடைய இராச்சியத்தைப் பெரிதாக்கினுன். அவன் தன்னை 8ஆம் பத்தில் பாடிய அரிசில் கிழாரைத் தன்னுடைய அமைச்சராக்கினுன்.**

வெற்றிகளைப்பெற்ற பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தன்னுடைய குலதெய்வமாகிய அயிரை மலைக் கொற்றவையை வழிபட்டு வணங்கினுன். தான் வென்ற பகையரசரின் யானைகளுடைய தந்தங்களை அறுத்து அந்தத் தந்தங்களினுல் கட்டில் (ஆசனம்) செய்து அதன்மேல் கொற்றவையை இருத்தித் தன்னுடைய வெற்றி வாளில் படிந்துள்ள இரத்தக் கறையைக் கழுவினுன். இவ்வாறு வெற்றிவிழாக் கொண்டாடுவது அக்காலத்து வழக்கம். இச்செய்தியை இவனை 8 ஆம் பத்தில் பாடியவரும் இவனுடைய அமைச்சருமாகிய அரிசில் கிழார் கூறுகிருர்.***

இவ்வரசன் தெய்வ பக்தியுள்ளவன், அறநெறியறிந்தவன். தன்னுடைய வயது சென்ற புரோகிதனுக்கு அறநெறி கூறி

---

* (இது பற்றி மயிலை. சீனிவேங்கடசாமி எழுதிய 'மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்' என்னும் புத்தகத்தில் காண்க.)

** (8 ஆம் பத்து பதிகச் செய்யுள்)

*** "கொல் களிற்றியானை யெருத்தம் புல்லென, வில்குலை யறுத்துக் கோலின் வாரா, வெல்போர் வேந்தர் முரசு கண் போழ்ந்தவர், அரசுவா வழைப்பக் கோடறுத் தியற்றிய, அணங்குடை மரபிற் கட்டின் மேலிருந்து, தும்பை சான்ற மெய்தயங் குயக்கத்து, நிறம்படு குருதி புறம்படின் அல்லது, மடையெதிர் கொள்ளா அஞ்சுவரு மரபில், கடவுள் அயிரை." (8 ஆம் பத்து 9:10-18)

அவனைத் தவஞ் செய்யக் காட்டுக்கு அனுப்பி னுன்.*

பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு மக்கட் பேறில்லாமலிருந்து பிறகு இவனும் இவனுடைய அரசியும் நோன்பிருந்து விரதம் நோற்று வேள்வி செய்து ஒரு மகனைப் பெற்ருர்கள் என்று 8-ஆம் பத்து 4-ஆம் செய்யுள் கூறுகிறது.** இதில், இவனுடைய மகன் பெயர் கூறப்படவில்லை. அவன் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை என்று கருதப்படுகிருன்.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை பதினேழு ஆண்டு அரசாண்டான் என்று 8-ஆம் பத்துப் பதிகக்குறிப்புக் கூறுகிறது. இவன் ஏறத்தாழ கி. பி. 137 முதல் 154 வரையில் அரசாண்டான் என்று கருதலாம். இவன், சேரன் செங்குட்டுவன் சேர நாட்டை யரசாண்ட காலத்தில் இருந்தவன். அவனுடைய தாயாதித் தமயன் முறையினன். இவன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டை யரசாண்டவன் ஆரியப்படை கடந்த, அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். சேரன் செங்குட்டுவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேயே பெருஞ்சேரலிரும் பொறை இறந்து போனுன்.

---

* ("முழுதுணர்ந்து ஒழுகும் நரை மூதாளனை. வண்மையும் மாண்பும் வளனும் எச்சமும், தெய்வமும் யாவதும் தவமுடையோர்க்கென, வேறுபாடு நனந்தலை பெயரக், கூறினை பெருமநின் படிமை யானே" (8 ஆம் பத்து 4:24-28) "நரைமூதாள னென்றது புரோகிதனை." பழய உரை). தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்குப் பசும்பூட் பொறையன் என்றும் (அகம் 308:4) பெரும்பூட் பொறையன் என்றும் (குறும். 89:4) சிறப்புப் பெயர் உண்டு.

** ('சால்பும் செம்மையும் உளப்படப் பிறவும், காவற் கமைந்த அரசுதுறை போகிய, வீறுசால் புதல்வன் பெற்றனை' (8 ஆம் பத்து 19-21)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன்மேல் 8-ஆம் பத்துப் பாடிய அரிசில் கிழாருக்கு அமைச்சர் பதவியைக் கொடுத் தான். (அரசில் கிழார் காண்க.) இவன், மோசிகீரனர் என்னும் புலவரைப் போற்றினன். அப்புலவர் இவனுடைய அரண்மனையில் சென்று இவனைக் கண்டார். கண்டபிறகு, அரண்மனையில் இருந்த முரசு வைக்கும் கட்டிலின்மேல் படுத்து உறங்கிவிட்டார். முரசு கட்டில் புனிதமாகக் கருதப் படுவது. அவர் அதன்மேல் படுத்து உறங்குவதை தற்செய லாகக் கண்ட அரசன், அரண்மனைச் சேவகர் இதனைக் கண்டால் புலவருக்குத் துன்பஞ் செய்வார்கள் என்று கருதி, அவ்வாறு நேரிடாதபடி தான் அவர் அருகில் நின்று கவிரி யினல் வீசிக்கொண்டிருந்தான். விழித்துக் கொண்ட புலவர், நடந்ததை யறிந்து தம்முடைய செயலுக்குப் பெரிதும் வருந்தினர். அரசனுடைய பெருந்தன்மையைப் புகழ்ந்து பாடினர். (புறம். 50). அச்செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, 'சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை முரசு கட்டில் அறியாதேறிய மோசிகீரனரைத் தவறு செய்யாது அவன் துயிலெழுந்துணையும் கவரிகொண்டு வீசியானைப் பாடியது" என்று கூறுகிறது.

குட்டுவன் இரும்பொறை

குட்டுவன் இரும்பொறை, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தம்பி. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவிக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள் (துணைப் புதல்வர்) இருந்தார்கள் என்றும் அவ்விரண்டு பிள்ளைகளில் மூத்தவன் பெயர் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் இளைய பிள்ளையின் பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை என்றும் அறிந்தோம். குட்டுவன் இரும்பொறை இளவரசனாக இருந்தபோதே இறந்து போனான். இவன் ஏதோ ஒரு போரில் இறந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. இவனுக்கு ஒரு மகன் 'இருந்தான் என்பதும் அவன் பெயர் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பதும் பதிற்றுப் பத்து ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகத்தினால் அறிகிறோம்.

குட்டுவன் இரும்பொறை, அந்துவஞ்செள்ளை (மையூர் கிழான் மகள்) என்பவளை மணஞ் செய்திருந்தான் என்றும் இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் 9-ம் பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது. பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகிறபடி இவர்களின் வழிமுறை இவ்வாறு அமைகிறது,

அந்துவன் பொறையன் =
(பொறையன் பெருந்தேவி)
|
செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் =
(வேளாவிக் கோமான் பதுமன்தேவி)
|
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (தகடூரை எறிந்தவன்)
|
யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை

குட்டுவன் இரும்பொறை = (அந்துவஞ்செள்ளை)
|
இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு ஆண் மக்கள் (துணைப் புதல்வர்) இருந்தார்கள் என்று 7-ஆம் பத்துத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. இதைச் சரித்திர அறிஞர்கள் கவனிக்கவில்லை. செல்வக் கடுங்கோவுக்கு அந்துவஞ்செள்ளை என்னும் ஒரு சகோதரி இருந்தாள் என்று நீலகண்ட சாஸ்திரி ஊகமாக எழுதியுள்ளார். இதற்குச் சான்று ஒன்றும் இவர் காட்டவில்லை. இவ்வாறு கற்பனை யாகக் கற்பிக்கிற இவர் அந்துவஞ் செள்ளையை யாரோ ஒரு குட்டுவன் இரும்பொறை என்னும் சேர அரசன் மணஞ் செய்து கொண்டான் என்று மேலும் கற்பனை செய்கிறார். குட்டுவன் இரும்பொறை, செல்வக் கடுங்கோவின் இளைய மகன் என்பதற்கு மேலே சான்று காட்டியுள்ளோம். இந்த அகச் சான்றை யறியாமல், இல்லாத ஒன்றைக் கற்பனை செய்து கொண்ட நீலகண்ட சாஸ்திரி, அந்துவஞ்செள்ளை மையூர்கிழானின் மகள் என்று (9-ஆம் பத்து பதிகம்) கூறுகிறபடியால், தான் தவறாக யூகித்துக் கொண்ட தவற்றைச் சரிப்படுத்துவதற்காக, மையூர்கிழான் என்பது அந்துவன் பொறையனுடைய இன்னொரு பெயர் என்று இன்னொரு தவற்றைச் செய்துள்ளார். இதுவும் இவருடைய கற்பனையே. பொறையனாகிய சேர அரசன் எப்படி கிழானாக

இருக்க முடியும்? நீலகண்ட சாஸ்திரி இவ்வாறெல்லாம் தன் மனம் போனபடி கற்பனைகளைச் செய்துள்ளார்.*

அந்துவன், அந்துவஞ்செள்ளை என்பதில் 'அந்துவன்' என்னும் பெயர் ஒற்றுமையைக் கொண்டு இவர் இப்படி யெல்லாம் ஊகஞ் செய்கிறார். இதற்குக் காரணம் செல்வக் கடுங்கோ வழியாதனுக்கு இரண்டு ஆண் மக்கள் இருந் தார்கள் என்பதை இவர் அறியாததுதான்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும், குட்டுவன் இரும் பொறையும் உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் என்பதை யறிந் தோம். குட்டுவன் இரும்பொறை அந்துவஞ் செள்ளையை (மையூர்கிழான் மகளை) மணஞ் செய்து இருந்ததையும் இவர் களுக்கு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் மகன் இருந்த தையும் (9-ஆம் பத்து பதிகம்) அறிந்தோம். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. தகடூர்ப் போரைச் செய்த காலத்தில் அவன் தம்பியாகிய குட்டுவன் இரும்பொறை உயிர் வாழ்ந்திருந்தான். இதைத் தகடூர் யாத்திரைச் செய்யுள்களினால் குறிப்பாக அறிகிறோம்.

'சால வெகுளிப் பொறைய கேள் நும்பியைச்
சாலுந் துணையுங் கழறிச் சிறியதோர்
கோல்கொண்டு மேற்சேறல் வேண்டா வதுகண்டாய்
நூல்கண்டார் கண்ட நெறி.'

(புறத்திரட்டு-776. தகடூர் யாத்திரை)

இந்தச் செய்யுளில் பொறையன் என்பது பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை, நும்பி என்றது அவனுடைய தம்பி யாகிய குட்டுவன் இரும்பொறையை. இதனால், தகடூர்ப் போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் எக்காரணம் பற்றியோ இவ்விரு

---

* P. 506, 507, 526, 540. A Comprehensive History of India Vol. II Edited by K. A. Nelakanta Sastri 1957.

வருக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டிருந்தது என்பதும் அப்பிணக்கைப் புலவர் தீர்க்க முயன்றனர் என்பதும் தெரிகின்றன.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குக் குட்டுவன் இரும்பொறை என்று ஒரு தம்பி இருந்ததையறியாதவர், தகடூர் மன்னனுகிய அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குத் தம்பி முறையுள்ளவன் என்றும், இச் செய்யுளில் 'நும்பி' என்றது அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் குறிக்கிறது என்றும் கூறுவர். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும் யாதொரு உறவும் இல்லை. சேர மன்னருக்கும் தகடூர் மன்னருக்கும் அக்காலத்தில் உறவு முறை கிடையாது. 'புறத்திரட்டு' பதிப்பாசிரியராகிய வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள், இச்செய்யுளில் வருகிற நும்பி என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி இதற்கு இவ்வாறு விளக்கம் எழுதுகிருர்.

"புறத்திரட்டில் வரும் செய்யுளொன்ருல் (புறத். 776) சேரமானுக்கு அதிகமான் என்பவன் தம்பி முறையினன் என்பது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே தகடூர் யாத்திரைச் சரித்திரம் பாரதம் போன்று தாயத்தாரிடை நிகழ்ந்த போரின் வரலாற்றினை விளங்கக் கூறுவதாம்."*

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குக் குட்டுவன் இரும்பொறை என்னும் உடன் பிறந்த தம்பி ஒருவன் இருந்தான் என்பதை யறியாதபடியால், இவர் 'நும்பி' என்பதற்கு அதிகமான் என்று பொருள் கொண்டார். இது தவறு. நும்பி என்றது குட்டுவன் இரும்பொறையைக் குறிக்கிறது.

தகடூர் யாத்திரைச் செய்யுள் இன்னென்றிலும் இந்தத் தமயன் தம்பியர் குறிக்கப்படுகின்றனர். புறத்திரட்டு 785-ம் செய்யுளில் (தகடூர் யாத்திரைச் செய்யுள்) இவர்கள் இவ்வாறு குறிக்கப்படுகின்றனர். அச்செய்யுட் பகுதி இது.

---

* பக்கம் xlv-xlvi புறத்திரட்டு. ராவ்சாகிப் S. வையாபுரிப் பிள்ளை பதிப்பு 1939).

"நும்மூர்க்கு
நீதுணை யாகலு முளையே, நோதக
முன்னவை வருஉங் காலை நும்முன்
நுமக்குத்துணை யாகலும் உரியன்; அதனால்
தொடங்கு வுரிய வினை பெரி தாயினும்
அடங்கல் வேண்டுமதி."

இச் செய்யுளில் நீ என்பது குட்டுவன் இரும்பொறை யையும் 'நும்முன்' என்பது இவன் தமையனான பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையையும் குறிக்கின்றன. குட்டுவன் இரும்பொறையின் வரலாறு ஒன்றுந் தெரியவில்லை. தகடூர்ப் போர் நடந்தபோது இருந்த இவன், அப்போரிலோ அல்லது வேறு போரிலோ இறந்திருக்க வேண்டும். இவனைப் பற்றிய செய்யுள் ஒன்றும் தொகை நூல்களில் காணப்படவில்லை. இவனுடைய மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பதிற்றுப்பத்து 9-ஆம் பத்தில் தலைவன் என்பதை யறிந்தோம்.

கொங்கு நாட்டை அரசாண்ட இவர்கள் காலத்தில் (பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, குட்டுவன் இரும்பொறை) சேர நாட்டை அரசாண்டவன் சேரன் செங்குட்டுவன். அவனுக்குக் கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்றும் பெயர் உண்டு. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தகடூரை வென்ற பிறகு நீண்டகாலம் அரசாளவில்லை. அவன் ஏதோ ஒரு போரில் இறந்து போனான் எனத் தோன்றுகிறது. அவன் அரசாண்ட காலம் 17 ஆண்டுகள். அவனுக்கு முன்னமே அவன் தம்பியான குட்டுவன் இரும்பொறை இறந்து போனான். பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்குப் பிறகு அரசாண்ட இளஞ் சேரல் இரும்பொறையும் 16 ஆண்டுதான் அரசாண்டான். இவர்கள் இருவருடைய ஆட்சிக் காலம் 33 ஆண்டுகளே யாகும். சேரன் செங்குட்டுவனோ 55 ஆண்டு அரசாண்டான் என்று 5-ஆம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது. ஆகவே இவ்விரு கொங்கு நாட்டரசரும் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இறந்து போனார்கள். செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்து விழா எடுப்

பதற்கு முன்னமே இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்து போஞன் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்திஞல் அறிகிருேம். அதனை இந்நூலில் இன்ஞெரு இடத்தில் (இரும்பொறையரசர்களின் கால நிர்ணயம்) காண்க.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பிறகு, அவனுடைய தம்பி குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகஞன இளஞ்சேரல் இரும்பொறை கொங்கு நாட்டை அரசாண்டான். குட்டுவன் இரும்பொறை பெருஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு முன்னமே இறந்து போனதை அறிந்தோம். பெருஞ்சேரலிரும் பொறையின் மகன் சிறுவஞக இருந்தபடியால், அப்போது வயது வந்தவஞக இருந்த இளஞ்சேரலிரும் பொறை அரசஞஞன்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பெருங்குன்றூர்க் கிழார் 9 ஆம் பத்துப் பாடிஞர். 'பாடிப்பெற்ற பரிசில்' "மருளில்லார்க்கு மருளக் கொடுக்க வென்று உவகையின் முப்பத்தீராயிரங் காணம் கொடுத்து அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி எண்ணற்கு ஆகா அருங்கல வெறுக்கையொடு பன்ஞூருயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்புமறம் தான் விட்டான் அக்கோ." (9-ம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு.)

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை போரில் வெற்றி பெற்ருன் என்று பெருங்குன்றூர் கிழார் கூறுகிருர். எந்தப் போரை வென்ருன் என்பதைக் கூறவில்லை. இவனுடைய முன்ஞேர்கள் வென்ற போர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறி அவர்களின் வழிவந்த புகழையுடையவன் என்று கூறுகிருர். 'காஞ்சி சான்ற செருப்பல' செய்தான் என்று கூறுகிருர். இவன், "சென்னியர் பெருமான் (சோழன்) உடன் போர் செய்தான் என்றும் அப்போரில் சோழன் தோற்றுப் போஞன்" என்றும் கூறுகிருர். (9-ஆம் பத்து 5) "பொன்னவிர் புனைசெயல் இலங்கும் பெரும்பூண், ஒன்ஞப்பூட்கைச் சென்னியர் பெருமான்." இந்தச் சென்னியர் பெருமான், செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியாக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னுடைய முன்னோர்களைப் போலவே கொங்கு நாடு முழுவதும் அரசாண்டான். பூழியர்கோ கொங்கர்கோ, தொண்டியர் பொருநன், குட்டுவர் ஏறு, பூழியர் மெய்ம்மறை, மாந்தையோர் பொருநன், கட்டூர் வேந்து என்றும், கொங்கு நாட்டில் பாயும் 'வானி நீரினும் தீந்தண் சாயலன்' என்றும் கூறப்படுகிறான். 9-ஆம் பத்தில் இவன் பலமுறை 'பல்வேற் குட்டுவன்' 'வென்வேற் பொறையன்' 'பல்வேல் இரும்பொறை' என்று கூறப்படுகிறான். 9-ஆம் பத்தின் பதிகத்தில் இவன் 'விச்சியின் ஐந்தெயிலை' எறிந்தான் என்றும் அப்போரில் சோழ பாண்டியர் தோற்றனர் என்றும் கூறப்படுகிறான். மற்றும் 'பொத்தியாண்ட பெருஞ் சோழனையும் வித்தையாண்ட இளம் பழையன் மாறனையும்' வென்றான் என்று கூறப்படுகிறான்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பிறகு கொங்கு இராச்சியத்தை அரசாண்டவன் அவனுடைய தம்பியின் மகனை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்று கூறினோம். இவன் பதிற்றுப் பத்து ஒன்பதாம் பத்தின் தலைவன்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் குடக்கோ இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்றும் சேரமான் குடக்கோ இளஞ் சேரல் இரும்பொறையென்றும் கூறுவர். இவன் கொங்கு நாட்டின் அரசன் என்றும் பூழிநாடு, மாந்தை நகரம், கட்டூர், தொண்டி இவைகளின் தலைவன் என்றுங் கூறப் படுகிறான்.*

கட்டூர் என்பதற்குப் பொதுவாகப் பாசறை என்பது பொருள். ஆனால் ஈங்குக் கூறப்பட்ட கட்டூர் என்பது புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூர். பிற்காலத்துச் சாசனங் களில் இவ்வூர் கிட்டூர் என்று கூறப்படுகிறது. புன்னாடும் அதன் தலைநகரமான கட்டூரும் இப்போது மைசூருக்குத்

---

* நாரரி நறவிற் கொங்கர் கோவே. (9-ஆம் பத்து 8:19) "கட்டிப் புழுக்கிற் கொங்கர் கோவே, மட்டப் புகர்விற் குட்டுவர் ஏறே, எழாத் துணைத்தோட் பூழியர் மெய்ம்மறை, இலங்குநீர்ப் பரப்பின் மாந்தையோர் பொருந, வெண்பூ வேளையொடு சுரை தலை மயக்கிய விரவுமொழிக் கட்டூர் வயவர் வேந்தே" (9-ஆம் பத்து 10:25-30) "வளைகடல் முழவில் தொண்டியோர் பொருந" (9-ஆம் பத்து 8:21)

தெற்கேயுள்ள ஹெக்கடதேவன் கோட்டை தாலுகாவில் சேர்ந்திருக்கின்றன. சங்க காலத்தில் இவை வடகொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தன. காவிரியாற்றின் ஓர் உபநதி யாகிய கபிணி அல்லது கப்பிணி என்னும் ஆற்றங்கரை மேல் கட்டூர் இருந்தது. இவ்வூர் பிற்காலத்தில் கிட்டூர் என்றும் கித்திபுரம் கீர்த்திபுரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது.

கொங்கு நாட்டில் பாயும் ஆறுகளில் வானியாறும் ஒன்று. "சாந்துவரு வானி நீரினும், தீந்தண் சாயலன்' என்று இவன் புகழப்படுகிருன்.* இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் கொங்கு நாடு முழுவதும் இவனுடைய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.

இவனுடைய பெரிய தந்தையான பெருஞ்சேரலிரும் பொறை கொல்லிக் கூற்றம் தகடூர் முதலிய நாடுகளை வென்று கொங்கு இராச்சியத்தோடு சேர்த்துக் கொண்டதை முன்னமே அறிந்தோம். இவனுடைய தந்தையாகிய குட்டு வனிரும் பொறை தகடூர்ப் போரிலோ அல்லது அதற்கு அண்மையில் நடந்த வேறு ஒரு போரிலோ இறந்து போனுன் என்று அறிந்தோம். ஆகவே இவன் இளவயதி லேயே ஆட்சிக்கு வந்தான் என்பது தெரிகின்றது. இவன் கொங்கு நாட்டின் வடபகுதிகளை வென்று தன்னுடைய கொங்கு இராச்சியத்துடன் இணைத்துக்கொண்டான்.

விச்சிப் போர்

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை விச்சியூரை வென்ருன். விச்சியூர் கொங்கு நாட்டிலிருந்தது. விச்சியூரிலிருந்த விச்சி மலைக்கு இப்போது பச்சைமலை என்று பெயர் வழங்கு கிறது. இங்கு விச்சியூர் என்று ஓர் ஊர் உண்டு. அதன் அரசன் விச்சிக்கோ என்று பெயர் பெற்றிருந்தான். விச்சியூர், மலை சார்ந்த நாடு.** விச்சிக்கோ, விச்சியர் பெருமகன்

* 9ஆம் பத்து 6:12-13) ** (புறம் 200:1-8

என்றுங் கூறப்படுகிறன்.* விச்சியூர் மலைமேல் விச்சிக் கோவுக்கு ஐந்தெயில் என்னும் பெயருள்ள கோட்டை யிருந்தது.** இளஞ்சேரல் இரும்பொறை காலத்தில் அந்த விச்சிக்கோவின் மகனை இன்னொரு விச்சிக்கோ விச்சி நாட்டை யரசாண்டான். இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னுடைய ஆட்சிக்கு அடங்காமலிருந்த விச்சிக்கோவின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று போர் செய்தான். விச்சிக் கோவுக்குச் சோழனும் பாண்டியனும் தங்கள் சேனைகளை உதவினார்கள். ஆனாலும் விச்சிக்கோ போரில் தோற்றான். அவனுடைய ஐந்தெயில் கோட்டையும் இளஞ்சேரலிரும் பொறைக் குரியதாயிற்று.***

சோழனுடன் போர்

சோழநாட்டரசன் பெரும்பூண் சென்னி என்பவன், தன்னுடைய சேனாதிபதியாகிய பழையன் என்பவன் தலைமையில் பெருஞ்சேனையை யனுப்பி வடகொங்கு நாட்டிலிருந்த புன்னாட்டின் தலைநகரமான கட்டூரின்மேல் போர் செய்தான். இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் ஆட்சியின் கீழிருந்த கட்டூரைச் சோழன் சேனாபதி பழையன் எதிர்த்தான். இளஞ் சேரல் இரும்பொறைக்குக் கீழடங்கியிருந்த சிற்றரசர்களான நன்னன் (நன்னன் உதியன்), ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை முதலானவர் பழையனை எதிரிட்டுப் போர் செய்தார்கள். பழையன் இவர்களை யெல்லாம் எதிர்த்துத் தனி நின்று கடும்போர் செய்தான். ஆனால், பலருடைய எதிர்ப்புக்குத் தாங்காமல் போர்க்களத்தில் இறந்து போனான்.

---

* (குறும்-328:5)

** பாரி இறந்த பிறகு பாரிமகளிரைக் கபிலர் விச்சிக் கோவிடம் அழைத்து வந்து அவர்களை மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினார். அதற்கு அவன் இணங்க வில்லை (புறம்-200)

*** "இருபெரு வேந்தரும் வீச்சியும்வீழ, வருமிகளைக் கல்லகத்து ஐந்தெயில் எறிந்து" (9ஆம் பத்து, பதிகம்).

தன்னுடைய சேனைத் தலைவனான பழையன் கட்டூர்ப் போரில் மாண்டு போனதையும் தன்சேனை தோற்றுப் போனதையும் அறிந்த சோழன் பெரும்பூண் சென்னி மிக்க சினங் கொண்டான். அவன் தன்னுடைய சேனையுடன் புறப்பட்டுக் கொங்கு நாட்டிலிருந்த, இளஞ்சேரலிரும் பொறைக்கு உரியதான கழுமலம் என்னும் ஊரின் மேல் சென்று போர் செய்தான். அவ்வூரின் தலைவனான கணையன் சோழனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். சோழன் போரில் வெற்றி கொண்டு கழுமலத்தைக் கைப்பற்றினதோடு கணையனையும் சிறைப்பிடித்தான். இந்தப்போர்ச் செய்திகளை யெல்லாம் குடவாயிற் கீரத்தனார் கூறுகிறார்.*

சோழன் பெரும்பூண் சென்னியைச் சோழன் செங்கணான் என்று தவறாகக் கருதுகிறார் சேஷ ஐயர்.** இது தவறு.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் கீழ் கழுமலத்தில் சிற்றரசனாக இருந்த கணையனைக் கணைக்காலிரும்பொறை என்று டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் தவறாகக் கருதுகிறார் ***

கணையன் வேறு கணைக்காலிரும்பொறை வேறு.

சோழன் பெரும்பூண் சென்னியும் சோழன் செங்கணானும் வெவ்வேறு காலத்திலிருந்தவர்கள். இளஞ்

---

* "நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி, துன்னருங் கடுத்திறல் கங்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு, அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப், பருந்துபடப் பண்ணி பழையன் பட்டெனக், கண்டது நோனானாகித் திண்தேர்க், கணையன் அகப்படக் கழுமலந்தந்த, பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூண் சென்னி" (அகம் 44:7-14).

** P. 68. Ceras of Sangam period K.G. Sesha aiyar)

*** பெரிய புராண ஆராய்ச்சி பக்கம் 86-94-Date of Ko-Chenganan, Journal of Madras university Vol. xxxi No. 2. P. 177-82)

சேரலிரும்பொறையும் கணைக்காலிரும் பொறையும் வெவ்வேறு காலத்திலிருந்தவர்கள். இளஞ்சேரலிரும் பொறைக்குப் பின் ஒரு தலை முறைக்குப் பிறகு இருந்தவன் கணைக்காலிரும் பொறை. கழுமலத்தில் இரண்டு போர்கள் நடந்திருக்கின்றன. முதற்போர், சோழன் பெரும்பூண் சென்னிக்கும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் கீழடங்கின கணையனுக்கும் நடந்தது. அதன்பிறகு இரண்டாவது போர் சோழன் செங்கணானுக்கும் கணைக்காலிரும் பொறைக்கும் நடந்தது.

சோழன் பெரும்பூண் சென்னி கொங்கு நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்து போர் செய்து கழுமலத்தைக் கைப்பற்றியதையறிந்த இளஞ்சேரல் இரும்பொறை சினங்கொண்டு, அந்தச் சென்னியைப் பிடித்து வந்து தன் முன்னே நிறுத்தும்படித் தன்னுடைய சேனைத் தலைவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் போய்ப் பெரும்பூண் சென்னியோடு போர் செய்தார்கள். அந்தப்போர் பெரும்பூண் சென்னி கைப்பற்றியிருந்த கழுமலம் என்னும் ஊரில் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அந்தப் போரிலே சோழனுடைய படை வீரர்கள் தோற்று தங்களுடைய(வேல்களை) ஈட்டிகளைப்போர்க் களத்திலே விட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். அவர்கள் போர்க்களத்தில் போட்டுவிட்டுச் சென்ற வேல்களின் எண்ணிக்கை, செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பாட்டன்) தன்னை ஏழாம்பத்தில் பாடின கபிலருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த ஊர்களின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாக இருந்தது.*

---

* நன்மரம் துவன்றிய நாடு பல தரீஇப், பொன்னவிர் புனைசெயல் இலங்கும் பெரும்பூண், ஒன்னுப் பூட்கைச் சென்னியர் பெருமான், இட்டவெள்வேல் முத்தைத் தம்மென, ...உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின், நனவிற் பாடிய நல்லிசைக், கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே.” (9-ஆம் பத்து 5)

இதிலிருந்து சோழன் தோற்றுப் போன செய்தி தெரிகிறது. சோழன் பெரும்பூண் சென்னியுடன் போர் செய்து வென்ற பிறகு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இன்னொரு சோழனுடன் போர் செய்தான்.

இளஞ் சேரலிரும்பொறை பெருஞ்சோழன் என்பவனையும் இளம்பழையன் மாறன் என்பவனையும் வென்றான்.* இந்தப் பெருஞ்சோழன் என்பவன் வேறு, மேலே சொன்ன பெரும் பூண் சென்னி வேறு என்று தோன்றுகிறது. இளம்பழையன் மாறன் என்பவன், கட்டூர்ப் போரில் முன்பு இறந்து போன பழையன் என்னும் சேனாதிபதியின் தம்பியாக இருக்கலாம். (இந்தப் பழையன் மாறனுக்கும் பாண்டி நாட்டில் மோகூரில் இருந்த பழையன் மாறனுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. இவன் வேறு, அவன் வேறு.)

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை சோழ நாட்டில் சென்று சோழனுடன் போர் செய்து வென்றான் என்றும் சோழ நாட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் காவல் தெய்வங்களாக இருந்த சதுக்கப்பூதம் என்னுந் தெய்வங்களைக் கொண்டு

இந்தச் செய்யுளின் பழைய உரை இதற்கு இவ்வாறு விளக்கங் கூறுகிறது. "இளஞ்சேரலிரும்பொறை, சென்னியர் பெருமானுடைய நாடுகள் பலவற்றையும் எமக்குக் கொண்டு தந்து அச்சென்னியர் பெருமானை எம்முன்னே பிடித்துக்கொண்டு வந்து தம்மினெனத் தம்படைத் தலைவரை ஏவச் சென்னியர் பெருமான் படையாளர் பொருது தோற்றுப் போகட்ட வெள்வேல் ......கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பல."

* "பொத்தியாண்ட பெருஞ்சோழனையும், வித்தை யாண்ட விளம்பழையன் மாறனையும், வைத்த வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்று" (9ஆம் பத்து பதிகம்)

வந்து தன்னுடைய வஞ்சிக் கருவூரில் அமைத்து விழா செய்தான் என்றும் அறிகிறோம்.* காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சதுக்கப் பூதரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து இவன் வஞ்சி நகரத்தில் வைத்து விழாக் கொண்டாடினதைச் சிலப்பதிகாரமும் கூறுகிறது.**

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பாட்டனாக இருந்தவன் மையூர்கிழான். மையூர்கிழான் இவனுடைய தாய்ப் பாட்டன். மையூர்கிழானின் மகளான அந்துவஞ் செள்ளை இவனுடைய தாயார். இவனுடைய அமைச்சனாக இருந்த மையூர்கிழான் இவனுடைய தாய் மாமனாக இருக்க வேண்டும். அதாவது இவனுடைய தாயாருடன் பிறந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அந்த அமைச்சனை இவன் புரோசு மயக்கினான் என்று 9ஆம் பத்துப் பதிகங் கூறுகிறது.

"மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழானைப்
புரையறு கேள்விப் புரோசு மயக்கி."

"அமைச்சியல் மையூர்கிழானைப் புரோசு மயக்கியென்றது தன் மந்திரியாகிய மையூர்கிழானைப் புரோகித

---

* "பொத்தியாண்ட பெருஞ்சோழனையும், வித்தையாண்ட இளம்பழையன் மாறனையும், வைத்த வஞ்சினம் வாய்ப்ப வென்று, வஞ்சி மூதூர்த் தந்து பிறர்க்குதவி" "அருந்திறல் மரபில் பெருஞ் சதுக்கமர்ந்த, வெந்திறல் பூதரைத் தந்திவண் நிரீஇ, ஆய்ந்த மரபிற் சாந்திவேட்டு" (9-ஆம் பத்து-பதிகம்)

** "சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுள் தந்து மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன். (சிலம்பு, நடுகற் காதை (147-148) சதுக்கப்பூதர் என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பத வுரையாசிரியர், 'அமரா பதியிற் பூதங்கள்' என்று உரை எழுதியுள்ளார். கொங்குநாட்டுக் கருவூருக்கு (வஞ்சிநகர்) பிற்காலத்தில் அமராபதி என்றும் பெயர் வழங்கிற்று. இதைத்தான் அவர் அவ்வாறு எழுதினர்.

னிலும் அறநெறி அறிவானுகப் பண்ணி" என்று இதன் பழைய உரை கூறுகிறது.*

(புலவர் பெருங்குன்றூர் கிழார் இவ்வரசனிடம் பரிசு பெறச் சென்ருர். இவன் பரிசு கொடுக்காமல் காலந் தாழ்த்திஞன். பலநாள் காத்திருந்தும் பரிசு வழங்கவில்லை. அப்போது இப்புலவர் வருந்திப் பாடிய இரண்டு செய்யுட்கள் (புறம் 210, 211) இவருடைய வறுமைத் துன்பத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.) பரிசு கொடுக்காமல் காலந் தாழ்த்தின இவ்வரசன் இப்புலவருக்குத் தெரியாமல் ஊர் வீடு நிலம் முதலியவற்றை அமைத்துப் பிறகு இவருக்குக் கொடுத்தான். 'அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்த ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி எண்ணற்கு ஆகா அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னூராயிரம் பாற்பட வகுத்துக்' கொடுத்தான் என்று ஒன்பதாம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது.

பெருங்குன்றூர் கிழார் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை மீது ஒன்பதாம் பத்துப் பாடினுர். அதற்கு அவன் முப்பத்தீராயிரம் பொற்காசு வழங்கினுன். "பாடிப் பெற்ற பரிசில் மருளில்லார்க்கு மருளக் கொடுக்க வென்று உவகையின் முப்பத்தீராயிரம் காணம் கொடுத்தான் அக்கோ" என்று பதிகத்தின் கீழ்க் குறிப்பு கூறுகிறது.

---

* (மையூர்கிழானைப் பற்றியும் அவன் மகள் அந்துவஞ் செள்ளையைப் பற்றியும் திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி பல யூகங்களைக் கூறித் தவறு செய்கிருர். அந்துவனுக்கு (அந்துவன் பொறையனுக்கு) மையூர் கிழான் என்று பெயர் உண்டு என்றும் அந்துவன் பொறையனே அமைச்சனுன மையூர்கிழான் என்னும் பெயருடன் இருந்தான் என்றும் இல்லாததைப் புனைந்துரைக்கிருர். P. 506, 507, 526. A Comprehensive History of India. Vol II Edited by K. A. Nilakanta Sastri 1957

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பதினாறு ஆண்டு வீற்றிருந்தான் என்று 9-ஆம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது. இளமையிலேயே ஆட்சிக்கு வந்த இவன் குறுகிய காலத்திலேயே இறந்து போனான் என்று தெரிகிறபடியால் இவன் ஏதோ போர்க்களத்தில் இறந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். எங்கே எப்படி இறந்தான் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், இவனுடைய மூத்தவழித் தாயாதிப் பெரிய தந்தையாகிய சேரன் செங்குட்டுவன், கண்ணகிக்குக் கோட்டம் அமைப்பதற்கு முன்னமே இறந்து போனான் என்பது ஐயமில்லாமல் தெரிகிறது. இதைச் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து அறிகிறோம். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகியாருக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்துச் சிறப்புச் செய்து கொண்டிருந்த போது, இவனுடைய தூதனாகிய நீலன், கனக விசயரைச் சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் காட்டிவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். வந்தவன், கனக விசையரைச் சிறைப் பிடித்து வந்ததைப் பாராட்டாமல் சோழனும் பாண்டியனும் இகழ்ந்து பேசினதைத் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட செங்குட்டுவன் சினங்கொண்டு அவர்கள் மேல் போருக்குச் செல்ல எண்ணினான்.

அவ்வமயம் அருகிலிருந்த மாடலன் என்னும் மறையோன் செங்குட்டுவனின் சினத்தைத் தணிக்கச் சில செய்திகளைக் கூறினான். ''உனக்கு முன்பு அரசாண்ட உன்னுடைய முன்னோர் பெருவீரர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் மாய்ந்து மாண்டு போனார்கள். அது மட்டுமா? உன்னுடைய தாயாதித் தம்பியும் அத் தம்பி மகனுங் கூட முன்னமே இறந்து போனார்கள். ஆகவே சினத்தைவிட்டு, மறக்கள வேள்வி செய்யாமல், அறக்கள வேள்வி செய்க'' என்று கூறினான். இவ்வாறு கூறியவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்து போன செய்தியையும் கூறினான்.

''சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுள் தந்து
மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன் ஆயினும்

மீக்கூற் றுளர் யாவரும் இன்மையின்
யாக்கை நில்லா தென்பதை யுணர்ந்தோய்!"*

இதில், "சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுள் தந்து மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன்" என்றது இளஞ்சேரல் இரும்பொறையை. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, தன்னுடைய தாயாதிப் பெரிய தந்தையான சேரன் செங்குட்டுவன் இருக்கும்போதே, அவன் பத்தினிக் கோட்டம் அமைப்பதற்கு முன்னமேயே இறந்து போனான் என்பது நன்கு தெரிகின்றது. இந்த உண்மையை யறியாமல் சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்துக்குப் பிறகு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை வாழ்ந்திருந்தான் என்று திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி கூறுவது தவறாகும். செங்குட்டுவன் உத்தேசமாக கி. பி. 180 லும், குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை உத்தேசம் கி. பி. 190 இலும் இருந்தனர் என்று இவர் எழுதியுள்ளார்.** செங்குட்டுவன் காலத்திலேயே இறந்து போன குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, செங்குட்டுவன் காலத்துக்குப் பிறகும் எப்படி வாழ்ந்திருக்கமுடியும்? செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்த காலத்தில் இவன் இல்லை.

இலங்கையரசனான முதலாம் கஜபாகுவின் சமகாலத்தவனான செங்குட்டுவன், கஜபாகுவுக்கு வயதில் மூத்தவனாக இருந்தான். இவன் தன்னுடைய 50 ஆவது ஆட்சி

---

* (சிலம்பு, நடுகல் 147-150)

** (P. 522, 539. A Comprehensive History of India Vol. II, 1957, P. 119. A. History of South India 1955) சாஸ்திரியைப் போலவே கே. ஜி. சேஷையரும் எழுதியுள்ளார். (P. 52. Cera kings of the Sangam Period. K. G. Sesha Aiyer 1937.)

யாண்டில் ஏறக்குறைய கி. பி. 175-இல் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்தான் என்று கருதலாம். அந்த ஆண்டுக்கு முன்பே இளஞ்சேரல் இறந்து போனான் என்று சிலம்பு கூறுகிறது. எத்தனை ஆண்டுக்கு முன்பு என்பது தெரியவில்லை. ஏறத்தாழக் கி.பி. 170-இல் இறந்து போனான் என்று கொள்ளலாம். இவன் பதினாறு ஆண்டு ஆட்சி செய்தான் என்பதனால், உத்தேசம் (170-16=154) கி. பி. 154 முதல் 170 வரையில் இவன் ஆட்சி செய்தான் என்று கருதலாம்.

குடக்கோ இளஞ்சேர லிரும்பொறையின் சம காலத்தி லிருந்த அரசர்கள், சேரநாட்டில் சேரன் செங்குட்டுவனும் பாண்டி நாட்டில் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனும் (வெற்றிவேற் செழியன்) இருந்தார்கள். சோழ நாட்டில் சோழன் பெரும்பூண் சென்னி (பெருஞ் சோழன்) இருந்தான்.

ஒரு விளக்கம்

பதிற்றுப்பத்து 9-ஆம் பத்தின் தலைவனும் கொங்கு நாட்டின் அரசனுமாகிய இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகன். இவனை (தகடூர் எறிந்த) பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகன் என்று கருதுவது தவறு. இந்தத் தவறான கருத்தைச் சரித்திரக்காரர் பலருங் கொண்டிருந்தார்கள். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகன் இவன் என்று கே. என். சிவராச பிள்ளையவர்களும்* கே. ஜி. சேஷையரும்** கருதினார்கள். மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் தம்முடைய 'சேரன்

---

* (P. 136. The Chronology of the Early Tamils K. N. Sivaraja Pillai 1932)

** (P. 44. Cera Kings of the Sangam Period K. G. Sesha Aiyar 1937)

செங்குட்டுவன்' என்னும் நூலில் இவ்வாறே தவருக எழுதியுள்ளார். மேற்படி நூலில் சேர வமிசத்தோர் என்னுந் தலைப்பில், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் இராணியின் பெயர் அந்துவஞ் செள்ளை என்றும் இவர்களுக்குப் பிறந்த மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவர் கூறியதையே வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதரும் கூறியுள்ளார். (தீட்சிதர் அவர்கள் மு. இராகவையங்காரின் துணைகொண்டு சிலப்பதிகாரத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார்). அவர், தம்முடைய சிலப்பதிகார ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பின், முகவுரையில் 13-ஆம் பக்கத்தில் 'சேரர் தாய்வழிப் பட்டியல்' என்னுந் தலைப்பில், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும் (குட்டுவன் இரும்பொறை) வேண்மாள் அந்துவஞ் செள்ளைக்கும் பிறந்த மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்று எழுதுகிருர். அதாவது பெருஞ்சேரலிரும் பொறையும் குட்டுவன் இரும்பொறையும் ஒருவரே என்று கருதுகிருர். அவர் இவ்வாறு பட்டியல் எழுதிக் காட்டுகிருர்.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்
|
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

(குட்டுவன் இரும்பொறை)

வேண்மாள் அந்துவஞ் செள்ளை (இராணி)
|
இளஞ்சேரல் இரும்பொறை*

---

* (P. 12, 13 Introduction, The Silappadikaram English Translation by V. R. Ramachandra Dikshidar 1939)

இந்நூலாசிரியரும் இவ்வாறே தவருகக் கருதியிருந்தார்.*

இது தவறு என்பதை இப்போதறிந்து கொண்டேன்,

டாக்டர். எஸ். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் இளஞ்சேர லிரும்பொறையைப் பற்றித் தெளிவாகக் கூறவில்லை. "பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையுடன் மாறு கொண்ட இப்பெயர் இவனை அவன் மகனெனக் குறிக்கும் நோக்குடன் ஏற்பட்ட தொடர் என்பது தோன்றும். அதனுடன் உண்மையில் பதிகமே (9-ஆம் பத்துப் பதிகம்) அவன் குட்டுவன் இரும்பொறைக்கும் மையூர்கிழான் மகள் அந்துவஞ் செள்ளைக்கும் புதல்வன் என்று கூறுகிறது." என்று எழுதுகிருர்.** இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகனு, குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகனு என்று, அவர் திட்டமாகக் கூருமல் விட்டு விட்டார்.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு புதல்வர் இருந்தனர் என்பதை இவர் அறியாதபடியால் இந்தத் தவறு நேர்ந்தது. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள் என்று அவனைப் பாடிய ஏழாம்பத்து கூறுகிறது.

"வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை
இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணித்
தொல்கடன் இறுத்த வெல்போர் அண்ண ல்"***

---

* பக்கம் 24. சேரன் செங்குட்டுவன். சென்னைப் பல் கலைக் கழகப் பதிப்பு, மயிலை சீனி வேங்கடசாமி., Annals of Oriental Research, University of Madras. (Val xxi part I 1966).

** பக்கம் 121, 122. சேரன் வஞ்சி. திவான்பகதூர் டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார். (1946)

*** (7 ஆம்பத்து. 10 : 20-22)

இந்தத் துணைப் புதல்வரின் (இரண்டு மகன்களில்) மூத்தவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (8-ஆம் பத்துப் பதிகம்), இளைய மகன் குட்டுவன் இரும்பொறை; (9-ஆம் பத்து பதிகம்). குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகன் இளஞ் சேரல் இரும்பொறை. இதனைக் கீழ்க்கண்ட பட்டியலில் விளக்கமாகக் காண்க.

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்
(7 ஆம் பத்துத் தலைவன்)

(மூத்தமகன்)
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
(8 ஆம் பத்துத் தலைவன்)

(இளையமகன்)
குட்டுவன் இரும்பொறை
அந்துவஞ்செள்ளை
இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
(9-ஆம் பத்துத் தலைவன்)

கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி இளஞ்சேரலிரும்பொறை யைப்பற்றி விசித்திரமாக ஓர் ஊகத்தைக் கற்பிக்கிறார். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு அந்துவஞ் செள்ளை என்று ஒரு தங்கை இருந்தாளென்றும் அவளைக் குட்டுவன் இரும்பொறை மணஞ் செய்து கொண்டானென்றும் அவர் களுக்குப் பிறந்த மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் கற்பனையாகக் கூறுகிறார்.

அந்துவன் பொறையன், அந்துவஞ்செள்ளை என்னும் பெயர்களில் உள்ள அந்துவன் என்னும் பெயர்களில் உள்ள அந்துவன் என்னும் பெயர் ஒற்றுமை ஒன்றை மட்டும் ஆதார மாகக் கொண்டு இவர் இவ்வாறு ஊகிக்கிறார். அந்துவஞ் செள்ளை மையூர்கிழானுடைய மகள். அந்துவன் பொறையன் வேறு, மையூர்கிழான் வேறு. இருவரையும் ஒருவர் என்று சாஸ்திரி இணைப்பது தவறு, இவருடைய ஊகமும் கற்பனையும் ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தாமல் வெறுங்கற்பனையாக உள்ளன. இதுபற்றி முன்னமே கூறினோம்.

யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை

தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும் பொறைக்குப் பிறகு கொங்கு நாட்டையரசாண்டவன் அவனுடைய தம்பி மகனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறை. (9-ஆம் பத்தின் தலைவன்). இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பின் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை கொங்கு நாட்டையரசாண்டான்.

மாந்தரன் சேரல் என்பது இவனுடைய பெயர். யானையின் கண்போன்ற கண்ணையுடையவன்.* ஆகையால் யானைக் கட்சேய் என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான். 'வேழ நோக்கின் விறல் வெஞ்சேய்' என்றும் இவன் கூறப்படுகிறான். வேழம்-யானை, நோக்கு-பார்வை. சேய்-பிள்ளை, மகன். இவனுடைய பாட்டனான செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு மாந்தரஞ் சேரல் என்னும் பெயரும் உண்டு. இவனுக்கும் மாந்தரஞ்சேரல் என்றும் பெயர் உண்டு. ஒரே பெயரைக் கொண்டிருந்த இவ்விருவரையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக, 'யானைக்கட்சேய்' என்னும் அடைமொழி கொடுத்து இவன் கூறப்படுகிறான். யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை (யா. சே. மா. சே. இ.) தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகனாக இருக்க வேண்டும்

---

* புறம் 22 : 29

என்று தோன்றுகிருன். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு மக்கட்பேறு இல்லாமலிருந்து வேள்வி செய்து ஒருமகனைப் பெற்ருன் என்று அறிந்தோம். அந்த வேள்வியினுல் பிறந்த மகன் இவனுக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிருன்.*

யா. சே. மா. சே. இரும்பொறை தன்னுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் சில போர்களைச் செய்தான். அப்போர்களில் இவனுக்கு வெற்றியுந் தோல்வியுங் கிடைத்தன. விளங்கில் என்னும் ஊரில் இவன் பகைவருடன் போர் செய்து வெற்றி பெற்ருன். அவ்வமயம், இந்த வெற்றியைப் பாடுவதற்கு இப்போது கபிலர் இல்லையே என்று இவன் மனவருத்தம் அடைந்தான். (இவனுடைய பாட்டனை செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் (மாந்தரஞ் சேரலைக்) கபிலர்

---

* '1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்' என்னும் பெயரினுல் ஆங்கிலத்தில் முதன் முதலாகத் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தை எழுதியவர் கனகசபைப் பிள்ளை யவர்கள். அவர் காலத்தில் சங்க இலக்கியங்கள் அச்சில் வராமல் ஏட்டுச் சுவடிகளாக இருந்தன. ஆகவே சங்க இலக்கியங்களை ஏட்டுச் சுவடியில் படித்து அந்நூலை எழுதினுர். அதில் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரன் செங்குட்டு வனுடைய மகன் என்று பிழையாக எழுதினுர். அவர் அறியாமல் செய்த தவற்றை அவருக்குப் பிறகு வந்த டாக்டர் S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்காரும் அப்படியே எழுதி விட்டார். அவரைப் பின்பற்றி பானர்ஜி என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'ஜூனியர் ஹிஸ்டரி ஆப் இந்தியா' என்னும் நூலில் 94ஆம் பக்கத்தில் அதே தவற்றைச்செய்து விட்டார். கே.ஜி. சேஷையர் அவர்கள் யானைக்கட்சேய் மாந்தரம் சேரல் இரும் பொறையைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிருர். The last great Cera of The Sangam Period by K. G Sesha Aiyer, Dr. S. K. Aiyengar Commemoration Volume. P. 217-221.

ஏழாம் பத்துப் பாடினர்.) தன்னைப் பாடுவதற்கு இப்போது கபிலர் இல்லையே என்று இவன் வருந்தியதைக் கண்டு பொருந்தில் இளங்கீரனர், கபிலரைப் போலவே நான் உன்னைப் பாடுவேன் என்று கூறினர்.

" செறுத்த செய்யுள் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த வேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
இன்றுள ஞயின் நன்றுமன் என்றநின்
ஆடுகொள் வரிசைக் கொப்பப்
பாடுவல் மன்னல் பகைவரைக் கடப்பே"*

புலவர் இளங்கீரனர் இவ்வாறு கூறிய பிறகு இவன் மேல் ஒரு பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அந்தப் பத்து, பதிற்றுப்பத்தின் பத்தாம் பத்தாக இருக்கவேண்டும். பத்தாம்பத்து இப்போது கிடைக்க வில்லை. அது மறைந்து போயிற்று,

யா. சே. மா. சே. இரும்பொறைக்கும் சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளிக்கும் போர் நடந்தது. அந்தப் போர் எந்த இடத்தில் நடந்ததென்று தெரியவில்லை. அந்தப் போரில் இவன் வெற்றியடைவது திண்ணம் என்று இவன் உறுதியாக நம்பினன். ஆனல், இவனுக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டது, சோழன் வென்றன். சோழனுடைய வெற்றிக் கும் இவனுடைய தோல்விக்கும் காரணமாக இருந்தவன் மலையமான் அரசனுகிய தேர்வண்மலையன் என்பவன். போர் நடந்தபோது தேர்வண்மலையன் சோழனுக்கு உதவியாக வந்து இவனைத் தோல்வியுறச் செய்தான். இந்தச் செய்தியைப் புறநானூறு 125-ஆம் செய்யுளினல் அறிகிரேம். இந்தச்

*(புறம்-53 : 11-15)

செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, 'சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறையும் சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பொருதவழிச் சோழற்குத் துப்பாகிய தேர்வண் மலையனைப் பாடியது' என்று கூறுகிறது. (பொருதவழி-போர் செய்த போது. துப்பு-பலம்.)

இவன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டை யரசாண்டவன் தலை யாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். அந்தப் பாண்டியனுடன் யா.சே.மா.சே. இரும்பொறை போர் செய்தான். போர் எந்த இடத்தில்நடந்தது என்பது தெரியவில்லை அந்தப் போரில் இவன் தோற்றது மட்டுமல்லாமல் பாண்டி யனால் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டான். ஆனால், எவ்விதமாகவோ சிறையிலிருந்து தப்பி வெளிவந்து தன்னுடைய நாட்டை யரசாண்டான். இந்தச் செய்தியைக் குறுங் கோழியூர் கிழார் இவனைப் பாடிய செய்யுளிலிருந்து அறிகிறோம். (புறம்–17) அந்தச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, "பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ் செழியனால் பிணியிருந்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை வலிதிற்போய்க் கட்டி லெய்தினானைப்பாடியது." என்று கூறுகிறது. (பிணியிருந்த-கட்டப்பட்டிருந்த, சிறைப் பட்டிருந்த. கட்டில் எய்தினானை-சிம்மாசனம் ஏறியவனை. கட்டில்–சிம்மாசனம்.)

கருவூர்ப் போர்

யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் சேரல் இரும்பொறை தலை யாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனிடம் தோல்வி யடைந்ததை யறிந்தோம். இவன் காலத்தில் சோழ நாட்டைச் சில சோழ அரசர்கள் அரசாண்டு வந்தனர். அவர்களில், உறையூரிலிருந்து அரசாண்ட கிள்ளிவளவனும் ஒருவன். இந்தக் கிள்ளிவளவனைப் பிற்காலத்தவர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்றும் குராப் பள்ளித் துஞ்சிய

கிள்ளிவளவன் என்றுங் கூறுவர். குளமுற்றம் குராப்பள்ளி என்னும் இரண்டு இடங்களில் இவன் இறந்து போனன் என்பது இதன் பொருள் அன்று. குளமுற்றம், குராப்பள்ளி இரண்டும் ஒரே இடத்தைக் குறிக்கின்றன. குராப்பள்ளியில் இறந்த கிள்ளிவளவன் வேறு, குளமுற்றத்தில் இறந்து போன கிள்ளிவளவன் வேறு என்று கருதவேண்டா. இரு பெயரும் ஒருவரையே குறிக்கின்றன.*

இந்தக் கிள்ளிவளவன் கருவூரை (கொங்கு நாட்டுக் கருவூரை) முற்றுகையிட்டான். அப்போது கருவூர்க் கோட்டைக்குள் இருந்தவன் யானைகட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை. இரும்பொறை வெளியே வந்து கிள்ளிவளவனுடன் போர் செய்யாமல் கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்தான். அப்போது ஆலத்தூர் கிழார் என்னும் புலவர் சோழனிடம் வந்து, 'போருக்கு வராமல் இருக்கிறவனுடன் நீ போர் செய்து முற்றுகை இடுவது தகுதியன்று' என்று கூறினர்.** கிள்ளிவளவன் புலவர் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்து முற்றுகை செய்தான்; மாந்தரஞ்சேரல், போருக்கு வராம

---

*I. A. xxix. P, 250 N. 2 P. 49-5). The Col.s Vol I K. A. Nilakanta Sastri (1935)

** "தண்ணென் பொருநை வெண்மணல் சிதையக் கருங் கைக் கொல்லன் யரஞ்செய் யவ்வாய், நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து, வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவு தொறுங், கடிமரந்தடியும் ஓசை தன்னூர், நெடுமதில் வரைப்பில் கடிமனை இயம்ப, ஆங்கினி திருந்த வேந்தனொ டீங்குநின், சிலைத்தார் முரசங் கறங்க, மலைத்தனையென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே." (புறம் -36 : 5-13) இந்தச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு "சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருவூர் முற்றியிருந்தானைப் பாடியது" என்று கூறுகிறது.)

லிருந்த காரணம், தனக்கு, வெளியிலிருந்து வரவேண்டிய அரசரின் உதவியை எதிர்பார்த்திருந்தது தான். இவன் எதிர் பார்த்திருந்த உதவி கிடைத்த பிறகு இவன் கிள்ளிவளவனுடன் போர் செய்தான். போரின் முடிவு அவனுக்குத் தோல்வியாக இருந்தது; சோழன் கிள்ளிவளவனே வென்றான்.

போரில் கருவூர்க் கோட்டையைக் கிள்ளிவளவன் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான். மாடமாளிகைகள் எரிந்து விழுந்தன.*

சோழன், கொங்குநாட்டின் தலைநகரை வென்றபடியால் கொங்குநாடு முழுவதையுமே வென்றான் என்பதுபொருளன்று. கோவூர் கிழார் கிள்ளிவளவனுடைய வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடினார்.** வஞ்சி-கருவூர், குடபுலம்-கொங்குநாடு. இந்தச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, "சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருவூரெறிந்தானைப் பாடியது" என்று கூறுகிறது. மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் சோழனுடைய கருவூர் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.***

---

* "வேந்து புறங்கொடுத்த வீய்ந்துகு பறந்தலை, மாட மயங்கெரி மண்டிக் கோடிறுபு, உருமு எறி மலையின் இருநிலஞ்சேர" (புறம். 373:19-21)

** "கொங்கு புறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே" என்றும், "வஞ்சி முற்றம் வயக்களனாக, அஞ்சா மறவர் ஆட்போர் பழித்துக், கொண்டனை பெரும குடபுலத்ததரி" என்றுங் கூறுகிறார். புறம் 373.

*** எழு சமங்கடந்த எழுவுறழ் திணிதோள், கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ, யாங்கன மொழிகோ யானே ஓங்கிய, வரையளந்தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்டு, இமயஞ் சூட்டிய ஏமவிற்பொறி, மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் தொலைய, வாடாவஞ்சி நாட்டு நின், பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுங்காலே." (புறம் 39:11-18) இமயஞ்சூட்டிய ஏமவிற்பொறி—சேர அரசரின்

கிள்ளிவளவன் கருவூரை வென்ற போதிலும் அதை அவன் ஆட்சி செய்யவில்லை. யா. க. சே. மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை அதை மீட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கிள்ளிவளவன் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரை முற்றுகை செய்திருந்த காலத்தில் பாண்டியன் த.கா.செ. வென்ற நெடுஞ் செழியன் சேரநாட்டு முசிறிப் பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டு அங்கிருந்த படிமம் (தெய்வ உருவம்) ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு போனான் என்பது தெரிகின்றது. கிள்ளிவளவன் கருவூரை முற்றுகையிட்ட போது, யா.சே. மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு உதவி செய்யச் சேரன் தன்னுடைய சேனைகளைக் கொங்கு நாட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கக்கூடும். அந்தச் சமயத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் முசிறியை முற்றுகையிட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. பாண்டியன் முசிறியை முற்றுகையிட்டு அங்கிருந்த படிமத்தைக் கொண்டு போன செய்தியைத் தாயங்கண்ணனாரின் செய்யுளிலிருந்து அறிகிறோம்.* இந்தப் பாண்டியனின் காலத்தவரான நக்கீரரும் இவனுடைய முசிறிப் போரைக் கூறுகிறார்.**

முன்னோன் ஒருவன் இமயமலை யுச்சியில் பாறை யொன்றின்மேல் பொறித்து வைத்த வில்லின் அடையாளம். வானவன்–சேர அரசர்பரைக்குப் பொதுப் பெயர். வாடாவஞ்சி–வஞ்சி மாநகரமாகிய கருவூர்.

* "சேரலர் சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க, யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம், பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்,வளங்கெழு முசிறியார்ப் பெழ வளைஇ, அருஞ்சமம் கடந்து படிமம் வவ்விய, நெடுநல் யானை யடுபோர்ச் செழியன்" (அகம். 149:7-13)

** "கொய்சுவற் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன், முதுநீர் முன்றுறை முசிறி முற்றிக், களிறுபட வெருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின் அரும்புண்ணுறுநர்". (அகம் 57:14-17)

பாண்டியன் முசிறியிலிருந்து கொண்டு போன படிமம், சேரன் செங்குட்டுவன் அமைத்த கண்ணகியின் பத்தினிப் படிவமாக இருக்கக்கூடும் என்று எளங்குளம் குஞ்சன் பிள்ளை தாம் மலையாள மொழியில் எழுதிய 'கேரளம் அஞ்சும் ஆறும் நூற்றுண்டுகளில்' என்றும் நூலில் எழுதுகிருர். அது கண்ணகியின் படிவமாக இருக்க முடியாது, வேறு ஏதோ படிமமாக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. குஞ்சன் பிள்ளையின் கருத்தை இந்து சூடன் அவர்களும் மறுத்துக் கூறுகிருர்.*

குளமுற்றத்துத் (குராப்பள்ளித்) துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கொங்குநாட்டின் தலைநகரத்தை முற்றுகையிட்டு வென்றதும், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் சேர நாட்டு முசிறிப் பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டு வென்றதும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள், அக்காலத்தில் சேரநாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் சேர அரசர்கள் வலிமை குறைந்து இருந்தார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்துக்குப் பிறகு சேர அரசர்கள் பலமில்லாதவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது தெரிகின்றது.

யா.க.சே. மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு முன்பு கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, சோழநாட்டு இளஞ்சேட் சென்னியை வென்ருன் என்றும் சதுக்கப்பூதர் என்னும் தெய்வங்களைத் தன்னுடைய தலை நகரத்தில் கொண்டுவந்து அமைத்தான் என்றும் அறிந்தோம். அந்தப் பூதங்கள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்த பேர் போன பூதங்களாக (தெய்வங்களாக) இருக்கக் கூடும். அந்தத் தெய்வ உருவங்களை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை அங்கிருந்து கொண்டுவந்து தன்நாட்டில் அமைத்துத் திருவிழா செய்தான்.

---

* p. 83-84 The Secret Chamber V. T. Indo chudan 1969,

அந்தப் பகையை ஈடு செய்வதற்காகவே குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. கிள்ளிவளவன் தன் பேரர் முயற்சியில் வெற்றியைக் கண்டான்.

சேரநாட்டின் மேற்குக் கடற்கரையில் இருந்த பேர்போன தொண்டித் துறைமுகப் பட்டினம் இவன் காலத்திலும் கொங்குச் சோழரின் துறைமுகமாக இருந்தது. தொண்டிப் பட்டினத்தின் கடற்கரையில் கழிகளும் தென்னை மரங்களும் வயல்களும் மலைகளும் இருந்தன.

"குலையிறைஞ்சிய கோட்டாழை
அவல்வயல் மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்
தெண்கழிமிசை தீப்பூவின்
தண்தொண்டியோர் அடுபொருந"

(புறம்-7 19-13): (தாழை-தென்னை)

இவன் நீதியாகச் செங்கோல் செலுத்தினான். 'அறந் துஞ்சும் செங்கோலையே.'* தேவர் உலகம்போல இவனுடைய நாடு இருந்தது. 'புத்தேளுலகத்தற்று.'** இவனுடைய ஆட்சியில் மக்களுக்கு அமைதியும் இன்பமும் இருந்தது.

குறுங்கோழியூர் கிழார் இவ்வரசனைப் பாடியுள்ளார் (புறம்-17. 20,22). பொருந்தில் இளங்கீரனார் இவனைப் பாடினார் (புறம்-53). இப்புலவரே இவன்மீது பத்தாம் பத்தைப் பாடியிருக்க வேண்டும் என்பதை முன்னமே கூறினோம். புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழாரை இந்த அரசன் ஆதரித்தான். இவரைக் கொண்டு இவன் 'ஐங்குறு நூறு' என்னும் தொகைநூலைத் தொகுப்பித்தான். ('இத் தொகை தொகுத்தார், புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார்;

* (புறம்-20: 17). ** (புறம்-22:35).

இத்தொகை தொகுப்பித்தார் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையார்' என்று ஐங்குறு நூற்றின் இறுதியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.)

யா. சே. மா. சே. இரும்பொறை எத்தனையாண்டு அரசாண்டான் என்பது தெரியவில்லை. புலத்துறை முற்றிய கடலூர்கிழார் வானநூல் அறிந்தவர். ஒருநாள் இரவு வானத்தில் விண்மீன் ஒன்று சுடர்விட்டு எரிந்து விழுந்ததை அவர் கண்டார். அப்போது அவர் வானநூலைக் கணித்துப் பார்த்து யா. சே. மா. சே. இரும்பொறை ஏழாம் நாள் இறந்து விடுவான் என்று அறிந்தார். வானத்தில் விண்மீன் எறிந்து விழுந்தால் அரசன் இறந்து விடுவான் என்பது வானநூலார் நம்பிக்கை. புலவர் கணித்துக் கூறியபடியே ஏழாம்நாள் இவ்வரசன் இறந்து போனான். அப்போது அப்புலவர் இவன் மீது 'ஆனந்தப் பையுள்' பாடினார் (புறம்-229). இச் செய்யுளின் அடிக் குறிப்பு, 'கோச் சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இன்ன நாளிற்றுஞ்சு மென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துப் பாடியது' என்று கூறுகிறது. (துஞ்சுதல்-இறந்துபோதல்). யா.சே.மா.சே. இரும்பொறை ஏறத்தாழ கி. பி. 170 முதல் 190 வரையில் அரசாண்டான் என்று கருதலாம்.

யா. சே. மா. சே. இரும்பொறையின் காலத்தில் சோழ நாட்டை யரசாண்டவன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், பாண்டிநாட்டை யரசாண்டவன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், சேர நாட்டை யரசாண்டவன் செங்குட்டுவனின் மகனை குட்டுவஞ் சேரல் (கோக்கோதை மார்பன்). இவர்கள் சேரன் செங் குட்டுவன் காலத்துக்குப் பிறகு (கி. பி. 180-க்குப் பிறகு) அரசாண்டார்கள்.

கணைக்கால் இரும்பொறை

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறைக்குப் பிறகு கொங்கு நாட்டை யரசாண்டவன் கணைக்கால் இரும்பொறை. இவன், முன்னவனுக்கு எந்த முறையில் உறவினன் என்பது தெரியவில்லை. இவனைப் பற்றிய முழு வரலாறுந் தெரியவில்லை. கொங்குச் சேரரின் துறைமுகமாகிய தொண்டிப் பட்டினத்தின் கோட்டைக் கதவில் கணைக்கா லிரும் பொறை, தனக்கு அடங் காத மூவனுடைய பல்லைப் பிடுங்கிப் பதித்திருந்தான் என்று அப்பட்டினத்திலிருந்த கணைக்காலிரும் பொறையின் புலவர் பொய்கையார் கூறுகிறார்.*

இவன் காலத்தில் சோழ நாட்டை அரசாண்டவன் செங்கணான் என்பவன். செங்கட்சோழன் என்றும் இவனைக் கூறுவர். செங்கட்சோழன் பாண்டியனையும் கொங்குச் சேர ரையும் வென்று அரசாண்டான். சோழ நாட்டுப் போர் (திருப்போர்ப்புரம்) என்னும் ஊரில் செங்கணானுக்கும் கணைக்கா லிரும் பொறைக்கும் போர் நடந்தது. அந்தப்போரில் கணைக்கா லிரும் பொறை தோல்வியடைந்தது மல்லாமல் சோழனால் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டு குடவாயில் (கும்பகோணம்) சிறையில்

---

* "மூவன், முழுவலி முள்ளெயிறு அழுத்திய கதவில், கானலந் தொண்டிப் பெருநன் வென்வேல், தெறலருந் தானைப் பொறையன்." (நற்-18:2-5)

வைக்கப்பட்டான். அப்போது கணைக்கா லிரும்பொறையின் புலவராகிய பொய்கையார் இவனை விடுவிப்பதற்காகச் செங்கட் சோழன்மேல் 'களவழி நாற்பது' என்னும் நூலைப் பாடினர்.

குடவாயிற் சிறைச்சாலையிலிருந்த கணைக்காலிரும்பொறை நீர்வேட்கை கொண்டு 'தண்ணீர் தா' என்று கேட்டபோது சிறைச்சாலையிலிருந்தவர் உடனே தண்ணீர் தராமல் காலங் கழித்துக் கொடுத்தனர். கணைக்காலிரும் பொறை அந்நீரை யுண்ணுமல் ஒரு செய்யுளைப் பாடித் துஞ்சினன் (துஞ்சினன்—உறங்கினன்). அந்தச் செய்யுள் புறநானூற்றில் 74-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அச்செய்யுள் இது:

"குழவி பிறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளற் றப்பார்.
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ இவ்வுலகத் தானே."

இந்தச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு இவ்வாறு கூறுகிறது.

'சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு திருப்போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து தண்ணீர் தா வென்று பெருது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக் கொண்டிருந்து உண்ணன் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு'

(திருப்போர்ப்புறம்—போர் என்னும் ஊருக்கு அருகில். பொருது—போர் செய்து. பற்றுக்கோட்பட்டு—பிடிக்கப்பட்டு. பெயர்த்து பெற்று—காலந் தாழ்ந்துப் பெற்று. துஞ்சிய—இறந்த, தூங்கின.)

பிற்காலத்து நூலாகிய கலிங்கத்துப் பரணி இதைக் கூறுகிறது. பொய்கையார் களவழி பாடின பிறகு அதைக் கேட்டுச் சோழன் கணைக்கா லிரும்பொறையை விடுதலை செய்தான் என்று அந்நூல் கூறுகிறது.*

களவழி நாற்பது : செங்கட் சோழனைச் செங்கண்மால் (செய்யுள் 4, 5, 11) என்றும் செங்கட்சினமால் (செய்யுள் 15, 21, 29, 30, 40) என்றும் செம்பியன் (சோழன்) (செய்யுள் 6, 23, 33, 38) என்றும் சேய் (செய்யுள் 13,18) என்றும் பைம்பூட்சேய் (செய்யுள் 34) என்றும் கூறுகிறது. தோற்றுப்போன கணைக்கா லிரும்பொறையின் பெயரைக் கூறவில்லை. 'கொங்கரை அட்டகளத்து' என்றும் (செய்யுள் 14) 'புனநாடன் வஞ்சிக்கோ' என்றும் (செய்யுள் 39) கூறுகிறது.

கணைக்கா லிரும்பொறைக்கும் செங்கட் சோழனுக்கும் இரண்டு இடங்களில் போர்கள் நடந்தன. கழுமலம் என்னும் ஊரிலும் பிறகு போர் என்னும் ஊரிலும் நடந்தன. கொங்கு நாட்டுக் கழுமலத்தில் செங்கணான் போரை வென்றான். இதைக் 'காவிரி நாடன் கழுமலம் கொண்ட நாள்' (செய். 36) 'புனல் நாடன் வஞ்சிக்கோ அட்டகளத்து' (செய். 39) என்பதனால் அறிகிறோம். கழுமலப் போரில் தோற்ற கணைக்காலிரும்

---

* 'களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன் கால்வழித் தளையை வெட்டி அரசிட்ட அவனும்' தாழிசை-18. (கலிங்கத்துப் பரணி, இராசபாரம்பரியம்) உதியன்-சேரன், இங்குக் கணைக்கா லிரும்பொறையைக் குறிக்கிறது. கால்வழித்தளை-காலில் இடப்பட்ட விலங்கு.

பொறை பிறகு சோழ நாட்டில் போர் என்னும் இடத்தில்* சென்று செங்கணனுடன் போர் செய்தான். அந்தப் போரில் அவன் சிறைப்பட்டான். சிறையிலிருந்தபோது பொய்கையார் களவழி பாடினர். இச்செய்தியைக் களவழி நாற்பதின் பழைய உரைகாரர் கூறுவதிலிருந்து அறிகிறோம். அவர் கூறுவது 'சோழன் செங்கணனும் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை யும் திருப்போர் புறத்துப் பொரு துடைந்துழிச் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறையைப் பற்றிக் கொண்டு சோழன் செங்கணன் சிறை வைத்துழிப் பொய்கையார் களம்பாடி வீடு கொண்ட களவழி நாற்பது முற்றிற்று."

புறம், 74-ஆம் பாட்டின் அடிக்குறிப்பு துஞ்சினன் என்று கூறுகிறது. துஞ்சினன் என்பதற்கு இறந்து போனன், தூங்கினன் என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. களவழி நாற்பதின் இறுதி வாசகம் 'பொய்கையார் களம்பாடி வீடு கொண்டார்' என்று கூறுகிறது. அதாவது களவழி நாற்பது பாடி சிறையிலிருந்த கணைக்காலிரும்பொறையை விடுவித்தார் என்று கூறுகிறது. எனவே, கணைக்கால் இரும்பொறை இறக்க வில்லை என்பதும் அவன் விடுதலை யடைந்தான் என்பதும் தெரிகின்றன. இதனல் கணைக்கா லிரும்பொறை செங்கண னுக்குக் கீழடங்கி இருந்தான் என்பதும் செங்கணன் கொங்கு நாட்டின் அரசனன் என்பதும் தெரிகின்றன. சோழன் செங்கணனும் கணைக்கால் இரும்பொறையும் ஏறத்தாழக் கி. பி. 200க்கும் 250க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்தவ ராகலாம்.

---

* போர் அல்லது போஒர் என்பது சோழநாட்டுக் காவிரிக் கரைமேல் இருந்த ஓர் ஊர். அவ்வூரிலிருந்த பழையன் என்பவன் சோழரின் சேனைத் தலைவன். (அகம் 186: 15-16; 326:9-12, நற். 10:7-8) போர் என்னும் ஊரில் வேறு சில போர்களும் நடந்திருக்கின்றன. (புறம். 62, 63, 368 இவற்றின் அடிக்குறிப்பு காண்க.)

சங்க காலத்துக் கொங்குநாட்டு வரலாறு கணைக்கால் இரும்பொறையோடு முடிவடைகிறது. சேர அரசர் பரம்பரையில் இளைய வழியினரான பொறையர் கொங்கு நாட்டை ஏறத்தாழக் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலும் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டு அரசாண்டார்கள். அவர்களில் கடைசி அரசன் கணைக்கால் இரும்பொறை. கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் செங்கணானுக்குக் கீழடங்கிக் கொங்கு நாட்டை யரசாண்டான். ஆனால், சோழர் கொங்கு நாட்டை நெடுங்காலம் அரசாளவில்லை. ஏறத்தாழக் கி. பி. 250-ல் தமிழகத்தை களப்பிரர், அல்லது களப்பாளர் என்னும் பெயருள்ள அயல் நாட்டு அரசர் கைப்பற்றிக்கொண்டு அரசாண்டார்கள். களப்பிறர், சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஏறத்தாழ முந்நூறு ஆண்டு அரசாண்டார்கள். அப்போது கொங்குநாடு களப்பிரர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்க வேண்டும்.

களப்பிரர் ஆட்சிக் காலம் தமிழக வரலாற்றில் இருண்ட காலமாகத் தெரிகிறது,

இணைப்பு

செங்கட் சோழன் கணைக்கால் இரும்பொறை காலம்

செங்கட் சோழனும் கணைக்கால் இரும்பொறையும், கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தவர்கள் என்று கூறினோம். இவர்கள் கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்கள் என்று சில சரித்திரக்காரர்கள் தவறாகக் கூறியுள்ளதை இங்கு விளக்கிக் காட்ட விரும்புகிறோம். சோழன் செங்கணான் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில், பல்லவ அரசர் காலத்தில் இருந்தான் என்று இவர்கள் எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் இவ்வாறு கருதுவதற்குச் சான்று கிடையாது. இவர்கள் காட்டும் ஒரே சான்றும் தவறானது. அதாவது சங்ககாலப் புலவரான பொய்கையாரும் பக்தி இயக்கக் காலத்தில் இருந்த பொய்கையாழ்வாரும் ஒருவரே என்று இவர்கள் தவறாகக் கருதுவதுதான்.

'தமிழர் வரலாறு' என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பி. தி. சீனிவாச அய்யங்கார் முதன் முதலாக இந்தத் தவறு செய்தார். களவழி பாடிய பொய்கையாரும் விஷ்ணுபக்தரும் பல்லவர் காலத்தி லிருந்தவருமான பொய்கையாழ்வாரும் ஒருவரே என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டு, பொய்கையாரால் களவழியில் பாடப்பட்ட சோழன் செங்கணான் கி. பி. ஆறும்

நூற்றாண்டில் இருந்தவன் என்று எழுதினார்.* இதே காரணத்தைக் கூறி மு. இராகவையங்காரும், களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கையாரும் முதல் திருவந்தாதி பாடிய பொய்கை யாழ்வாரும் ஒருவரே என்று எழுதினார். T. V. மகாலிங்கமும் தாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'தென்னிந்தியப் பழைய வரலாற்றில் காஞ்சீபுரம்' என்னும் நூலில், இவர்கள் கூறியதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு, சோழன் செங்கணான் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன் என்று கூறியதோடு அல்லாமல் அவன் சிம்மவிஷ்ணு பல்லவன் காலத்தில் இருந்தவன் என்றும் எழுதிவிட்டார்.** இவர்கள் இப்படி எழுதியிருப்பது 'கங்காதரா மாண்டாயோ' என்னும் கதை போலிருக்கிறதே தவிர உண்மையான சான்றும் சரியான ஆதாரமும் இல்லாத கருத்தாகும்.

பொய்கையார் என்னும் பெயர் பொய்கையூரில் பிறந்தவர் என்னும் காரணப் பெயர். பொய்கையூர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்திருக்கலாம். குளப்பாக்கம் குளத்தூர், ஆற்றூர், ஆற்றுப்பாக்கம் என்னும் பெயர்கள் போல. வெவ்வேறு ஊரிலிருந்த பொய்கையார்களை ஒரே பொய்கை யார் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? களவழி பாடிய பொய்கையாரும், முதல் திருவந்தாதி பாடிய பொய்கையாரும் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்தவர்கள். களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கையார் மேற்குக் கடற்கரையில் இருந்த தொண்டிப் பட்டினத்தில் சேரநாட்டில் கடைச் சங்க காலத்தின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர். முதல் திருவந்தாதி

---

* (P. 608–610 History of the Tamils, P. T. Srinivasa Iyengar. 1929)

** (P. 49, 38–59. Kauchipuram in Early South Indian History, T. V. Mahalingam, 1960)

பாடிய பொய்கையாழ்வார் கிழக்குக் கடற்கரையைச் சேர்ந்த தொண்டை நாட்டில் பிறந்து பக்தி இயக்கக் காலத்தில் (பலலவ ஆட்சிக் காலத்தில்) இருந்தவர். (பக்தி இயக்கக் காலம் என்பது கி. பி. 6—ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து கி. பி. 10—ஆம் நூற்றுண்டு வரையில் உள்ள காலம்)

பக்தி இயக்கக் காலத்தில், ஏறத்தாழ கி. பி. 6—ஆம் நூற்றுண்டில் இருந்த பொய்கையாழ்வார் மானிடரைப் பாடாமல், விஷ்ணுவையே பாடித் தொழுது கொண்டிருந்தவர். அவர் எந்த அரசனையும் வணங்கித் துதித்துப் பாடியவர் அல்லர். 'வாய் அவனை அல்லது வாழ்த்தாது' என்றும் (11) ''மால் அடியை அல்லால் மற்றும் எண்ணத் தான் ஆமோ'' என்றும் (31) 'நா நாளும் கோள் நாகணை யான் குரைகழலே கூறுவதே' என்றும் (63) 'நாடிலும் நின் அடியே நாடுவன் நாள்தோறும் பாடிலும் நின் புகழே பாடுவன்' என்றும் (83) 'மாயவனை அல்லால் இறையேனும் ஏத்தாது என் நா' என்றும் (94) உறுதி கொண்டிருந்த பொய்கையாழ்வார் மனிதரைப் பாடாத திருமால் பக்தர்.

ஆனல், கடைச் சங்க காலத்தில் இருந்த பொய்கையாரோ, மனிதனுகிய செங்கட்சோழன் மேல் 'களவழி நாற்பது' பாடிய புலவர். மேலும் அவர், சேரமான் கோக்கோதை மார்பனையும், பொறையனையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். 'தெறலழுந்தானைப் பொறையன் பாசறை'யைப் பாடியுள்ளார். (நற். 18) மேலும் சேரமான் கோக்கோதைமார்பனை அவர்,

''கள் நாறும்மே கானலத் தொண்டி
அஃதெம் ஊரே, அவன் எம் இறைவன்''

(புறம் 48) (அவன்—கோதை மார்பன்)

என்றும்,

"நாடன் என்கோ ஊரன் என்கோ
பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ
யாங்கன மொழிகோ ஓங்குவாள் கோதையை"

(புறம் 49)

என்றும் பாடியுள்ளார். செங்கண் சோழனையும், கொங்கு நாட்டுப் பொறையனையும் சேரமான் கோக் கோதை மார்பனையும் பாடிய இந்தப் பொய்கையார், திருமாலையோ அல்லது வேறு கடவுளையோ பாடியதாக ஒரு செய்யுளே னும் கிடைக்கவில்லை.

எனவே, மனிதரை (அரசரைப்) பாடிக்கொண்டிருந்த பொய்கையாரும், மானிடரைப் பாடாமல் திருமாலையே பாடிக்கொண்டிருந்த பொய்கையாழ்வாரும் ஒருவராவரோ? வெவ்வேறு காலத்திலிருந்த வெவ்வேறு பொய்கையார்கள் எப்படி ஒரே பொய்கையார் ஆவர்? பெயர் ஒற்றுமை மட்டும் இருந்தால் போதுமா? எனவே, பொய்கையார் வேறு பொய்கையாழ்வார் வேறு என்பது நன்ருகத் தெரிகிறது.

இனி T. V. மகாலிங்கம் கூறுவதை ஆராய்வோம். தொண்டை நாட்டை யரசாண்ட பல்லவ அரசர் மரபைச் சேர்ந்த சிம்மவர்மனுடைய மகனுன சிம்மவிஷ்ணுவின் காலத்தில், புறநானூற்றிலும் களவழி நாற்பதிலுங் கூறப் பட்ட செங்கணுன் இருந்தான் என்று இவர் எழுதுகிருர்.* சிம்மவிஷ்ணு சோழ நாட்டின்மேல் போருக்குச் சென்ற போது அவனை எதிர்த்தவன் செங்கட் சோழன் என்று கூறுகிருர். செங்கட் சோழனும் சிம்மவிஷ்ணுவும் 6-ஆம் நூற்ருண்டில் இருந்தவர்கள் என்றும், செங்கணுன் சேரனை (கணைக்காலிரும் பொறையை) வென்ற பிறகு அவனுடைய கடைசிக் காலத்தில் சிம்மவிஷ்ணு செங்கணுனை வென்ருன்

(*P. 49. K. E. S. I. H.)

என்றும் எழுதுகிறார்,* இவர் கூறுவது இவருடைய ஊகமும் கற்பனையும் ஆகும். பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு சோழநாட்டை வென்றான் என்று பல்லவரின் பள்ளன் கோவில் செப்பேடு கூறுகிறது. (சுலோகம் 5) சிம்மவிஷ்ணு இன்னொரு சிம்ம விஷ்ணு என்பவனை வென்றான் என்று அதே சாசனம் (சுலோகம் 4) கூறுகிறது. இதிலிருந்து சோழநாட்டை யரசாண்ட சிம்மவிஷ்ணுவைத் தொண்டை நாட்டையர சாண்ட பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு வென்று சோழநாட்டைக் கைப்பற்றினான் என்பது தெரிகிறது. ஆனால், மகாலிங்கம், பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு சோழன் செங்கணானுடன் போர் செய்து சோழநாட்டை வென்றான் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? சாசனம் கூறுகிற பெயரை மாற்றி இவர் தம் மனம் போனபடி கூறுவது ஏற்கத்தக்க தன்று.

கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ நாட்டையர சாண்டவர் களப்பிர அரசர்கள். களப்பிரருக்கு கீழ்ச் சோழ அரசர் அக்காலத்தில் சிற்றரசராக இருந்தார்கள். ஆகவே, சுதந்தரமும் ஆற்றலும் படைத்திருந்த செங்கட் சோழன் களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்களுக்குக் கீழடங்கிச் சிற்றரசனாக வாழ்ந்திருக்க முடியாது. அவன், களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்துக்கு முன்பு சோழர்கள் சுதந்தரர்களாக ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். கடைச்சங்க காலத்துக்குப் பிறகு (கி.பி. 250க் குப் பிறகு) சோழநாடு களப்பிரர் ஆட்சிக்குக் கீழடங்கி யிருந்தது. ஏறத்தாழ கி. பி. 575 ல் பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு சோழ நாட்டைக் களப்பிரிடமிருந்து வென்று கைப்பற்றி னான். பிறகு சோழநாடு கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் பல்லவ ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்தது. கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் சோழர்கள் மறுபடியும் சுதந்திரம் பெற்றுப் பேரரசர்களாக அரசாண்டார்கள்.

(* P. 58-59 K. E. S. I. H.)

ஆகவே, கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்து கி.பி. 10 ஆம் நூற்றுண்டு வரையில் சோழர்கள் களப்பிரருக்கும் பின்னர் பல்லவருக்கும் கீழடங்கிச் சிற்றரசர்களாக இருந்த காலத்தில் சோழன் செங்கணுன் இருந்திருக்க முடியாது. செங்கணுன், களப்பிரர் சோழநாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னரே கி.பி. 250 க்கு முன்பு இருந்தவனுதல் வேண்டும்.

பள்ளன்கோவில் செப்பேடு கூறுகிறபடி, பல்லவ சிம்மவிஷ்ணு வென்ற சோழ நாட்டுச் சிம்மவிஷ்ணு களப்பிர அரசன் என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் முடிவு செய்துள்ள உண்மையாகும். சரித்திரக்காரர்களின் இந்த முடிவுடன் மகாலிங்கம் புதிதாகக் கற்பனையாகவும் ஊகமாகவும் கூறுகிற செய்தி முரண்படுகிறது.

பொய்கையாரைப் பொய்கையாழ்வாருடன் இணைத்துக் குழப்புவதும், பிறகு பொய்கையார் களவழியில் பாடிய செங்கணுனைக் கி. பி. 6 ஆம் நூற்றுண்டில் இருந்தவன் என்று இணைத்துக் குழப்புவதும் பிறகு அந்தச் செங்கணுனைப் பல்லவ சிம்மவிஷ்ணுவின் சமகாலத்தவன் என்று ஊகிப்பதும், பிறகு செங்கணுனைச் சோழ நாட்டில் அரசாண்ட சிம்மவிஷ்ணுவுடன் (களப்பிர அரசனுடன்) இணைத்துக் குழப்புவதும் உண்மையான சரித்திரத்துக்கு உகந்ததன்று. முதற்கோணல் முற்றுங்கோணல் என்னும் பழமொழிபோல, பொய்கையாழ்வாரில் தொடங்கிய தவறு பல தவறுகளில் வந்து முடிந்தது.

எனவே, நாம் தொடக்கத்தில் கூறியதுபோல, சோழன் செங்கணுனும் அவன் வென்ற கணைக்கால் இரும்பொறையும் அவர்கள் காலத்திலிருந்த பொய்கையாரும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் அல்லது மூன்றும் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தார்கள் என்பதே சரியாகும்.

வேறு கொங்குச் சேரர்

சங்க இலக்கியங்கள், அரசர் வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாகவும் வரன்முறையாகவும் கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறுவது அச்செய்யுள்களின் நோக்கமும் அன்று. ஆகையால் அவை கூறுகிற அரசர் வரலாறுகளைச் சான்றுகளுடன் சீர் தூக்கிப் பார்த்து ஆராய்ந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த முறையில் கொங்கு நாட்டுச் சேர அரசர் பரம்பரையை ஆராய்ந்தோம். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படாத கொங்குச் சேரர் சிலர் அக்காலத்துப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் காணப் படுகின்றனர். கொங்கு நாட்டுப் புகழியூரில் ஆறு நாட்டார் மலைக்குகையில் எழுதப்பட்டுள்ள இரண்டு பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள் மூன்று கொங்குச் சேர அரசர்களின் பெயரைக் கூறுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் புதியவை. இரண்டு சாசனங்களும் ஒரே விஷயத்தைக் கூறுகின்றன. இளவரசனாக இருந்த இளங்கடுங்கோ என்பவன், அமணன் ஆற்றூர்ச் செங்காயபன் என்னும் முனிவருக்கு ஆறு நாட்டார் மலைக் குகையில் கற்படுக்கைகளை யமைத்துத் தானஞ்செய்ததை இவை கூறுகின்றன. தானங் கொடுத்த இளங் கடுங்கோவின் தந்தை பெருங்கடுங் கோவையும் அத்தந்தையின் தந்தை யாகிய கோ ஆதன் சேரலிரும் பொறையையும் இந்தச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. இச்சாசனங்களின் வாசகங்கள் இவை:

(1) "அமணன் ஆற்றூர் செங்காயபன் உறைய கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோன் மகன் இளங்கடுங்கோ இளங்கோ ஆகஅறுத்த கல்."

(2) "அமணன் ஆற்றூர் செங்காயபன் உறைய கோ ஆதன் சேரலிரும் பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோன் மகன் கடுங்கோ இளங்கடுங்கோ ஆக அறுத்த கல்."

இவ்விரண்டு கல்வெட்டுகளும் ஒரே செய்தியைக் கூறுகின்றன. இவற்றில், பாட்டனுன கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறையும் தந்தையான பெருங்கடுங்கோனும் அவனுடைய மகனுன இளங்கடுங்கோனும் கூறப்படுகின்றனர். இளங்கடுங்கோ, இளவரசனுக இருந்தபோது இந்தத் தானத்தை இம்முனிவருக்குச் செய்தான். இந்த மூன்று அரசர்களைப் பற்றி புகழியூர்க் வெட்டில் கூறியுள்ளோம்.

ஆதனவினி

கொங்குச் சேர அரசர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் ஆதனவினி. இவன் கொங்கு நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியையரசாண்டிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஐங்குறுநூறு, முதலாவது மருதத்திணையில், வேட்கைப் பத்து என்னும் முதற் பத்தில் இவன் பெயர் கூறப்படுகிறது.* இவ்வரசனைப் பற்றி வேறென்றுந் தெரியவில்லை.

---

* "வாழியாதன் வாழியவினி, நெற்பல பொலிக பொன் பெரிது சிறக்க." "வாழியாதன் வாழியவினி, விளைக வயலே வருக விரவலர்." "வாழியாதன் வாழியவினி, பால்பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க." " வாழியாதன் வாழியவினி, பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பாரோதுக." "வாழியாதன் வாழியவினி, பசியில்லாகுக பிணி சேண் நீங்கிக." வாழி

ஐங்குறுநூறு யா. க. சே. மா. சேரல் இரும் பொறையின் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட நூலாகையால், அந்நூலில் கூறப் படுகிற ஆதன் அவினி, இவ்வரசன் காலத்திலோ அல்லது இவனுக்கு முன்போ இருந்தவனுதல் வேண்டும்.

யாதன் வாழியவினி, வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக." "வாழியாதன், வாழியவினி யரசுமுறை செய்க கலவில்லாகுக." "வாழியாதன் வாழியவினி. நன்று பெரிது சிறக்க தீதில்லாகுக." "வாழியாதன் வாழியவினி, மாரி வாய்க்க வளநனி சிறக்க" இவ்வாறு இவன் பத்துச் செய் யுட்களிலும் வாழ்த்தப்படுகிருன். இதன் பழைய உரை, "ஆதனவினி யென்பான் சேரமான்களிற் பாட்டுடைத் தலைமகன்" என்று கூறுகிறது.

கொங்குச் சேரர் பரம்பரை

1. சேரமான் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை.
அந்துவன் பொறையன் = பொறையன் பெருந்தேவி
(7.ஆம் பத்து, பதிகம்) (ஒரு தந்தையின் மகள்)

2. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் = வேளாவிக்கோமான் பெருந்தேவி. 7-ஆம் பத்தின் தலைவன், 25 ஆண்டு ஆண்டான். சேரமான் சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்பவன் இவனே. இவனுக்கு இரண்டு மக்கள் "இளந்துணைப் புதல்வர்" இருந்தார்கள். (7ஆம் பத்து, 10:21)

3. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, (தகடூர் எறிந்தவன்) 17-ஆண்டு அரசாண்டான். 8-ஆம் பத்தின் தலைவன்.

குட்டுவன் இரும்பொறை = வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை, மையூர்கிழான் மகள். (9ஆம் பத்து பதிகம்)

5. யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை. (பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையின் மகன் எனத் தோன்றுகிறன். 10-ஆம் பத்தின் தலைவன் இவனாக இருக்கலாம்.)

4. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை. 16 ஆண்டு அரசாண்டான். (9-ஆம் பத்துத் தலைவன்).

6. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை. (இவன் யானைக்கட்சேயின் மகனா, இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகனா என்பது தெரியவில்லை).

சேர அரசர் பரம்பரை

மூத்தவழி (சேர நாடு)

- உதியன் சேரல்
  - குடக்கோநெடுஞ் சேரலாதன். (2 ஆம் பத்து. 58 ஆண்டு அரசாண்டான்)
    - களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல். (4 ஆம் பத்து. 25 ஆண்டு அரசாண்டான்)
    - சேரன் செங்குட்டுவன். (5 ஆம் பத்து 55 ஆண்டு அரசாண்டான்
      - குட்டுவன் சேரல்
    - ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன். (6 ஆம்பத்து. (38 ஆண்டு அரசாண்டான்)
    - இளங்கோ அடிகள் (சிலப்பதிகார ஆசிரியர்)
  - பல்யானைச்செல் கெழுகுட்டுவன் (3 ஆம் பத்து, 25 ஆண்டு அரசாண்டான்)

இளையவழி (கொங்கு நாடு)

- அந்துவன் பொறையன்
  - செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் (7 ஆம் பத்து. 25 ஆண்டு அரசாண்டான்)
    - தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (8 ஆம் பத்து 17 ஆண்டு அரசாண்டான்)
      - யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை
        - கணைக்கால் இரும்பொறை
    - குட்டுவன் இரும் பொறை.
      - இளஞ் சேரல் இரும் பொறை. (9 ஆம் பத்து. 16- ஆண்டு அரசாண்டான்)

இரும்பொறை யரசர்களின் கால நிர்ணயம்

இனி, கொங்கு நாட்டைக் கடைச் சங்க காலத்தில் அரசாண்ட சேரமன்னர்களின் காலத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியது கடமையாகும். (காலத்தைக் கூருத சரித்திரம் சரித்திரம் ஆகாது.) இந்த அரசர்களில் மூன்றுபேர் (7, 8, 9 ஆம் பத்து) ஒவ்வொருவரும் இத்தனையாண்டு அரசாண்டனர் என்பதைப் பதிற்றுப் பத்துப் பதிகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. 7-ஆம் பத்தின் தலைவனுன செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் 25 ஆண்டும், இவன் மகன் 8-ஆம் பத்துத் தலைவனுன தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 17-ஆண்டும், இவனுடைய தம்பி மகன் 9-ஆம் பத்துத் தலைவனுன இளஞ் சேரல் இரும்பொறை 16-ஆண்டும் அரசாண்டனர் என்று அந்தக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஆனல், இவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அரசாண்டவர் ஒவ்வொருவரும் எத்தனை யாண்டு அரசாண்டனர் என்பது தெரியவில்லை. கிடைத்துள்ள குறிப்புகளைக் கொண்டு இவர்களின் காலத்தை ஒருவாறு நிர்ணயிக்கலாம்.

இந்தக் கால நிர்ணயத்திற்கு அடிப்படையான கருவியாக இருப்பது செங்குட்டுவன்-கஜபாகு சமகாலம் ஆகும். செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்து விழா செய்தபோது, அவ்விழாவுக்கு வந்திருந்த அரசர்களில் இலங்கை யரசனுன கஜபாகுவும் (முதலாம்

கஜபாகு) ஒருவன். முதலாம் கஜபாகு இலங்கையை கி. பி. 171 முதல் 191 வரையில் அரசாண்டான் என்று மகா வம்சம், தீபவம்சம் என்னும் நூல்களினால் அறிகிறோம். சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் எல்லோரும் இந்தக் கால நிர்ண யத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (கஜபாகு, செங்குட்டு வனைவிட வயதில் இளையவன்). செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கோட்ட விழா செய்தபோது அவனுடைய ஆட்சியாண்டு ஐம்பது. அவன் ஆட்சிக்கு வந்தபோது (இளவரசு ஏற்ற போது) அவன் இருபது வயதுடையவனாக இருந்தான் என்று கொள்வோமானால், அவனுடைய ஐம்பதாவது ஆட்சியாண் டில் அவனுக்கு வயது எழுபது இருக்கும். செங்குட்டுவன் தன்னுடைய ஐம்பதாவது ஆட்சியாண்டில் (அதாவது தன்னு டைய 70 ஆம் வயதில்) கண்ணகிக்குக் கோட்டம் அமைத்து விழா கொண்டாடினான்.*

கஜபாகு வேந்தன் தன்னுடைய எத்தனையாவது ஆட்சி யாண்டில் பத்தினிக் கோட்டத்துக்கு வந்தான் என்பது தெரியவில்லை. அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் இடைப் பகுதியில் உத்தேசமாகக் கி. பி. 180-இல் கஜபாகு பத்தினிக் கோட்டத்துக்கு வந்தான் என்று கொள்ளலாம். அப்போது செங்குட்டுவனின் ஆட்சியாண்டு ஐம்பது. அவன் 55 ஆண்டு ஆட்சி செய்தான் என்று பதிற்றுப் பத்து ஐந்தாம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது. ஆகவே அவன் உத்தேசம் கி. பி. 185-ஆம் ஆண்டில் காலமானான் என்று கருதலாம். அதாவது சேரன் செங்குட்டுவன் உத்தேசமாக கி. பி. 130 முதல் 185 வரையில் அரசாண்டான் என்று நிர்ணயிக் கலாம். செங்குட்டுவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தை உத்தேச மாக நிர்ணயித்துக் கொண்டபடியால், இதிலிருந்து கொங்கு

* "வையங் காவல் பூண்டநின் நல்யாண்டு. ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும், அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கணும், மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை." (சிலம்பு, நடுகல். 129—132)

நாட்டுச் சேர அரசர் அரசாண்ட காலத்தை (ஏறத்தாழ) எளிதில் நிர்ணயித்துக் கொள்ள முடியும். இதற்குச் சிலப்பதி கார‌க் காவியம் நமக்கு மீண்டும் உதவி செய்கிறது.

9-ஆம் பத்தின் தலைவனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கொங்கு நாட்டைப் பதினாறு யாண்டு அரசாண்டான் என்று பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரன் செங்குட்டுவனின் தாயாதிச் சகோதரனுடைய மகன் என்பதை அறிவோம்.

செங்குட்டுவன் சேர நாட்டை யரசாண்ட காலத்தில் இளஞ்சேரலிரும் பொறை கொங்கு நாட்டை யரசாண்டான். ஆனால், செங்குட்டுவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேயே,அவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்ட விழா செய்வதற்கு முன்னமேயே, இவன் இறந்து போனான். அதாவது செங்குட்டு வனுடைய 50-வது ஆட்சி யாண்டுக்கு முன்பே, (செங்குட்டு வனுடைய 70-வது வயதுக்கு முன்னமே உத்தேசம் கி. பி. 180-க்கு முன்னமே) இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்து போனான். இதைச் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து அறிகிறோம்.

> ''சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுள் தந்து
> மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன் ஆயினும்
> மீக்கூற் றாளர் யாவரும் இன்மையின்
> யாக்கை நில்லா தென்பதை யுணர்ந்தோய்''

(சிலம்பு. நடுகல் 147-150)

சதுக்கப்பூதர் என்னும் தெய்வங்களை வஞ்சியில் (கொங்கு நாட்டுக் கருவூர் வஞ்சியில்) அமைத்தவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை யாவன். இதை இவனைப் பாடிய 9-பத்துப் பதிகமுங் கூறுகிறது.

> ''அறந்திறல் மரபில் பெருஞ்சதுக் கமர்ந்த
> வெந்திறல் பூதரைத் தந்திவண் இநிறீ

ஆய்ந்த மரபிற் சாந்தி வேட்டு
மன்னுயிர் காத்த மறுவில் செங்கோல்
இன்னிசை முரசின் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை."

(9ஆம் பத்து பதிகம்)

இதனால் கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இளஞ்சேரலிரும்பொறை, சேரநாட்டை யரசாண்ட செங்குட்டுவனின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே (பத்தினிக் கோட்டம் அமைப்பதற்கு முன்பே) இறந்து போனான் என்று திட்டமாகத் தெரிகிறது. கி.பி. 175க்கு முன்னமே இறந்து போனான் என்று தெரிவதால் (உத்தேசம்) கி. பி. 170-ல் இவன் இறந்து போனான் என்று கருதலாம். இவன் பதினாறு யாண்டு அரசாண்டான் என்று தெரிகிறபடியால் (170—16 = 154) கி. பி. 154-இல் இவன் சிம்மாசனம் ஏறினான் என்பது தெரிகிறது. எனவே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை உத்தேசமாக கி. பி. 154 முதல் 170 வரையில் அரசாண்டான் என்று கொள்ளலாம்.

சேரன் செங்குட்டுவன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்து போனான் என்பதை யறியாமல். கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியும் கே. ஜி. சேஷையரும் அவன் செங்குட்டுவன் காலத்துக்குப் பிறகு இருந்தான் என்று எழுதியுள்ளனர். இளஞ்சேரல் இரும்பொறை ஏறத்தாழ கி. பி. 190-இல் இருந்தான் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இது முழுவதும் தவறு. செங்குட்டுவனுக்கு முன்னே இறந்து போனவன் அவனுக்குப் பின்னே எப்படி வாழ்ந்திருக்க முடியும் ?

இளஞ் சேரல் இரும்பொறைக்கு முன்பு கொங்கு நாட்டை யரசாண்டவன் அவனுடைய பெரிய தந்தையாகிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்று அறிந்தோம். அவன் பதினேழு ஆண்டு அரசாண்டான் என்று

8-ஆம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது, எனவே அவன் உத்தேசமாகக் கி பி. 137 முதல் 154 வரையில் அரசாண்டான் என்று நிர்ணயிக்கலாம். இவனுடைய ஆட்சிக்காலமும் சேரன் செங்குட்டுவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேயே அடங்கி விட்டது.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தையாகிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன் இருபத்தைந்து ஆண்டு அரசாண்டான் என்று 7-ஆம் பத்துப் பதிகக் குறிப்பு கூறுகிறது. ஆகவே இவன் உத்தேசமாக கி. பி. 112 முதல் 137 வரையில் அரசாண்டான் என்று கருதலாம்.

செல்வக் கடுங்கோவின் தந்தையாகிய அந்துவன் பொறையன் எத்தனையாண்டு அரசாண்டான் என்பது தெரிய வில்லை. இருபது ஆண்டு அரசாண்டான் என்று கொள்வோம். அப்படியானால் அவன் உத்தேசமாக கி. பி. 92 முதல் 112 வரையில் அரசாண்டான் என்று கருதலாம்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பிறகு கொங்கு நாட்டை யரசாண்டவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறை என்று அறிந்தோம். அவன் எத்தனைக் காலம் அரசாண்டான் என்பது தெரிய வில்லை. இருபது ஆண்டு ஆட்சி செய்தான் என்று கொண்டால் அவன் உத்தேசமாகக் கி. பி. 170 முதல் 190 வரையில் அரசாண்டான் என்று நிர்ணயிக்கலாம்.

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலுக்குப் பிறகு அரசாண்ட கணைக்கால் இரும்பொறையும் இருபது ஆண்டு அரசாண்டான் என்று கருதலாம். இவன் உத்தேசம் கி. பி. 190 முதல் 210 வரையில் இவன் அரசாண்டான் எனக் கொள்ளலாம், இவனுக்குப்பிறகு கொங்கு நாட்டு அரசாட்சி சோழர் கைக்குச் சென்றது. சோழன் செங்கணான் கொங்கு நாட்டைக் கைப் பற்றி அரசாண்டான். ஏறக்குறைய 120 ஆண்டுக் காலம், கொங்கு நாடு சேர பரம்பரையில் இளைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த பொறையர் ஆட்சியில் இருந்தது.

மேலே ஆராய்ந்தபடி கொங்குநாட்டுச் சேர அரசரின் காலம் (உத்தேசமாக) இவ்வாறு அமைகிறது:

அந்துவன் பொறையன்	(உத்தேசமாக)	கி. பி.	92 முதல்		112	வரையில்
செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்	,,	,,	112	—	137	,,
பெருஞ்சேரலிரும் பொறை	,,	,,	137	—	154	,,
இளஞ்சேரலிரும் பொறை	,,	,,	154	—	170	,,
யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை	,,	,,	170	—	190	,,
கணைக்காலிரும் பொறை	,,	,,	190	—	210	,,

இரும்பொறை யரசரின் ஆட்சி முறை

தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்று, பாரத நாடு முழுவதிலும் அந்தப் பழங்காலத்தில் அரசர்கள் ஆட்சி செய்வதற்குத் துணையாக ஐம்பெருங் குழுவினர் இருந்தார்கள். ஐம்பெருங் குழு என்பது அமைச்சர், புரோகிதர், சேனைத் தலைவர்; தூதுவர், சாரணர் என்பவர்கள். ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒவ்வொரு அமைச்சர் சிலர் இருந்தார்கள். புரோகிதர் என்பவர் மதச் சார்பான காரியங்களைக் கவனித்தனர். அக்காலத்தில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என்று நான்கு வகையான சேனைகள் அரசர் களுக்கு இருந்தன. கொங்கு நாட்டு அரசருக்குச் சிறப்பாக யானைப்படை இருந்தது. ஒவ்வொரு படைக்கும் ஒவ்வொரு தலைவனும், அவர்களுக்குத் தலைவனாக சேனாபதியும் இருந்தனர். தூதுவர்கள் அரசன் கட்டளைப்படி அரச காரியங் களை வேற்றரசரிடஞ் சென்று காரியங்களை முடித்தார்கள். ஒற்றர்கள் மாறுவேடம் பூண்டு உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டி லும் நடக்கும் அரசியல் இரகசியங்களைத் தெரிந்து வந்து அரசனுக்குக் கூறினார்கள். தமிழ்நாட்டு அரசர்களிடத்திலும் இவ்வாறு ஐம்பெருங்குழுக்கள் இருந்து அரசாட்சி செய்தனர். கொங்கு நாட்டிலும் ஐம்பெருங் குழுவைக் கொண்டு அரசாட்சி நடந்தது. ஆனால் கொங்கு நாட்டு ஐம்பெருங் குழுவைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரியவில்லை.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அமைச்சர் அரிசில்கிழார் என்னும் புலவர். சிறந்த புலவரா இருந்த இவர் இவ்வரசன்மேல் 8—ஆம் பத்துப் பாடினுர். இச்செய்திகளை 8-ஆம் பத்துப் பதிகத்திலுைம் அதன் அடிக் குறிப்பினுலும் அறிகிருேம். இப்புலவரின் செய்யுட்கள் சில தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலில் காணப்படுகின்றன.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அமைச்சராக இருந்தவர் மையூர்கிழான் என்பவர். இவர் இவ்வரசனுடைய தாய்மாமன் ஆவர்.

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னுடைய வயது சென்ற அரண்மனைப் புரோகிதனைத் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்கு அனுப்பினுன்.* இளஞ்சேரலிரும் பொறை தன்னுடைய அமைச்சனுன மையூர்கிழானைத் தன்னுடைய புரோகிதனைக் காட்டிலும் அறநெறியுடைய வனுகச் செய்தான்.**

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மறவன் (சேனைத் தலைவன்) பிட்டங்கொற்றன்.*** அரசன் பகையரசர்மேல் போருக்குச் சென்றுல், அவன் கீழடங்கிய சிற்றரசர்கள் தங்களுடைய சேனைகளை அழைத்துக் கொண்டு அவனுக்கு உதவியாகச் சென்றனர்.

---

* (முழுதுணர்ந்து ஒழுகும் நரைமூதாளனை உண்மையும் மாண்பும் வளனும் எச்சமும், தெய்வமும் யாவதும் தவமுடை யோர்க்கென, வேறுபடு நனந்தலைப் பெயரக், கூறினை பெருமநின் படிமையானே,) (8-ஆம் பத்து 4:24-28)

** ('மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழானைப் புரையறு கேள்விப் புரோசுமயக்கி' (9—ஆம் பத்து பதிகம் அடி 11-12) புரோசு—புரோகிதன்.

*** (புறம்-172:8-10; அகம் 77:-16,143:10-12)

குடிமக்களிடமிருந்து இறை (வரி) தண்டுவதற்குச் சிலர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கொங்கு நாட்டில் வரி வசூல் செய்தவர் கோசர் என்பவர். அவர்கள் கண்டிப்புள்ளவர். அவர்கள் ஊர் ஊராகப் போய்ப் பொது அம்பலத்தில், (ஆலமரம் அரச மரங்களின் கீழே) தங்கிச் சங்குகளை முழங்கியும் பறையடித்தும் தாங்கள் இறை வசூல் செய்ய வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு, ஊராரிடத்தில் இறைத் தொகையை வசூல் செய்து கொண்டு போய் அரசனிடங் கொடுத்தார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த ஔவையார் கூறுகிறார்.*

இரும்பொறை யரசர்களின் ஆட்சி முறை பற்றி அதிக மாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய ஆட்சி சேர சோழ பாண்டியரின் ஆட்சியைப் போலவே இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

* ("பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறை கொள்பு, தொன் மூதாலத்துக் பொதியிற் றோன்றிய, நாலூர்க் கோசர் நன்மொழிபோல, வாயாகின்றே." (குறும்-15 : 1-4)

கொங்கு நாட்டுச் சமயநிலை

ஏனைய தமிழ் நாடுகளில் இருந்தது போலவே கொங்கு நாட்டிலும் அக்காலத்தில் சிவன், திருமால், முருகன் கொற்றவை முதலிய தெய்வ வழிபாடுகள் நடந்தன. முருகன் வழிபாடு அக்காலத்தில் சிறப்பாக இருந்தது. குன்றுகளிலும் மலைகளிலும் முருகனுக்குக் கோயில்கள் இருந்தன. கொங்கு நாட்டுத் திருச்செங்கோடுமலை அக்காலத்தில் முருகன் கோயிலுக்குப் பேர் பெற்றிருந்தது. திருமால் (மாயோன்) வழிபாடும் இருந்தது. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் மாயவண்ணனாகிய திருமாலை வழிபட்டான். அவன் திருமால் கோயிலுக்கு ஒகந்தூர் என்னும் ஊரைத் தானங் கொடுத்தான்.* ஆயர்கள் திருமாலைக் கண்ணன் உருவில் வழிபட்டனர்.

வெற்றிக் கடவுளாகிய கொற்றவை வீரர்களின் தெய்வம். அயிரை மலைக் கொற்றவையைச் சேர அரசர், தங்களுடைய குல தெய்வமாக வணங்கினார்கள். கொங்கு நாட்டுக்கும் சேர நாட்டுக்கும் இடையில் இருக்கும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் அயிரை மலையில் கொற்றவைக்குக் கோயில் இருந்தது. அயிரை மலைக் கொற்றவையைச் சேர அரசரும் கொங்குச் சேரரும் குல தெய்வமாக வழிபட்டார்கள்.

---

* ("மாயவண்ணனை மனனுறப் பெற்று அவற்கு, ஒத்திர நெல்லின் ஒகந்தூர் ஈத்து" (7-ஆம் பத்து, பதிகம்)

பூதம் என்னும் தெய்வ வழிபாடும் கொங்கு நாட்டில் அக்காலத்தில் இருந்தது. கொங்கு நாட்டின் தலைநகரமான வஞ்சிக் கருவூரில் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பூதங்களுக்குக் கோயில் கட்டித் திருவிழா செய்தான்.* சிலப்பதிகாரம் நடுகற் காதையிலும் இச்செய்தி கூறப்படுகிறது. **

தமிழ்நாட்டின் வேறு ஊர்களிலும் பூத வழிபாடு அக் காலத்தில் இருந்தது. காவிரிபூம் பட்டினத்தின் நடுவிலே' பட்டினப் பாக்கத்துக்கும் மருவூர்ப் பாக்கத்துக்கும் மத்தியில் இருந்த நாளங்காடித் தோட்டத்தில் பூதசதுக்கம் என்னும் இடத்தில் பூதத்துக்குப் பேர்போன கோயில் இருந்தது. அது நகரத்தின் காவல் தெய்வம். (சிலம்பு-5 : 65-67) சிலப்பதி காரம் இந்திரவூரெடுத்த காதையில் அவ்வூரார் இந்தப் பூதத்தை வணங்கின சிறப்பு கூறப்படுகிறது. (அடி 59-88)

பூதம் என்ருல் இந்தக் காலத்தில் துர்த் தேவதை என்றும் இழிந்தவர் வழிபடப்படும் சிறுதெய்வம் என்றும் கருதப்படுகிறது. ஆனுல், சங்க காலத்திலும் அதற்கு பிற் பட்ட காலத்திலும் பூதம் என்ருல் சிறந்த தெய்வமாகக் கருதப்பட்டது. அக்காலத்தில் மனிதருக்குப் பூதத்தின் பெயர் சூட்டப்பட்டது. சங்கப் புலவர் சிலர் பூதன் என்னும் பெயர் கொண்டிருந்ததைக் காண்கிருேம். இளம்பூதனுர், ஈழத்துப் பூதன் தேவனுர், கரும்பிள்ளை பூதனுர், கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதனுர், காவன் முல்லைப் பூதனுர், காவிரிப்பூம் பட்டனத்துப் பொன் வாணிகனுர் மகனுர் நப்பூதனுர், குன்றம்

---

* அருந்திறல் மரபில் பெருஞ் சதுக்கமர்ந்த, வெந்திறல் பூதரைத் தந்திவண் நிறீஇ, ஆய்ந்த மரபில் சாந்தி வேட்டு மன்னுயிர் காத்த மறுவில் செங்கோல், இன்னிசைமுரசின் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை (9-ஆம் பத்து, பதிகம்)

** சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுள் தந்து, மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன். (நடுகற்காதை 147-148)

பூதனார், கோடை பாடிய பெரும்பூதனார், சேந்தம் பூதனார், மருங்கூர்பாகை சேந்தன் பூதனார், பூதபாண்டியன், வெண் பூதனார் முதலியோர் பூதன் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்ததை அறிகிறோம். பிற்காலத்திலே பூதத்தாழ்வார் என்று பெயர் பெற்ற வைணவ பக்தர் இருந்தார்.

பூதம் என்னும் தெய்வ வழிபாடு பிற்காலத்தில் மறைந்து போயிற்று. சங்க காலத்தில் தமிழ் நாடாக இருந்த துளு நாட்டிலும், அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரையில் பூத வழி பாடு நடந்து வருகிறது அங்குள்ள பூதக் கோயில்களுக்குப் பூததான என்று இக்காலத்தில் பெயர் கூறப்படுகிறது. (பூததான–பூதஸ்தானம்) துளுநாட்டுப் பூததானக் கோவில் களில் பூதத்தின் உருவம் இல்லை. அத்தெய்வத்தின் ஊர்தி களான புலி, பன்றி, மாடு முதலியவற்றின் உருவங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சில பூத தானங்களில் வாள் இருப்பதும் உண்டு, பூசாரி தெய்வம் ஏறி மருள் கொண்டு ஆடும்போது அந்த வாளைக் கையில் ஏந்தி ஆடுவார். பூதங்களின்மேல் பாடதான என்னும் பாட்டு (துளுமொழியில்) பாடப்படுகிறது. பாடதான என்பதற்கு பிரார்த்தனைப் பாட்டு என்பது பொருள். துளுவமொழி திராவிட இனத்து மொழி. அம்மொழியில் சிதைந்துபோன பல தமிழ்ச் சொற்கள் இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. துளுமொழியில் உள்ள பாடதானத்தைப்பற்றி 'இந்திய பழமை' என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டில் காண்க.* துளு நாட்டிலும் இப்போது பூத வணக்கம் மறைந்து வருகிறது.

சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டிலே வழிபடப்பட்டு வந்த பூதத் தெய்வ வணக்கம் பிற்காலத்தில் மறைந்து போயிற்று.

---

* (Indian Antiquary xxiii. P. 19)

பத்தினி தெய்வமாகிய கண்ணகியார் வீடுபேறடைந்தது கொங்கு நாட்டில் என்று கருதப்படுகின்றது. இதுபற்றிக் கருத்துவேறுபாடு உண்டு. 'இது எப்படியானாலும் கொங்கிளங் கோசர், கொங்கு நாட்டில் கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபட்டது உண்மை. செங்குட்டுவன் சேர நாட்டு வஞ்சி மாநகரத்தில் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்து விழா செய்வதைக்கண்ட கொங்கிளங் கோசர், பத்தினித்தெய்வத்துக்குக் கொங்கு நாட்டில் கோயில் கட்டி வழிப்பட்டதைச் சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரை கூறுகிறது.* கொங்கிளங் கோசர் பத்தினித் தெய்வத்துக்கு திருச்செங்கோடு மலைமேல் கோயில் அமைத்தனர் என்றும், அந்தக் கோயில் பிற்காலத்தில் (தேவாரக் காலத்திலேயே) அர்த்தநாரீசுவரர் கோயில் என்று மாற்றப்பட்டது என்றும் அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள்.

சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பிறகும் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் ஆண்டுதோறும் நடந்த பேர் போன திருவிழா உள்ளிவிழா என்பது. அவ்விழாவில் கொங்கர் மணிகளை அரையில் கட்டிக் கொண்டு கூத்தாடினார்கள்.**

பௌத்தர் ஜைனர் ஆகிய மதத்தாரும் அக்காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் இருந்தார்கள். அந்த மதங்களின் துறவிகள் ஊர்களில் தங்காமல் காடுகளிலே மலைக் குகை

---

*(அது கேட்டுக் கொங்கிளங்கோசர் தங்கள் நாட்டகத்து நங்கைக்கு விழாவொடு சாந்தி செய்ய மழை தொழிலென்று மாறாதாயிற்று.) (உரைபெறு கட்டுரை)

**(கொங்கர், மணியரை யத்து மறுகின் ஆடும், உள்ளி விழவு. அகம்-368:16-18)'மதுரை ஆவணி அவிட்டமே உறையூர் பங்குனி உத்திரமே கருவூர் உள்ளிவிழாவே யென இவை' (இறையனார் அகப்பொருள் 17-ஆவது சூத்திர உரை.)

களில் இருந்து தவஞ் செய்தார்கள். அவர்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. அக் காலத்துத் துறவிகள் குன்றுகளிலும் மலைகளிலும் தங்கி யிருந்து தவஞ் செய்ததைச் சங்கச் செய்யுளிலிருந்து அறிகிறோம்.

"பொரியரை ஞெமிர்ந்த புழற்காய்க்கொன்றை
நீடிய சடையோ டாடா மேனிக்
குன்றுறை தவசியர் போலப் புலவுடன்
என்றூழ் நீளிடைப் பொற்பத் தோன்றும்
அருஞ்சுரம்." (நற்றிணை, 141:3-7)

(ஞெமிர்ந்த - பரந்த. கொன்றை - சரக்கொன்றை மரம். புழற்கால் - துளை பொருந்திய. ஆடாமேனி - அசையாத உடம்பு, அசையாமல் தியானத்தில் அமர்ந்திருத்தல். நீராடாத உடம்பையுடையவர் என்றும் பொருள் கூறலாம். ஜைன முனிவர் நீராடக்கூடாது என்பது அவர்கள் கொள்கை. தவசியர் - தவம் செய்வோர்.)

ஆனால், கொங்கு நாட்டு மலைக்குகைகள் சிலவற்றில் காணப்படுகிற கற்படுக்கைகளும் அங்கு எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்களும் அக்காலத்தில் அங்கே பௌத்த சமண சமய முனிவர்கள் தங்கியிருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன. அந்த முனிவர்கள் கல்லின்மேலே படுப்பது வழக்கமாகையால் ஊரார் மலைக் குகைகளிலுள்ள கரடுமுரடான பாறைகளைச் சமப்படுத்திப் பாயுந் தலையணையும்போல வழவழப்பாக அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். அவைகளை அமைத்துக் கொடுத் தவர்களின் பெயர்கள் அப்படுக்கைகளின் அருகில் பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்டன. அந்தக் கற்படுக்கைகளும் எழுத்துக்களும் இப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஆர்க்கியாலஜி எபிகிராபி சான்றுகளினாலே அக் காலத்தில் கொங்கு நாட்டிலும் சமண பௌத்தர்கள் இருந்

தனர் என்பது தெரிகின்றது. இந்தப் பிராமி கல் வெட்டெழுத்துகளைப் பற்றி இந்நூலில் வேறு இடத்தில் காண்க.

கரூர் தாலுகாவைச் சேர்ந்த புகலூருக்கு 2 கல் தூரத்தில் ஆறுநாட்டார்மலை என்னும் மலையில் கடைச்சங்க காலத்தில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துகள் உள்ளன. இவ்வெழுத்துகள் இக்குன்றில் பௌத்த அல்லது ஜைன மதத் துறவிகள் அக்காலத்தில் தங்கியிருந்து தவஞ் செய்ததைக் குறிக்கின்றன.

ஆறுநாட்டர் மலைக்கு ஏழு கல்லுக்கப்பால் உள்ள அர்த்தநாரி பாளையம் என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இவ்வூரின் பழைய பெயர் தெரியவில்லை. இவ்வூர் வயல்களின் மத்தியில் கற்பாறைக் குன்றும் அதில் நீர் உள்ள சுனையும் இருக்கின்றன. இங்குள்ள பொடவில் ஐந்து கற்படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கடைச் சங்க காலத்தில் சமண அல்லது பௌத்த சமயத் துறவிகள் தங்கியிருந்தனர் என்பதை இக்கற்படுக்கைகள் சான்று கூறுகின்றன. இக்குன்று இக்காலத்தில் பஞ்ச பாண்டவ மலை என்றும் இங்குள்ள சுனை ஐவர்சுனை என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளன.*

கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் ஈரோடு தாலுக்காவில் ஈரோடுக்குப் போகிற சாலையில் உள்ளது அரசலூர் மலை. இம்மலையில் ஓரிடத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகையில் சில கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டும் உள்ளன. இவை, கடைச் சங்க காலத்தில் இங்கு சமண முனிவர்கள் இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன.**

---

*(Annual Report on South Indian Epigraphy. 1927-28. Part II Para 1).

**(சுதேசமித்திரன் 1961, ஜூன் 4 தேதி, Annual Report on S.I. Epigraphy, 1961-62. P. 10).

திருச்செங்கோட்டு மலைமேல் ஓரிடத்தில் சமண முனிவர்கள் இருந்து தவஞ் செய்தனர் என்பதற்குச் சான்றாக அங்குக் கற்பாறைகளில் கற்படுக்கைகள் காணப் படுகின்றன.

கொங்கு நாட்டிலிருந்த கடைச் சங்க காலத்துச் சைவ வைணவக் கோயில்கள் எவை என்பது தெரியவில்லை. திருச் செங்கோட்டு மலைமேல் உள்ள முருகன் (சுப்பிரமணியர்) கோயில் மிகப் பழமையானது. இங்குள்ள அர்த்தநாரீசுவரர் கோயில் என்று இப்போது பெயர் பெற்றுள்ள கோயில் ஆதிகாலத்தில் கண்ணகிக் கோயிலாக இருந்து பிற்காலத்தில் சிவன் கோயிலாக மாற்றப்பட்டது என்பது பேராசிரியர் முத்தமிழ்ப் புலவர் விபுலாநந்த அடிகள் போன்ற அறிஞர்கள் கண்ட முடிவு.

பொதினி (பழனி) மலையில் உள்ள முருகப்பெருமான் கோயிலும் மிகப் பழமையானது. பழனி மலைகள் சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டின் தென் பகுதியைச் சேர்ந் திருந்தன.

பயிர்த் தொழில் கைத்தொழில் வாணிபம்

மற்றத் தமிழ் நாடுகளில் இருந்தது போலவே கொங்கு நாட்டிலும் பலவகையான தொழில்கள் நடந்து வந்தன. கொங்குநாடு கடற்கரை இல்லாத உள்நாடு. ஆகையால் கடல்படு பொருள்களாகிய உப்பும் உப்பிட்டு உலர்த்திய மீன்களும் சங்குகளும் நெய்தல் நிலங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன. அவை மேற்குக் கடற்கரை கிழக்குக் கடற் கரைப் பக்கங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன. உமணர் (உப்பு வாணிகர்) உப்பு மூட்டைகளை மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு உள்நாடுகளில் வந்து விற்றனர். கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந்தவரான ஔவையாரும் இதைக் கூறுகிறார். ('உமணர் ஒழுகைத்தோடு') (குறும்-388:4) உப்பு வண்டி மாடுகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மணி ஓசை காட்டு வழிகளில் ஒலித்தது.* உப்பு வண்டிகளில் பாரம் அதிகமாக இருந்தபடியால், சில சமயங்களில் வண்டிகள் மேடு பள்ளங் களில் ஏறி இறங்கும்போது அச்சு முறிந்து விடுவதும் உண்டு. அதற்காக அவர்கள் சேம அச்சுகளை வைத்திருந்தார்கள்.**

---

* 'உமணர், கணநிரை மணியின் ஆர்க்கும்' (அகம்-303:17-18)

** 'எருதே இளைய நுகமுணராவே, சகடம் பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே, அவல் இழியினும் மிசை ஏறினும் அவணதறியுநர் யாரென உமணர், கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச்சு' (புறம்—102:1-5)

கடற்கரைப் பக்கங்களில் சங்கு கிடைக்கும் இடங்களில் கடலில் முழுகிச் சங்குகளைக் கொண்டு வந்து வளையல்களாக அறுத்து விற்றனர். அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு மகளிர் எல்லோரும் சங்கு வளைகளைக் கையில் அணிந்திருந்தனர். சங்கு வளைகளை அணிவது நாகரிகமாகவும் பண்பாடாகவும் மங்கலமாகவும் கருதப்பட்டது. குடில்களில் வாழ்ந்த ஏழைப் பெண்கள் முதலாக அரண்மனைகளில் வாழ்ந்த அரசியர் வரையில் எல்லாப் பெண்களும் சங்கு வளையல்களை அணிந்திருந்தார்கள். செல்வச் சீமாட்டிகளும் அரசிகளும் பொன் வளையல்களை அணிந்திருந்ததோடு சங்கு வளையல்களையும் கட்டாயமாக அணிந்திருந்தனர். செல்வம் படைத்தவர்கள் வலம்புரிச் சங்குகளை அணிந்தார்கள். சாதாரண மகளிர் இடம்புரிச்சங்கு வளையல்களை அணிந்தார்கள். தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய அரசி, கைகளில் பொன் தொடிகளை அணிந்திருந்ததோடு வலம்புரிச் சங்கு வளையையும் அணிந்திருந்தாள்.* கோவலனுடைய மனைவி கண்ணகியார் பொன்தொடி முதலான நகைகளை எல்லாம் விற்ற பிறகும் சங்கு வளையை மட்டும் கடைசிவரையில் அணிந்திருந்தார். அவர் கோவலனை இழந்து கைம்பெண் ஆனபோது கொற்றவைக் கோயிலின் முன்பு தன்னுடைய சங்கு வளையை உடைத்துப் போட்டார்.** கைம்பெண்களைத் தவிர ஏனைய மகளிர் எல்லோரும் முக்கியமாக

---

* ('பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை, வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து' நெடுநல்வாடை 141-142.)

** ('கொற்றவை வாயில் பொற்றொடி தகர்த்து' ('சிலம்பு கட்டுரைகாதை-181) இங்குப் பொற்றொடி என்றது பொன் வளையலையன்று, சங்கு வளையை. 'பொற்றொடி

மணமானவர்கள் எல்லோரும் சங்கு வளைகளை அணிந்திருந் தார்கள். இதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். தமிழ்நாட்டு மகளிர் மட்டுமல்லர், ஏனைய பாரதநாட்டு மகளிர் எல்லோரும் அந்தக் காலத்தில் சங்கு வளைகளை அணிந்தனர். இந்த வழக்கம் மிகப் பிற்காலத்தில் மறைந்துபோய், கண்ணாடி வளையல் அணியும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. பாரத நாட்டில் முஸ்லிம்கள் தொடர்பு ஏற்பட்ட பிறகு இந்த மாறுதல் உண்டா யிற்று. இப்போதுங்கூட வட நாடுகளில் சில இடங்களில் மகளிர் சங்கு வளைகளை அணிந்து வருகின்றனர், கொங்கு நாட்டு மகளிரும் அந்தக் காலத்தில் சங்கு வளைகளை அணிந் தனர். சங்கு வளைகள் கடற்கரை நாடுகளிலிருந்து கொங்கு நாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. பெண்களுக்கு ஆடை எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியமாகச் சங்கு வளை களும் இருந்தன. ஆகையால் சங்கு வளை வாணிகம் அக் காலத்தில் பெரிதாக இருந்தது.

கொங்கு நாட்டில் பெரும்பாலும் மலைகள் உள்ள குறிஞ்சி நிலங்களும், காடுகள் உள்ள முல்லை நிலங்களும் இருந்தன. நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தின மருத நிலங்களும் இருந்தன. குறிஞ்சி நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் மலைகளிலும் மலைச்சாரல் களிலும் தினை அரிசியையும் ஐவன நெல் என்னும் மலை நெல்லையும் பயிரிட்டார்கள். மலைகளில் வளர்ந்த மூங்கிலி லிருந்து மூங்கில் அரிசியும் சிறிதளவு கிடைத்தது. மூங்கி லரிசியைச் சமைத்து உண்டனர். அதை அவலாக இடித்தும் உண்டனர். மலைகளில் மலைத்தேன் கிடைத்தது. மலைச் சாரல்களில் பலா மரங்கள் இருந்தன. அகில், சந்தனம், வேங்கை முதலிய மரங்களும் இருந்தன.

பொலி வினையுடைய சங்கவளை. துர்க்கை கோயில் வாயிலே தன் கை வளையைத் தகர்த்து' என்று பழைய அரும்பத வுரையாசிரியர் எழுதுவது காண்க.

முல்லை (காட்டு) நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் வரகு கேழ் வரகு ஆகிய தானியங்களைப் பயிரிட்டார்கள். அவர்கள் பசுக்களையும் ஆடுகளையும் வளர்த்தார்கள். அவைகளிலிருந்து பால் தயிர் வெண்ணெய் நெய் கிடைத்தன. அவரை துவரை முதலிய தானியங்களும் விளைந்தன.

மருத நிலங்களில் வயல்களிலே நெல்லும் கரும்பும் பயிராயின. கரும்பை, ஆலைகளில் சாறு பிழிந்து வெல்லப் பாகு காய்ச்சினார்கள். கொங்குநாடு கரும்புக்கு பேர்போனது. ஆதிகாலத்தில் தமிழ் நாட்டில் கரும்பு இல்லை. கொங்கு நாட்டுத் தகடூரை யரசாண்ட அதிகமான் அரசர் பரம்பரையில், முற்காலத்திலிருந்த ஒரு அதிகமான் கரும்பை எங்கிருந்தோ கொண்டுவந்து தமிழகத்தில் நட்டான் என்று ஔவையார் கூறுகிறார். (புறநானூறு 99:1-4, 392:20-21) கரும்புக்கு பழனவெதிர் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. (பழனம்-கழனி. வெதிர்-மூங்கில்) மூங்கிலைப் போலவே கரும்பு கணுக்களை யுடையதாக இருப்பதனாலும் கழனிகளில் பயிர் செய்யப்படு வதாலும் பழன வெதிர் என்று கூறப்பட்டது. மருத நிலங் களில் உழவுத் தொழிலுக்கு எருமைகளையும் எருதுகளையும் பயன்படுத்தினார்கள். குறிஞ்சி முல்லை நிலங்களில் இருந்த வர்களைவிட மருத நிலத்து மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள்.

பருத்திப் பஞ்சும் கொங்கு நாட்டில் விளைந்தது. பருத்தியை நூலாக நூற்று ஆடைகளை நெய்தார்கள். நூல் நூற்றவர்கள் பெரும்பாலும் கைம்பெண்களே.

அக்காலத்தில் பண்டமாற்று நடந்தது. அதாவது காசு இல்லாமல் பண்டங்களை மாற்றிக் கொண்டார்கள். உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றினார்கள். குளங்களிலும் ஏரிகளிலும் மீன் பிடித்து வந்து அந்த மீன்களை நெல்லுக்கும் பருப்புக் கும் மாற்றினார்கள். பால் தயிர் நெய்களைக் கொடுத்து அவற்றிற்கு ஈடாக நெல்லைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு பண்டமாற்று பெரும்பாலும் நடந்தது. அதிக விலையுள்ள பொருட்களுக்கு மட்டும் காசுகள் வழங்கப்பட்டன. வெளிநாடுகளில் இருந்து அதாவது உரோம தேசத்திலிருந்து வந்த யவனக் கப்பல் வாணிகர், வெள்ளிக்காசு பொற்காசுகளை கொடுத்து இங்கிருந்து விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்.

அயல் நாட்டு வாணிகம்

சங்க காலத் தமிழகம் வெளிநாடுகளுடன் கடல் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது போலவே கொங்கு நாடும் அயல்நாடுகளுடன் கடல் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. ஆனல், கொங்கு நாட்டின் கடல் வாணிகத் தொடர்பைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் யாதொரு செய்தியும் காணப்படவில்லை. சங்கச் செய்யுள்களில் முசிறி, தொண்டி, நறவு, கொற்கை, புகார் முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களில் யவனர் முதலியவர்களின் கப்பல்கள் வந்து வாணிகஞ் செய்த செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. ஆனல், கொங்கு நாட்டுடன் அயல்நாட்டு வாணிகர் செய்திருந்த வாணிகத்தைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. ஆனலும், கிரேக்க உரோம நாட்டவராகிய யவனர்கள் எழுதியுள்ள பழைய குறிப்புகளிலிருந்து கொங்கு நாட்டுக்கும் யவன நாட்டுக்கும் இருந்த வாணிகத் தொடர்பு தெரிகின்றது.

முசிறி, தொண்டி, நறவு முதலிய மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் யவனர்கள் முக்கியமாக மிளகை ஏற்றுமதி செய்துகொண்டு போனர்கள். பாண்டியரின் கொற்கைத் துறைமுகப் பட்டினத்திலிருந்து யவனர் முக்கியமாக முத்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு போனர்கள். சோழநாட்டுப் புகார் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்)த் துறைமுகப் பட்டினத்தி

லிருந்து, சாவகநாடு எனப்பட்ட கிழக்கிந்தியத் தீவுகளி லிருந்து கிடைத்த சாதிக்காய், இலவங்கம், கர்ப்பூரம் முதலிய வாசனைப் பொருள்களையும் பட்டுத் துணிகளையும் யவனர் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். உள்நாடாகிய கொங்கு நாட்டிலிருந்து அக்காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த நீலமணிக் கற்களை யவனர் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். யானைத் தந்தங்களையும் யவனர் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். கொங்கு நாட்டிலிருந்தும் யானைத் தந்தங்கள் அனுப்பப்பட்டன. கொல்லிமலையில் இருந்தவர் யானைக் கொம்புகளை விற்றார்கள்.*

கொங்கு நாட்டு நீலமணிக் கற்களை யவனர் வாங்கிக் கொண்டு போனதைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்பு, யவனர் தமிழ்நாட்டுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்ட வரலாற்றை யறிந்துகொள்வது முக்கியமாகும். கிரேக்க நாட்டாரும் உரோம நாட்டாருமாகிய யவனர்கள் வருவதற்கு முன்னே, அதாவது கிருஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னே, அரபிநாட்டு அராபியர் தமிழ்நாட்டுடனும் வடஇந்திய நாட்டுடனும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முக்கிய மாக இந்திய தேசத்தின் மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்குத் தங்களுடைய சிறிய படகுகளில் வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் தெரிந்திருந்த உலகம் ஆசியா, ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்கா ஆகிய மூன்று கண்டங்கள் மட்டுமே. ஆபிரிக்கா கண்டத்தில் எகிப்து தேசமும் சில கிழக்குப் பகுதி நாடுகளும் தெரிந்திருந்தன; ஆபிரிக்காவின் தெற்கு மேற்குப் பகுதி நாடுகள் உலகம் அறியாத இருண்ட கண்டமாகவே இருந்து வந்தன. அந்தக் காலத்தில்

---

* ('காந்தளஞ் சிறுகுடி பசித்தெனக், கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத் துண்ணும், வல்வில் ஓரிக் கொல்லிக் குடவரை.' (குறும்-100 : 3-5)

ஐரோப்பா கண்டமாகிய மேற்குத் தேசங்களையும் ஆசியா கண்டமாகிய கிழக்குத் தேசங்களையும் தொடர்புப் படுத்தியது எகிப்து நாட்டு அலக்சாந்திரியத் துறைமுகப்பட்டினம். அலக்சாந்திரியம் கிழக்கு நாடுகளையும் மேற்கு நாடுகளையும் இணைத்து நடுநாயகமாக விளங்கிற்று. பலநாட்டு வாணிகரும் அந்தத் துறைமுகத்துக்கு வந்தார்கள். எல்லா நாட்டு வாணிகப் பொருள்களும் அங்கு வந்து குவிந்தன. நீலநதி, மத்தியதரைக் கடலில் கலக்கிற புகர்முகத்துக்கு அருகில், அக்காலத்து உலகத்தின் நடுமத்தியில், அலக்சாந்திரியம் அமைந்திருந்தது. அங்குக் கிரேக்கர், உரோம நாட்டார், பாபிலோனியர், பாரசீகர், அராபியர், இந்தியர், சீனர் முதலான பலநாட்டு மக்களும் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்தனர்.

பாரத தேசத்தின் மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்களிலிருந்து இந்திய வாணிகர் அலக்சாந்திரியம் சென்றனர். ஆனால், காலஞ் செல்லச் செல்ல அராபியர் இந்திய நாட்டுப் பொருள்களைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு போய் அலக்சாந்திரியத்தில் விற்றார்கள். இதற்குக் காரணம் அலக்சாந்திரியத்துக்கும் பாரத நாட்டுக்கும் இடைமத்தியில் அரபுநாடு இருந்ததுதான். இரண்டு நாடுகளுக்கும் மத்தியில் இருந்த அரபு நாட்டு அராபியர் கப்பல் வாணிகத்தைத் தங்கள் கையில் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மேலும் கிரேக்க, உரோம நாட்டு யவன வாணிகர் இந்திய நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு வராதபடியும் அவர்கள் செய்துவிட்டார்கள். கிரேக்க உரோம நாட்டு யவனர்கள் இந்திய நாட்டுடன் நேரடியாக வாணிகத் தொடர்பு கொண்டால் தங்களுக்குக் கிடைத்த பெரிய ஊதியம் கிடைக்காமற் போய்விடும் என்று அராபியர் அறிந்தபடியால், யவனர்களை இந்தியாவுக்கு வராதபடித் தடுத்து விட்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் கப்பல்கள் நடுக்கடலில் பிரயாணஞ் செய்யாமல் கடற்கரையோரமாகவே பிரயாணஞ்

செய்தன. அவ்வாறு வந்த யவனக் கப்பல்களை அராபியர் கடற்கொள்ளைக்காரரை ஏவி கொள்ளையடித்தனர். அதனால் யவனக் கப்பல்கள் இந்தியாவுக்கு வருவது தடைப்பட்டது. அராபியர் மட்டும் இந்தக் கப்பல் வாணிகத்தை ஏகபோகமாக நடத்திப் பெரிய இலாபம் பெற்றார்கள். அவர்கள் சேர நாட்டில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த முசிறித் துறைமுகப் பட்டினத்தின் ஒரு பகுதியில் தங்கி வாணிகஞ் செய்தார்கள். முசிறியில் அவர்கள் இருந்து வாணிகஞ் செய்த இடம் பந்தர் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. பந்தர் என்பது அரபு மொழிச் சொல். அதன் பொருள் அங்காடி, பண்டகசாலை, துறை முகம் என்று பொருள். சென்னை மாநகரில் 'பந்தர் தெரு' என்னும் பெயருள்ள ஒரு கடைத் தெரு இருக்கிறது. இங்கு முன்பு முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாணிகஞ் செய்திருந்தார்கள். அதனால் அந்தத் தெருவுக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. முசிறித் துறைமுகத்தில் அராபியர் பந்தர் என்னும் இடத்தில் வாணிகஞ் செய்திருந்ததை பதிற்றுப் பத்துச் செய்யுளினால் அறிகிறோம்.*

உரோமாபுரி சாம்ராச்சியத்தை யரசாண்ட அகஸ்தஸ் (Augustus) சக்கரவர்த்தி காலத்தில் யவன வாணிகர் நேரடி யாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வரத்தொடங்கினார்கள். அகஸ்தஸ் சக்கரவர்த்தி கி.மு. 29 முதல் கி. பி. 14 வரையில் அரசாண் டான். இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் அலக்சாந்திரியம்

* "இன்னிசைப் புணரி யிரங்கும் பௌவத்து நன்கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர் கமழுந்தாழைக் கானலம் பெருந்துறை" (6-ஆம் பத்து. 5:3-5) ("கொடுமணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலொடு,பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்" (7-ஆம் பத்து. 7:1-2) "கொடு மணம்பட்ட வினைமாண் அருங்கலம், பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ்முத்தம் (8-ஆம் பத்து, 4:5-6)

உட்பட எகிப்து தேசமும் மேற்கு ஆசியாவில் சில நாடுகளும் உரோம சாம்ராச்சியத்தின் கீழடங்கின. அரபு நாட்டின் மேற்குக் கரையில் இருந்த (செங்கடலின் கிழக்குக் கரையி லிருந்த) அரபுத் துறைமுகங்களை இந்தச் சக்கரவர்த்தித் தன் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்தான். பிறகு யவனக் கப்பல்கள் இந்திய தேசத்தின் மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்களுக்கு நேரடியாக வந்து வாணிகஞ் செய்யத் தலைப்பட்டன. இவ்வாறு கிரேக்க உரோமர்களின் வாணிகத் தொடர்பு கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது யவனக் கப்பல்கள் நடுக்கடலின் வழியாக வராமல் கடற்கரையின் ஓரமாகவே பிரயாணஞ் செய்தன. கரையோரமாக வருவதனுல் மாதக் கணக்கில் தாமதம் ஏற்பட்டது. ஆனுல், ஏறத்தாழ கி.பி. 47–இல் ஹிப்பலஸ் என்னும் கிரேக்க மாலுமி, பருவக்காற்றின் உதவியினுல் நடுக் கடலின் ஊடே கப்பலைச் செலுத்தி விரைவாக முசிறித் துறை முகத்துக்கு வந்தான். அந்தப் பருவக்காற்றுக்கு யவன மாலுமிகள், அதைக் கண்டுபிடித்தவன் பெயரையே வைத்து ஹிப்பலஸ் என்று பெயர் சூட்டினுர்கள். இதன் பிறகு யவனக் கப்பல்கள் அரபிக்கடலின் ஊடே முசிறி முதலிய துறைமுகங்களுக்கு விரைவாக வந்து போயின. இதனுல் அவர்களுக்கு நாற்பது நாட்கள் மிச்சமாயின.

தொடக்கக் காலத்தில் யவனர் செங்கடலுக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தபோது அந்தக் கடலுக்கு எரித்ரைக் கடல் என்று பெயர் கூறினுர்கள். எரித்ரைக் கடல் என்ருல் செங் கடல் என்பது பொருள். பிறகு, அவர்கள் செங்கடலுக்கு இப்பால் பாரசீகக் குடாக்கடலுக்கு வந்தபோது இந்தக் கடலுக்கும் எரித்ரைக் கடல் என்று அதே பெயரிட்டார்கள். பிறகு, அரபிக் கடலில் வந்து வாணிகஞ் செய்தபோது அரபிக் கடலுக்கும் அப்பெயரையே சூட்டினுர்கள். பின்னர் இந்து சமுத்திரம் வங்காளக்குடாக் கடல்களில் வந்து வாணிகஞ் செய்தபோது இந்தக் கடல்களுக்கும் எரிதரைக் கடல் என்றே

பெயரிட்டார்கள். இந்தக்கடல்களில் எல்லாம் வந்து எந்தெந்த துறைமுகப் பட்டினங்களில் யவனர் வாணிகஞ் செய்தார்கள். என்னென்ன பொருள்களை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்தார்கள், என்பதைக் குறித்து யவன நாட்டார் ஒருவர் கி. பி. 89-ஆம் ஆண்டில், பழைய கிரேக்க மொழியில் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அந்த நூலின் பெயர் 'பெரிப்ளஸ் மாரிஸ் எரித்ரை என்பது.*

அகுஸ்தஸ் சக்கரவர்த்தி யவன-தமிழ் வாணிகத்தைப் பெருக்கினன். தமிழ்நாட்டு மிளகும் முத்தும் இரத்தினக் கற்களும் யானைத் தந்தங்களும் யவன நாட்டுக்கு ஏற்றுமதியாயின. மிளகு பெரிய அளவில் ஏற்றுமதியாயிற்று. அதற்காக அகுஸ்தஸ் சக்கரவர்த்தி பெரிய மரக்கலங்களைக் கட்டினன். மேலும், மிளகு முதலிய பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பொன் நாணயங்களையும், வெள்ளி நாணயங்களையும் அனுப்பினன். இவ்வாறு கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் யவன—தமிழ்க் கடல் வாணிகம் சிறப்பாக நடக்கத் தொடங்கிற்று.

தமிழகத்தில் வந்த யவனர்கள் ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போன பொருள்களில் முக்கியமானது மிளகு. இதற்காகவே முக்கியமாகப் பெரிய கப்பல்கள் கட்டப்பட்டன என்றும், பொற்காசுகளும், வெள்ளிக் காசுகளும் அனுப்பப்பட்டன என்றும் உரோம நாட்டுச் சரித்திரத்திலிருந்து அறிகிறோம். இந்தச் செய்தியைச் சங்கச் செய்யுள்களும் கூறுகின்றன. சேர அரசர்களின் முசிறித் துறைமுகப் பட்டினத்தில் அழகான யவனக் கப்பல்கள் வந்து பொன்னைக் (பொற்காசை)க்

* The Periplus Maris Erythrai

கொடுத்துக் கறியை (கறி—மிளகு) ஏற்றிக்கொண்டு போயின என்று சங்கப் புலவர் தாயங்கண்ணனுர் கூறுகிருர்.

*'சேரலர்
சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்
பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி'. (அகம்: 149:7-11)

முசிறித் துறைமுகம் யவனர்களின் பெரிய மரங்கலங்கள் வந்து தங்குவதற்குப் போதுமான ஆழமுடையதாக இல்லை. ஏனென்ருல், அங்குக் கடலில் கலந்த பெரியாறு மண்ணை அடித்துக்கொண்டு வந்து ஆழத்தைத் தூர்த்து விட்டது அதனுல் ஆழமில்லாமற் போகவே யவன மரக்கலங்கள் துறை முகத்துக்கு அப்பால் கடலிலே நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றன.

மிளகு மூட்டைகளைத் தோணிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு. போய்க் கடலில் நின்றிருந்த யவன மரக்கலங்களில் ஏற்றி விட்டு அதற்கு ஈடாக யவனப் பொற்காசுகளைத் தோணி களில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள் என்று பரணர் என்னும் சங்கப் புலவர் கூறுகிருர்.

மனைக் குவைஇய கறிமூடையாற்
கலிச்சும் மைய கரை கலக்குறுந்து
கலந்தந்த பொற் பரிசம்
கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து

... ...

புனலங் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்
முழுங்குகடல் முழவின் முசிறி! (புறம்-343:3-10)

யவன மரக்கலங்கள் மிளகை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போனதை இப் புலவர்கள் நிகழ் காலத்தில் கூறு வதைக் காண்க. அக்காலத்தில் மிளகு கிரேக்கர் உரோமர்

முதலிய மேலைத் தேசத்தவர்க்கு முக்கியமான உணவுப் பண்டமாக இருந்த படியால் மிளகு வாணிகம் முதன்மை பெற்று இருந்தது. யவனர் மிளகை விரும்பி அதிகமாக வாங்கிக் கொண்டுபோன காரணத்தினாலே சமஸ்கிருத மொழியில் மிளகுக்கு 'யவனப்பிரியா' என்று பெயர் கூறப் பட்டது.

அந்தக் காலத்தில்தான் கொங்கு நாட்டுக்கும் யவன நாட்டுக்கும் வாணிகத் தொடர்பு எற்பட்டது. கொங்கு நாட்டிலே சிற்சில சமயங்களில் கதிர் மணிகள் உழவர்களுக்குக் கிடைத்தன என்று பழஞ் செய்யுள்களிலிருந்து அறிகிறோம். கொங்கு நாட்டின் வடக்கிலிருந்த புன்னாட்டில் நீலக் கல் சுரங்கம் இருந்தது என்று பிளினி என்னும் யவனர் எழுதியிருக்கிறார்.* படியூரிலும் இந்தக் கதிர்மணிகள் கிடைத்தன. (சேலம் மாவட்டத்துப் படியூர்.) கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்து வாணியம்பாடியிலும் நீலக்கற்கள் கிடைத்தன. அந்தக் காலத்தில் இந்த நீலக் கற்கள் உலகத்திலே வேறு எங்கேயும் கிடைக்கவில்லை. கொங்கு நாட்டில் மணிகள் கிடைத்ததைக் கபிலர் கூறுகிறார்.** அரிசில் கிழாரும் இதைக் கூறுகிறார்.*** யவனர் இங்கு வந்து இவற்றை வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். உரோம சாம்ராச்சியத்திலிருந்த சீமாட்டிகள் இந்தக் கற்களைப் பெரிதும் விரும்பினார்கள். உரோம சாம்ராச்சியத்தில் இந்த நீலக் கற்கள் ஆக்வா மரினா‡ என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. யவன

---

* Pliny. Nat. Hist. BK. xxxvii. cap. v.

** ('இலங்கு கதிர்த்திருமணி பெறூஉம், அகன்கண் வைப்பின் நாடு', 7-ஆம் பத்து 6-19-20) (***கருவிவானந் தண்டளி சொரிந்தெனப், பல்விதையுழவர் சில்லேருளர், பனித்துறைப் பகன்றைப் பாங்குடைத் தெரியல், கழுவுறு கலிங்கங்கடுப்பச்சூடி, இலங்குகதிர்த் திருமணி பெறூஉம், அகன்கண் வைப்பின் நாடு" 8ஆம் பத்து 6:10-15)

(‡Aqua marina.)

வாணிகர்கள் கொங்கு நாட்டுக்கு வந்தது, முக்கியமாக இந்தக் கதிர்மணிகளை வாங்குவதற்காகவே. யவனர்கள் கொங்கு நாட்டுக்கு வந்து பொற் காசுகளையும் வெள்ளிக் காசுகளையும் கொடுத்து நீலக்கற்களை வாங்கிக் கொண்டு போனதற்கு இன்னொரு சான்று, அவர்களுடைய பழைய நாணயங்கள் கொங்கு நாட்டில் சமீப காலத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருப் பதுதான். கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த பொள்ளாச்சி, வெள்ள லூர், கரூர் முதலிய ஊர்களில் பழைய காலத்து உரோம நாணயங்கள் பெருவாரியாகக் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன. சேரநாடு பாண்டிநாடு புதுக்கோட்டை முதலிய இடங்களிலும் பழங்காலத்து உரோம நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப் பட்டுள் ளன. இங்கு நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய கொங்கு நாட்டில் கிடைத்த உரோம சாம்ராச்சியப் பழங் காசுகளை மட்டுங் கூறுவோம்.

பொள்ளாச்சி

(கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்.) இங்கு ஒரு பானை நிறைய உரோமாபுரி வெள்ளிக்காசுகள் 1800-ஆம் ஆண்டில் கண்டெ டுக்கப்பட்டன. 1809-ஆம் ஆண்டிலும் ஒரு புதையல் கண் டெடுக்கப்பட்டது. இந்தப் புதையலில் கிடைத்த காசுகள் பொற்காசுகளா, வெள்ளிக் காசுகளா என்பது தெரியவில்லை. 1888-ஆம் ஆண்டிலும் உரோமாபுரிக் காசுப் புதையல் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

வெள்ளலூர்

(கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் போத்தனூருக்குச் சமீபம்) இவ்வூரிலும் உரோம தேசத்துப் பழங்காலக் காசுப் புதையல் கள் கிடைத்தன. 1842-ஆம் ஆண்டில் கண்டெடுக்கப் பட்ட புதையலில் 378 வெள்ளிக் காசுகளும் 1850-ஆம் ஆண்டில் கிடைத்த புதையலில் 135 வெள்ளிக் காசுகளும் 1891-ஆம் ஆண்டில் கிடைத்த புதையலில் 180 வெள்ளிக்

காசுகளும் இருந்தன. 1931-ஆம் ஆண்டில் கிடைத்த புதையலில் 121 காசுகள் இருந்தன. இவற்றில் 23 நாண யங்களில் முத்திரையில்லாமல் வெறுங்காசாக இருந்தன. முத்திரை யிடுவதற்கு முன்பு அவசரமாக இவை தங்கசாலையி லிருந்து அனுப்பப்பட்டன என்று தெரிகிறது.

கரூர்

(கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்) இங்கு 1800-ஆம் ஆண் டில் உரோம தேசத்துப் பொற்காசு ஒன்று கிடைத்தது, 1806-ஆம் ஆண்டிலும் இன்னொரு பொற்காசு கிடைத்தது. 1888-ஆம் ஆண்டில் 500 வெள்ளிக் காசுகள் உள்ள புதை யல் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இவற்றில் 117 காசுகள் தேய் மானமில்லாமல் புதியவையாக இருந்தன. இவை ஒவ்வொன் றும் 3 76 கிராம் எடையுள்ளவை.

கலயமுத்தூர்

(பழனிக்கு மேற்கே ஆறு கல் தொலைவில் உள்ளது.) இவ்வூரில் 1856-ஆம் ஆண்டில் உரோம தேசத்துப் பழங் காசுகள் கிடைத்தன.

இவையில்லாமல், ஏறக்குறைய 1000 வெள்ளிக் காசு களைக் கொண்ட உரோமாபுரி நாணயங்கள் ஒரு பெரிய மட்பாண்டத்தில் அகந்தெடுக்கப் பட்டது. இவை மதராஸ் படியில் ஐந்து, ஆறுபடி கொண்ட நாணயங்கள். இக்காசுகள் உருக்கிவிடப் பட்டனவாம். இவை கொங்கு நாட்டில் கிடைத்தவை. இடம் குறிப்பிடபடவில்லை. போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நடுவதும், இறந்தவரைத் தாழியில் இட்டுப் புதைப்பதும் சங்க காலத்து வழக்கம். அவ்வாறு புதைக்கப்பட்ட ஒரு பண்டவர் குறியில் (கொங்கு நாட்டில்) ஒரு உரோம தேசத்து வெள்ளிக் காசு கண்டெடுக்கப்பட்டது. (1817)*

(*M. J. L. S. xiii. P. 214).

கொங்கு நாட்டில் இன்னும் பல உரோம தேசத்து நாணயப் புதையல்கள் இருக்கக்கூடும். கிடைத்துள்ள காசுகள் எல்லாம் பொற்காசுகளும் வெள்ளிக் காசுகளுமாக உள்ளன. செப்புக் காசுகள் மிகச் சில. இக்காசுகள் எல்லாம் உரோம சாம்ராச்சியத்தை யரசாண்ட உரோம சக்கரவர்த்தி களின் தலையுருவம் பொறிக்கப் பட்டவை. சில காசுகளில் அவ்வரசர்களின் மனைவியரின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் உரோம சாம்ராச்சியத்தை யரசாண்ட அரசர்களின் உருவங்களும் முத்திரைகளும் இக் காசுகளில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் காலம் நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியாகும். இந்தக் காசுகள், அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக் கும் உரோமாபுரி நாட்டுக்கும் நடந்த வாணிகத் தொடர்பை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காட்டுகின்றன.

கிடைத்துள்ள இந்தக் காசுகளிலே கீழ்க்கண்ட உரோம சக்கரவர்த்திகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை:- துருஸஸ்* (கி. மு. 38 முதல் கி. பி. 9 வரையில் அரசாண்டான்.) அகஸ்தஸ் (கி. மு. 29 முதல் கி. பி. 14 வரையில் அரசாண்டான்.) தைபிரியஸ் (கி.பி. 14 முதல் 37 வரையில் அரசாண்டான்.) கெலிகுலா (கி. பி. 37 முதல் 41 வரையில் அரசாண்டான்.) கிளாடியஸ் (கி. பி. 41 முதல் 54 வரையில் அரசாண்டான்.) நீரோ (கி. பி. 54 முதல் 68 வரையில் அரசாண்டான்.) டொமிஷியன் (கி. பி. 81 முதல் 96 வரையில்.) நெர்வா (கி. பி. 96 முதல் 98 வரையில்) திராஜன் (98 முதல் 117) ஹேத்திரியன் (117 முதல் 138 வரையில்.) கம்மோடியஸ் (180 முதல் 193 வரையில்.) மற்றும், துருஸஸின் மனைவியான அந்தோனியாவின் முத்

(*Drusus the Elder.)

திரைப் பொறிக்கப்பட்டதும், ஜர்மனிகஸின் மனைவியான அக்ரிப்பைனுவின் உருவ முத்திரை பொறிக்கப்பட்டது மான காசுகளும் கிடைத்திருக்கின்றன.*

தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு போன யவனக் கப்பல் வியாபாரிகள் காசுகளைக் கொடுத்தே பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு போனுர்கள். இந்தச் செய்தியைச் சங்க செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. அக்காலத் திலிருந்து பிளைனி (Pliny) என்னும் உரோமாபுரி அறிஞரும் இதைக் கூறியுள்ளார். பரணர், தாம்பாடிய புறம். 343-ம் செய்யுளில், "மனைக் குவைஇய கறிமூடையாற், கலிச்சும் மைய கரை கலக் குறுந்து, கலந்தந்த பொற் பரிசம், கழித் தோணியாற் கரை சேர்க்குந்து." என்று கூறுகிருர். (புறம். 343)

சேர நாட்டு முசிறித் துறைமுகத்தில் யவனக் கலங்கள் (மரக்கலங்கள்) பொற்காசுகளைக் கொண்டு வந்து நின்ற போது, தோணிகளில் கறி (மிளகு) மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு போய் யவன மரக் கலங்களில் இறக்கி விட்டு அதற்கு விலையாக அவர்கள் கொடுத்த பொற் காசுகளைத் தோணிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பது இதன் பொருள்.

புலவர் தாயங் கண்ணனுரும் இதைக் கூறுகிருர். "சேரலர், சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க, யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம், பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும், வளங்கெழு முசிறி." (அகம் 149.7-11) இதில், யவனருடைய மரக்கலங்கள் முசிறித் துறைமுகத் துக்கு வந்து கறியை (மிளகை) ஏற்றிக் கொண்டு

(*M.J.L.S. Vol. xiii., Roman Coins found in India, J.R. A.S. xxiii.. J.B.B.R.A.S.I. (1843.)P.294 Num. chrn. 1891, Roman History from Coins. Michael Grant. 1968.)

பொன்னை (பொன், வெள்ளிக் காசுகளை)க் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றது கூறப்படுகிறது.

உரோமாபுரியிலிருந்த பிளினி (Pliny) என்னும் அறிஞர் கி.பி. 70-ஆம் ஆண்டில் ரோமாபுரிச் செல்வம் கிழக்கு நாடுகளுக்குப் போவதைக் குறித்துக் கவலை தெரிவித்துள்ளார். ஆண்டுதோறும் நூறுயிரம் ஸெஸ்டர் (1100000 பவுன்) மதிப்புள்ள பொன்னும் வெள்ளியும் வாணிகத்தின் பொருட்டுக் கிழக்கு நாடுகளுக்குப் போய் விடுவதை அவர் கண்டித்திருக்கிறுர். உரோம நாட்டுச் சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் வாசனைப் பொருள்கள் நகைகள் முதலியவைக்காக உரோமநாட்டுப் பொன்னை விரயஞ் செய்ததாக அவர் கூறியுள்ளார். சங்கப் புலவர்கள், யவனவாணிகர் பொன்னைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துப் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு போனுர்கள் என்று கூறியது போலவே பிளினியும் உரோமாபுரிப்பொன் கிழக்கு நாடுகளுக்குப் போய் விடுகிறது என்று கூறியிருப்பது காண்க.

உரோமாபுரிச் சாம்ராச்சியத்தில் அக்காலத்தில் ஸ்பெய்ன் தேசமும் அடங்கியிருந்தது. அந்த ஸ்பெய்ன் தேசத்தில் தங்கச் சுரங்கம் இருந்தபடியால், அங்கிருந்து உரோமாபுரிச் சக்கரவர்த்திகளுக்கு ஏராளமாகப் பொன் கிடைத்தது. அகஸ்தஸ் சக்கரவர்த்தி இந்த பொன்னைக் கொண்டு நாணயங்கள் அடித்து வெளிப்படுத்திஞர். அந்த நாணயங்களைக் கொண்டு வந்த யவன மாலுமிகள், அதிக சரக்குகளை (முக்கியமாக மிளகை) ஏற்றிக் கொண்டு போவதற்காகப் பெரிய மரக்கலங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் நடைப்பெற்ற யவன-தமிழ வாணிகத்தினுல் கொங்கு நாடு கதிர் மணிகளை யவனநாட்டுக்கு விற்றுப் பெரும் பொருள்

ஈட்டியது. அந்த யவன நாட்டுப் பழங்காசுகளில் சிறு அளவுதான் இப்போது அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள உரோம நாணயங்கள். இன்னும் புதையுண்டிருக்கிற உரோம நாணயங்கள் எவ்வளவென்று நமக்குத் தெரியாது.

கொங்கு நாட்டிலிருந்து யவண வணிகர் வாங்கிக் கொண்டு போன இன்னொரு பொருள் யானைத் தந்தம். கொங்கு நாட்டைச் சார்ந்த யானைமலைக் காடுகளிலும் ஏனைய காடுகளிலும் யானைக் கொம்புகள் கிடைத்தன. சேர நாட்டு மலைகளிலும் யானைக் கோடுகள் கிடைத்தன. யவன வாணிகர் யானைக் கோடுகளையும் வாங்கிச் சென்றார்கள். கொங்கு நாட்டுக் கொல்லி மலை ஓரிக்கு உரியது. கொல்லி மலையில் வாழ்ந்த குடிமக்கள், விளைச்சல் இல்லாமல் பசித்தபோது தாங்கள் சேமித்து வைத்திருந்த யானைக் கொம்புகளை விற்று உணவு உண்டார்கள் என்று கபிலர் கூறுகிறார்.*

சேரன் செங்குட்டுவன் வேனிற்காலத்தில் சேரநாட்டுப் பெரியாற்றுக் கரையின் சோலையில் தங்கியிருந்த போது அவனிடம் வந்த குன்றக் குறவர் பல பொருள்களைக் கையுறையாகக் கொண்டு வந்தனர். அப்பொருள்களில் யானைக் கொம்பும் அகிற் கட்டைகளும் இருந்தன.** சேர நாட்டு, கொங்கு நாட்டு மலைகளில் யானைக் கொம்புகள் கிடைத்தன என்பது இதனால் தெரிகிறது. யவனர் வாங்கிக் கொண்டு போன பொருள்களில் யானைக் கொம்பும் கூறப் படுகிறது.

---

*"காந்தளஞ் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தெனக், கடுங்கண் வேழத்துக்கோடு நொடுத் துண்ணும், வல்வில் ஓரி கொல் லிக் குடவரை." (குறும் 100:3-5) (வேழத்துக்கோடு–யானைக்கொம்பு. நொடுத்து-விலை கூறி விற்று.)

**"யானைக்வெண்கோடும் அகிலின் குப்பையும்." (சிலம்பு. காட்சி-37.)

கொங்குநாடு உள்நாடாகையால் அதற்குக் கடற்கரை இல்லை; ஆகையால் துறைமுகமும் இல்லை. ஆனால், கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட 'பொறையர்' சேர அரசரின் பரம் பரையாராகையால், அவர்கள் சேர நாட்டுத் துறைமுகங் களில் இரண்டைத் தங்களுக்கென்று வைத்திருந்தார்கள். அவற்றின் பெயர் தொண்டி, மாந்தை என்பன. கொங்கு நாட்டுப் பொறையர் மேற்குக் கடற்கரைத் தொண்டியைத் தங்களுக்குரிய துறைமுகப் பட்டினமாக வைத்துக் கொண்டு வாணிகஞ் செய்தனர். கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இளஞ்சேரலிரும்பொறை 'வளை கடல் முழவில் தொண்டியோர் பொருநன்' என்று கூறப்படுகிறான். (9-ஆம் பத்து 8:21) "திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி" (அகம் 60:7) யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை, "தன் தொண்டி யோர் அடுபொருநன்" என்று கூறப்படுகிறான். (புறம்-17:13) குறுந்தொகை 128-ஆம் செய்யுள் "திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி" என்று கூறுகிறது. (குறும். 128:2) யவனர் தொண்டியைத் திண்டிஸ் என்று கூறினர்கள்,

இதனால், கொங்கு நாடு சேர அரசர் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்த காலம் வரையில், தொண்டித் துறைமுகம் கொங்கு நாட்டின் துறைமுகப் பட்டினமாக அமைந்திருந்தது என்று கருதலாம். பிற்காலத்தில் சோழர் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றி யரசாண்ட போது தொண்டி, கொங்குத் துறைமுக மாக அமையவில்லை.

கொங்கு நாட்டுப் புலவர்கள்

புலவர் நிலை

சங்க காலத்துக் கொங்கு நாட்டின் கல்வி நிலை ஏனைய தமிழ் நாட்டிலிருந்தது போலவே இருந்தது. புலவர்களுக்கு உயர்வும் மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தன. புலவர்கள் ஒரே ஊரில் தங்கிக் கிணற்றுத் தவளைகளைப் போலிராமல், பல ஊர்களிலும் பல நாடுகளிலும் சென்று மக்களிடம் பழகி நாட்டின் நிலை சமுதாயத்தின் நிலைகளை நன்கறிந்திருந்தார்கள். மக்களிடையே கல்வி பரவாமலிருந்தாலும், கற்றவருக்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு இருந்தபடியால், வசதியும் வாய்ப்பும் உள்ளவர் முயன்று கல்வி கற்றனர். ஆண்பாலார், பெண்பாலார், அரசர், வாணிகர், தொழிலாளர் முதலியவர்கள் அக்காலத்தில் புலவர்களாக இருந்தார்கள். அந்தப் பழங் காலத்திலே இருந்த அந்தப் புலவர்கள் இரண்டு பொருள் களைப் பற்றிச் சிறப்பாகச் செய்யுள் இயற்றினார்கள். அவற்றில் ஒன்று அகப்பொருள், மற்றொன்று புறப்பொருள். அகப் பொருள் என்பது காதல் வாழ்க்கையைப் பற்றியது. புறப் பொருள் என்பது பெரும்பாலும் வீரத்தையும் போர்ச் செயலையும் பற்றியது. சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பாக இவ்விரு பொருள் பேசப்படுகின்றன. பலவகையான சுவைகள் இச்செய்யுட்களில் காணப்படுகிறபடியால், இவற்றைப் படிக் கும்போது இக்காலத்திலும் மகிழ்ச்சி யளிக்கின்றன. மேலும்

சங்கச் செய்யுட்கள், அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை யறிவதற்குப் பேருதவியாக இருக்கின்றன.

புலவர்கள் பொதுவாக அக்காலத்தில் வறியவராக இருந்தார்கள். அவர்கள் செல்வர்களையும் அரசர்களையும் அணுகி அவர்களுடைய சிறப்புகளைப் பாடிப் பரிசுப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். புலவர்கள் பொதுவாக யானைகளையும், குதிரைகளையும், தேர்களையும் (வண்டிகள்) பரிசாகப் பெற்றார்கள். பரிசாகப் பெற்ற இவைகளை விற்றுப் பொருள் பெற்றனர். சில சமயங்களில் அரசர்கள் புலவர்களுக்கு நிலங்களையும் பொற்காசுகளையும் பரிசாகக் கொடுத்தார்கள். பொருள் வசதியுள்ளவர்கள்—அரசர் வாணிகர் பெருநிலக்கிழார் போன்றவர்கள்—கல்வி இன்பத்துக்காகவே கல்வி பயின்று புலவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களும் அகப்பொருள் புறப்பொருள்களைப் பற்றிச் செய்யுள் இயற்றினார்கள். ஆனால், அக்காலத்தில் கல்வி கற்றவர் தொகை மிகக் குறைவு. பொதுவாக நாட்டு மக்கள் கல்வி யில்லாதவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

பொதுவாகப் புலவர்களுடைய வாழ்க்கை வறுமையுந் துன்பமுமாக இருந்தது. பிரபுக்கள் எல்லோரும் அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. சிலரே ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் பெற்ற சிறுபொருள், வாழ்க்கைக்குப் போதாமலிருந்தது. ஆகவே புலவர்கள் புரவலர்களை நாடித் திரிந்தனர். அவர்களில் நல்லூழ் உடைய சில புலவர்கள் பெருஞ்செல்வம் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள். கொங்குநாட்டுப் புலவர் வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் இருந்தது.

சங்ககாலத்தில் இருந்த கொங்கு நாட்டுப் புலவர்களைப் பற்றிக் கூறுவோம்.

அஞ்சி யத்தைமகள் நாகையார்

இவர் பெண்பால் புலவர். நாகை என்பது இவருடைய பெயர். அஞ்சி யத்தைமகள் என்பது சிறப்புச் சொல். தகடூர் அதிகமான் அரசர்களில் அஞ்சி என்னும் பெயருள்ளவர் சிலர் இருந்தார்கள். அந்த அஞ்சியரசர்களில் ஒருவருடைய அத்தை மகள் இவர். ஆகையால் அஞ்சி யத்தைமகள் நாகையார் என்று கூறப்பெற்றார். அத்தைமகள் என்பதனால் அஞ்சியி னுடைய மனைவி இவர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அஞ்சியின் அவைப் புலவராக நெடுங்காலம் இருந்த ஔவை யாரிடம் இந்த நாகையார் கல்வி பயின்றவராக இருக்கலாமோ?

இவருடைய செய்யுள் ஒன்று அகநானூற்றில் 352-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிஞ்சித் திணையைப் பாடிய இந்தச் செய்யுள் இனிமையுள்ளது. பாறையின்மேல் இருந்து ஆடுகிற மயிலுக்குப் பின்னால் பெரிய பலாப்பழத்தை வைத்திருக்கிற கடுவன் குரங்கு, ஊர்த் திருவிழாவில் விறலியொருத்தி பரத நாட்டியம் ஆடும்போது அவளுக்குப் பின்னாலிருந்து முழவு கொட்டும் முழவன்போலக் காட்சியளித்ததை இவர் இச்செய்யுளில் கூறுகிறார். மணப் பெண் ஒருத்தி தன்னுடைய தோழியிடம் தன்னுடைய மனநிறைந்த மகிழ்ச்சியைக் கூறியதாக இவர் கூறியுள்ளது படிப்பவருக்கு பேருவகை தருகின்றது. அஞ்சியரசன்மேல் புலவர் பாடிய செய்யுளுக்கு இசையமைத்துப்பாடும் பாண னுடைய இசையில், இசையும் தாளமும் ஒத்திருப்பது போலவும் காதலன்—காதலியின் திருமண நாள் போலவும் அந்த மணப்பெண் நிறை மனம் பெற்றிருந்தாள் என்று இவர் கூறுவது படித்து இன்புறத்தக்கது.

"கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயவரு பனுவல்
தொல்லிசை நிறீஇய வுரைசால் பாண்மகன்
எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே"

இதனால் இப்புலவர் இசைக் கலையைப் பயின்றவர் என்பது தெரிகின்றது.

அதியன் விண்ணத்தனார்

அதியன் என்பது குலப்பெயர் விண்ணத்தன் என்பது இவருடைய இயற்பெயர். அதியன் (அதிகன், அதிகமான்) என்பது தகடூர் நாட்டை யரசாண்ட அரச பரம்பரையின் குலப்பெயர். இப்புலவர் அந்த அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று தோன்றுகிறார். எனவே இவர் கொங்கு நாட்டுப் புலவர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவருடைய செய்யுள் ஒன்று அகநானூற்றில் 301-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அரிசில் கிழார்

இந்தப் புலவரின் சொந்தப் பெயர் தெரியவில்லை. அரிசில் என்னும் ஊரின் தலைவர் என்பது இவர் பெயரால் தெரிகிறது. அரிசில் என்னும் ஊர் சோழ நாட்டில் இருந்தது என்று சிலர் கூறுவர். அரிசில் என்னும் பெயருள்ள ஊர் கொங்கு நாட்டிலும் இருந்தது. அரிசில் கிழார் கொங்குநாட்டில் வாழ்ந்தவர்,

இப்புலவர் அகப்பொருள் துறையில் பாடிய ஒரு செய்யுள் (193) குறுந்தொகையில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வையாவிக்கோப் பெரும் பேகனை அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காரணமாக இவர் ஒரு செய்யுள்

பாடினார். (புறம்-146). இதே காரணம் பற்றி வையாவிக் கோப் பெரும்பேகனைக் கபிலரும் (புறம்-143), பரணரும் (புறம் 141, 142, 144, 145) பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் (புறம்-147) பாடியுள்ளனர். இதனால், இப்புலவர்கள் காலத்தில் அரிசில்கிழாரும் இருந்தார் என்பது தெரிகின்றது. இவர் பாடிய புறப்பொருட்டுறைப் பற்றிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. (புறம்-281, 285, 300, 304, 342)

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அதிகமான் நெடுமானஞ்சி யின் தகடூரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று முற்றுகை யிட்டுப் போர் செய்தபோது அரிசில் கிழார். போர்க்களத்தில் இருந்து அந்தப் போர் நிகழ்ச்சியை நேரில் கண்டார். பொன்முடியாரும் அப்போர் நிகழ்ச்சிகளை நேரில் கண்டவர். தகடூர்ப் போரைப் பற்றி தகடூர் யாத்திரை என்னும் ஒரு நூல் இருந்தது. அந்த நூலில் இப்புலவர்கள் பாடிய செய்யுட் களும் இருந்தன. அந்த நூல் இப்போது மறைந்துவிட்டது. சில செய்யுட்கள் மட்டும் புறத்திரட்டு என்னும் நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தகடூர் மன்னனாக அதிகமான் நெடு மானஞ்சியின் அவைப் புலவரான ஔவையாரும் இவர்கள் காலத்திலிருந்தார். அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் மகனான எழினி, தகடூர்ப் போர்க்களத்தில் வீரப்போர் செய்து இறந்த போது அரசில்கிழார் அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடினார் (புறம்-230).

தகடூர் யாத்திரையில் அரசில்கிழாருடைய செய்யுள்களும் இருந்தன என்று கூறினோம். தொல்காப்பியம் பொருளதி காரம் புறத்திணையியலின் உரையில், உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தகடூர் யாத்திரையிலிருந்து அரிசில்கிழாரின் செய்யுட்கள் சிலவற்றை மேற்கோள் காட்டுகிறார். புறத்திணை யியல் 'இயங்குபடையரவம்' எனத் தொடங்கும் 8-ஆம் சூத்திரத்தின் ''பொருளின்று உயர்ந்த பேராண் பக்கம்''

என்பதன் உரையில் ''மெய்ம்மலி மனத்தினம்மெதிர் நின்றேன்'' என்னும் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி ''இஃது அதிகமானுல் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்கனை மதியாது சேர மான் (பெருஞ்சேரலிரும் பொறை) முனைப்படை நின்றானைக் கண்டு அரிசில்கிழார் கூறியது'' என்று எழுதுகிறார்.

புறத்திணையில் 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்' என்று தொடங்கும் 12-ஆம் சூத்திரத்தில் 'அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும்' என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'கலையெனப் பாய்ந்த மாவும்' என்னுஞ் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, ''இது சேரமான் (பெருஞ்சேர லிரும்பொறை) பொன்முடியாரையும் அரிசில்கிழாரையும் நோக்கித் தன்படைபட்ட தன்மை கூறக் கேட்டோற்கு அவர் கூறியது'' என்று விளக்கங் கூறியுள்ளார்.

தகடூர்ப் போரை வென்ற பெருஞ்சேர லிரும்பொறைமேல் அரிசில்கிழார் பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடினார். (பதிற்றுப் பத்து, எட்டாம்பத்து) அச்செய்யுள்களில் அவ்வரசனுடைய வெற்றிகளையும் நல்லியல்புகளையும் கூறியுள்ளார். அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அவ்வரசன் அவருக்கு ஒன்பது லட்சம் பொன்னையும், தன்னுடைய அரண்மனையையும் தன்னுடைய சிம்மாசனத்தையும் அவருக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். புலவர் அவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அரசனுக்கு அமைச்சராக இருந்தார். இவைகளை எட்டாம் பத்துப் பதிகத்தின் அடிக்குறிப்பினால் அறிகிறோம். அக்குறிப்பாவது :

''பாடிப் பெற்ற பரிசில் தானும் கோயிலாளும் புறம்போந்து நின்று கோயிலுள்ள வெல்லாம் கொண்மினென்று காணம் ஒன்பது நூறாயிரத்தொடு அரசுகட்டிற் கொடுப்ப அவர் யான்

இரப்ப இதனை ஆள்கவென்று அமைச்சுப் பூண்டார்.''
(கோயிலாள் - இராணி. கோயில் - அரண்மனை. காணம்-அக் காலத்தில் வழங்கின பொற்காசு. அரசுகட்டில்-சிம்மாசனம். அமைச்சு-மந்திரி பதவி).

இது, புலவர் வேறு எவரும் அடையாத பெருஞ்சிறப் பாகும். அரிசில்கிழாரைப் பற்றிய வேறு செய்திகள் தெரிய வில்லை.

உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார்

உம்பற்காடு என்பது கொங்குநாட்டு ஊர். இளங்கண்ண னார் என்பது இவருடைய பெயர். யானை மலைப்பிரதேசமாகிய உம்பற் காட்டில் வாழ்ந்தவராகையால் இப்பெயர் பெற்றார். இவர் பாடின செய்யுள் ஒன்று அகநானூற்றில் 264-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஔவையார்

ஔவை (அவ்வை) என்பது உயர்குலத்துப் பெண் பாலார்க்கு வழங்கப்படுகிற பெயர். இது இவருக்குரிய இயற் பெயர் அன்று. உயர்வைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயர். ஔவையார் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்ற பெண்பாற் புலவர் சிலர் இருந்தனர். அவர்களில் இவர், காலத்தினால் முற்பட் டவர். கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந்த இவர், கொங்கு நாட்டுத் தகடூரை யரசாண்ட அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் புலவராக இருந்தார். தகடூர், இப்போதைய சேலம் மாவட்டத்தி னின்றும் பிரிந்து தர்மாபுரி மாவட்டம் என்று பெயர் வழங்கப் படுகின்றது.

ஔவையார் முதன் முதலாக நெடுமானஞ்சியிடம் பரிசில் பெறச் சென்றபோது அவன் பரிசு தராமல் காலந்தாழ்த்தினான்.

அப்போது இவர் ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். (புறம் 206). பிறகு அதிகமான் பரிசில் வழங்கி இவரை ஆதரித்தான். அதிகமான் அஞ்சியை ஔவையார் அவ்வச் சமயங்களில் பாடியுள்ளார். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சிக்கு மகன்பிறந்த போது அவன் போர்க்களத்திலிருந்து வந்து மகனைப் பார்த்தான். அவ்வமயம் அவன் இருந்த காட்சியை ஔவையார் பாடியுள்ளார். கையில் வேலும் மெய்யில் வியர்வையும் காலில் வீரக்கழலும் மார்பில் அம்புதைத்த புண்ணும் உடைய வனாக வெட்சிப் பூவும் வேங்கைப் பூவும் விரவித் தொடுத்த மாலையை அணிந்து கொண்டு புலியுடன் போர் செய்த யானையைப் போல அவன் காணப்பட்டான் என்று கூறுகின்றார். (புறம் 100) அவனுடைய மகன் பெயர் பொகுட்டெழினி.

அதிகமான் ஒருசமயம் ஔவையாரைத் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் தூது அனுப்பினான். இவரை வரவேற்றுத் தொண்டைமான் தன்னுடைய படைக்கலச் சாலையைக் காட்டினான். போர்க் கருவிகள் எண்ணெயிடப்பட்டு மாலைகள் சூட்டி வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதுகண்ட ஔவையார், தன்னுடைய அதிகமான் அரசனின் போர்க் கருவிகள் பழுது தீர்க்கப்படுவதற்காகக் கொல்லனுடைய உலைக்களத்தில் இருக்கின்றன என்று ஒரு செய்யுள் பாடினார். (புறம் 95) அதாவது அதிகமான் தன்னுடைய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தபடியால் அவற்றை அவன் ஆயுதசாலையில் வைக்கவில்லை என்பது கருத்து.

எளிதில் கிடைக்காத அருமையான நெல்லிக்கனி நெடுமானஞ்சிக்குக் கிடைத்தது. அதனை அருந்தியவர் நெடுங் காலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள். அந்தக் கனியை அவன் அருந்தாமல்

ஔவையாருக்குக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தான். உண்ட பிறகுதான் அக்கனியின் சிறப்பை ஔவையார் அறிந்தார். அப்போது, அதிகமானுடைய தன்னலமற்ற பெருங் குணத்தை வியந்து வாழ்த்தினர். (புறம். 91) நெடுமான் அஞ்சியை ஔவையார் வேறு சில பாடல்களிலும் பாடி யுள்ளார். அவை புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. (புறம், 87, 88, 89, 90, 91, 94. 97, 98, 101, 103, 104, 315, 320).

நெடுமானஞ்சியின் மகனுன பொகுட்டெழினியையும் ஔவையார் பாடியுள்ளார், அவன் அக்காலத்து வழக்கப்படிப் பகைவருடைய நாட்டில் சென்று ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து வந்ததைப் பாடியுள்ளார். (குறும். 80 : 4-6) அவனுடைய வீரத்தையும் நல்லாட்சியையும் பாடி இருக்கிறர். (புறம். 102), அவன் பகைவருடைய கோட்டையொன்றை வென்ற போது ஔவையாருக்குப் புத்தாடை கொடுத்து விருந்து செய்தான். (புறம். 392)

ஔவையார் காலத்தில் பாரி வள்ளல் இருந்தான். மூவேந்தர் பாரியின் பரம்பு மலைக்கோட்டையை முற்றுகை யிட்டிருந்தபோது கிளிகளைப் பழக்கிக் கோட்டைக்கு வெளியே யிருந்த நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவந்த செய்தியை ஔவை யார் கூறுகிறர். (அகம். 303 : 10–14)

ஔவையார் காலத்தில் தகடூர்ப் போர் நிகழ்ந்தது. கொங்கு நாட்டில் தங்கள் இராச்சியத்தை நிறுவிய இரும்பொறை யரசர்கள் தங்கள் இராச்சியத்தை விரிவு படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தகடூரின் மேல் படையெடுத்து வந்து, கோட்டையை முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்தான். அந்தப் போரில் இருதரப்பிலும் பல வீரர்கள் மாண்டார்கள். அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மார்பில் அம்பினுல் புண் உண்டாயிற்று. அப்போது ஔவையார் அவனைப் பாடினர். (புறம். 93) பிறகு அப்புண் காரணமாக அவன் இறந்து

போனான். அப்போதும் அவனை ஔவையார் பாடினார். (புறம். 236, 231) அவனுக்கு நடுகல் நட்டு நினைவுக்குறி யமைத்தார்கள். அச்சமயத்திலும் ஔவையார் ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். (புறம். 232)

ஔவையார், அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியாலும் அவன் மகன் பொருட்டெழினியாலும் ஆதரிக்கப்பட்டவர். தகடூரில் அதிகமானுடன் போர் செய்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையையும் அவனுடைய தாயாதி தமயனான சேரன் செங்குட்டுவனையும் அரிசில் கிழாரும் பரணரும் பாடியிருக்கிறார்கள். ஔவையாரின் காலத்திலிருந்த பாரியைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். ஆகவே இவர்கள் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் ஔவையாரும் வாழ்ந்தார் என்பது தெரிகின்றது. பாரியைப் பாடின கபிலர், செங்குட்டுவனின் தாயாதிச் சிற்றப்பனான செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்மீது 7-ஆம் பத்துப் பாடினார். செங்குட்டுவனும் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனும் ஏறத்தாழ சமகாலத்தில் இருந்தவர். மேலும் கபிலரும் பரணரும் சமகாலத்தில் இருந்தவர் என்பது தெரிந்த விஷயம். ஆகவே, இவர்கள் எல்லோரும் சமகாலத்தவர் என்பது தெரிகின்றது. மேலும் செங்குட்டுவனுக்குத் தம்பியாகிய இளங்கோவடிகளும் இவர்களின் நண்பராகிய சீத்தலைச் சாத்தனாரும் ஔவையார் காலத்தில் இருந்தவர்கள்.

ஔவையாரின் செய்யுட்கள் தொகை நூல்களில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவருடைய செய்யுள்கள் அகநானூற்றில் நான்கும், குறுந்தொகையில் பதினைந்தும், நற்றிணையில் ஏழும், புறநானூற்றில் முப்பத்து மூன்றும் ஆக மொத்தம் ஐம்பத்தொன்பது செய்யுட்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவருடைய செய்யுட்களில் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுகிற செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் முன்னோர்களில் ஒருவன் கரும்பைக் கொண்டு வந்து தமிழகத்தில் முதல் முதலாகப் பயிர் செய்தான் என்று ஔவையார் கூறுகிறார். (புறம். 99, 392).

கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார்

இவர் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் இருந்தவர். இவருடைய செய்யுட்கள் அகநானூற்றிலும் (180, 263) நற்றிணையிலும் (148) தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அகம். 263-ல்

"ஒளிறு வேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும்
வஞ்சியன்ன வளநகர் விளங்க"

என்று இவர் கூறுகிறார். இதில் கோதை என்பது தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் குறிப்பதாகலாம். பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குக் "கோதை" என்று ஒரு சிறப்பு பெயர் உண்டு. வஞ்சி என்பது கருவூரின் இன்னொரு பெயர்.

கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார்

கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் இருந்த இவர் அகம் 309 நற். 343, புறம் 168 ஆகிய மூன்று செய்யுட்களைப் பாடியிருக்கிறார். கதப்பிள்ளையார் என்னும் இன்னொரு புலவர் குறுந்தொகை (64, 265, 380) நற்றிணை (135) புறம் (380) ஆகிய செய்யுட்களைப் பாடியுள்ளார். இவ்விருவரையும் ஒருவர் என்று பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் கருதுகிறார். இவர்கள் வெவ்வேறு புலவர்கள் என்று தோன்றுகின்றனர்.

கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார் புறம் 168-ல் குதிரை மலைப் பிட்டங் கொற்றனைப் பாடுகிறார். பிட்டங்கொற்றன் கொங்கு நாட்டில் குதிரைமலை நாட்டில் இருந்தவன். இவன் கொங்குச் சேரரின்கீழ் சேனைத் தலைவனாக இருந்தான்.

கருவூர்க் கலிங்கத்தார்

கலிங்க நாட்டில் (ஒரிசா தேசம்) சென்று நெடுங்காலத் தங்கியிருந்து மீண்டும் கருவூருக்கு வந்து வாழ்ந்திருந்தவர் இவர் என்பது இவருடைய பெயரிலிருந்து அறிகிறேம். (கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டிலிருந்தே தமிழ் வாணிகர் கலிங்க ற்ாட்டிற்குச் சென்று அங்கு வாணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதை கலிங்க நாட்டில் காரவேலன் என்னும் அரசன் ஹத்திகும்பா குகையில் எழுதியுள்ள சாசனத்திலிருந்து அறிகிறேம்.) கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டிலிருந்த இவர் வாணிகத்தின் பொருட்டுக் கலிங்க நாடு சென்றிருந்தார் போலும். பாலைத் திணையைப் பாடிய இவருடைய செய்யுள் ஒன்று அகம் 183-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட் டிருக்கிறது.

கருவூர் கிழார்

இவர் இருந்த ஊரின் பெயரே இவருடைய பெயராக அமைந்திருக்கிறது. இவரைப் பற்றிய வரலாறு தெரியவில்லை. இவர் இயற்றிய செய்யுள் ஒன்று குறுந்தொகையில் 170-ஆம் செய்யுள்ளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கருவூர்க் கோசனர்

கோசர் என்பது ஒரு இனத்தவரின் பெயர். சங்க காலத்தில் கோசர், போர் வீரர்களாகவும் அரச ஊழியர் களாகவும் தமிழகமெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். கொங்கு நாட்டில் இருந்த கொங்கிளங் கோசர், சேரன் செங்குட்டுவன் பத்தினித் தெய்வத்துக்கு விழா செய்தது போலவே, இவர்களும் கொங்கு நாட்டில் பத்தினித் தெய்வத்துக்கு விழா செய்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரத்தினுல் அறிகிறேம். கோயம்புத்தூர் என்பது கோசர் (கோசர்-கோயர்) என்னும் பெயரினுல் ஏற்பட்ட பெயர். கோசர் இனத்தைச்

சேர்ந்த இந்தப் புலவர் கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் இருந்த படியால் கருவூர்க் கோசனுர் என்று பெயர் பெற்ருர். பாலைத் திணையைப் பாடிய இவருடைய செய்யுள் ஒன்று நற்றிணையில் (214) தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது,

கருவூர் சேரமான் சாத்தன்

சாத்தன் என்னும் பெயருள்ள இவர் சேர மன்னர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் இருந்த கருவூர் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர் என்று தோன்றுகிறது. இவருடைய செய்யுள் ஒன்று குறுந்தொகையில் 268-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக் கப்பட்டிருக்கிறது.

கருவூர் நன்மார்பனுர்

நன்மார்பன் என்னும் பெயருள்ள இப்புலவர் கருவூரில் வாழ்ந்தவர். இவருடைய வரலாறு தெரியவில்லை. இவருடைய செய்யுள் ஒன்று அகநானூற்றில் 277-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெயிற்காலத்தில் செந்நிறமாக மலர்கிற (கலியாண) முருக்க மலர்க் கொத்து, சேவற்கோழி வேறு சேவலுடன் போர் செய்யும்போது சிலிர்த்துக் கொள்ளும் கழுத்து இறகு போல இருக்கிறது என்று இவர் உவமை கூறியிருப்பது மிகப் பொருத்தமாகவும் வியப்பாகவும் இருக் கிறது.

> ''அழலகைந் தன்ன காமர் துதை மயிர்
> மனையுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்
> போர்புரி எருத்தம் போலக் கஞலிய
> பொங்கழல் முருக்கின் ஒண்குரல்''
>
> (அகம் 277:14-17)

கருவூர்ப் பவுத்திரனுர்

பவுத்திரன் என்பது இவருடைய பெயர். இவர் பாடிய செய்யுள் ஒன்று குறுந்தொகையில் 162-ஆம் செய்யுளாகத்

தொகுக்கப்பட் டிருக்கிறது. பசுக்கூட்டம் ஊருக்குத் திரும்பி வருகிற மாலை வேளையில் முல்லை முகைகள் பூக்குந் தருவாயி லிருப்பதைக் கண்டு தலைமகன் கூறியதாக அமைந்த இந்தச் செய்யுள் படிப்பதற்கு இன்பமாக இருக்கிறது.

கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்

பேய், பூதம், சாத்தன் என்னும் பெயர்கள் சங்க காலத்தில் மக்களுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட்டன. பேய், பூதம் என்னும் பெயர்கள் அந்தக் காலத்தில் தெய்வம் என்னும் பொருளில் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டன. பிற் காலத்திலுங்கூட இப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. பேயாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் என்னும் பெயர்களைக் காண்க. மிகப் பிற் காலத்தில், பேய் பூதம் என்னும் பெயர்கள் சிறப்பான உயர்ந்த பொருளை இழந்து தாழ்வான பொருளைப் பெற்றன. கொங்கு நாட்டுக் கருவூரில் பூதம் என்னுந் தெய்வத்துக்குக் கோயில் இருந்தது. இந்தப் புலவருக்கு அந்தத் தெய்வத்தின் பெயரை இட்டனர் போலும்.

கருவூர்ப் பூதஞ் சாத்தனார் இயற்றிய செய்யுள் ஒன்று அகநானூற்றில் ஐம்பதாம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக் கிறது.

கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனாதனார்

இவர் கருவூரில் பெருஞ்சதுக்கம் என்னும் இடத்தில் இருந்தவர் என்று தோன்றுகிறார். இவருடைய பெயர் பூதன் ஆதன் என்பது. இவருடைய வரலாறு தெரியவில்லை. கோப் பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து (பட்டினி நோன்பிருந்து) உயிர் விட்டபோது அவன்மீது இவர் கையறு நிலை பாடினார். அந்தச் செய்யுள் புறநானூற்றில் 219-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

கொல்லிக் கண்ணனார்

கண்ணன் என்பது இவருடைய பெயர். கொல்லி என்பது இவருடைய ஊர்ப் பெயர். கொல்லி என்னும் ஊரும் கொல்லி மலைகளும் கொல்லிக் கூற்றத்தில் இருந்தன. ஓரி என்னும் அரசன் கொல்லிக் கூற்றத்தை யரசாண்டான் என்றும் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை அவனை வென்று அவனுடைய நாட்டைத் தன்னுடைய கொங்கு இராச்சியத்தில் சேர்த்துக் கொண்டான் என்றும் அறிந்தோம். கொல்லிக் கண்ணனார், கொல்லிக் கூற்றத்துக் கொல்லி என்னும் ஊரிலிருந்தவர் என்பது தெரிகிறது.

இந்தப் புலவரைப் பற்றிய வரலாறு ஒன்றுந் தெரியவில்லை இவர் பாடிய செய்யுள் ஒன்று குறுந்தொகையில் 34-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. மருதத் திணையைப் பற்றிய இந்தச் செய்யுளில் 'குட்டுவன் மாந்தை'யைக் கூறுகிறார். மாந்தை என்பது கொங்குச் சேரருக்குரிய மேற்குக் கரையிலிருந்த துறைமுகப்பட்டினம். குட்டுவன் என்னும் பெயருள்ள அரசர் பலர் இருந்தனர். அவர்களில் இவர் கூறுகிற குட்டுவன் யார் என்பது தெரியவில்லை.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை

கொங்கு நாட்டை யாண்ட இவன் கொங்குச் சேரரின் கடைசி அரசன் என்று கருதப்படுகிறான். இவன் புலவனாகவும் திகழ்ந்தான். இவன் பாடிய செய்யுள் புறநானூற்றில் 74-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட் டிருக்கிறது. அந்தச் செய்யுளை இவனுடைய வரலாற்றுப் பகுதியில் காண்க.

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ என்றும் இவரைக் கூறுவர். கொங்கு நாட்டுச் சேரர்களில் கடுங்கோ என்னும்

பெயருள்ளவர் சிலர் இருந்தனர். செல்வக் கடுங்கோ (வாழியாதன்), மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ, பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ என்று சிலர் இருந்தனர். கடுங்கோ என்பது இவருடைய பெயர். இவருக்குப் பிறகு இளங்கடுங்கோ ஒருவர் இருந்தார். பாலைத் திணையைப் பற்றிய செய்யுட்களைப் பாடினபடியால் இந்தச் சிறப்பையுஞ் சேர்த்துப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்று பெயர் பெற்றார்.

கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த புகலூர் ஆறுநாட்டார் மலையில் உள்ள இரண்டு பழைய பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்துகள் பெருங்கடுங்கோ இளங்கடுங்கோக்களைக் கூறுகின்றன. 'அமணன் ஆற்றூர் செங்காயபன் உறைய கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோன் மகன் இளங்கடுங்கோ இளங்கோவாக அறுத்த கல்' என்பது அந்தக் கல்வெட்டின் வாசகம்.

இந்தக் கல்வெட்டில் கூறப்படுகிற பெருங்கடுங்கோன், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படியானால் இவருடைய தந்தை, கோஆதன் சேரலிரும் பொறையாவான். கோஆதன் சேரலிரும்பொறையின் மகன் பெருங்கடுங்கோனுக்கு இளங்கடுங்கோ என்று பெயருள்ள ஒரு மகன் இருந்தான் என்பதை இந்தக் கல்வெட்டு எழுத்தினால் அறிகிறோம். இந்த இளங்கடுங்கோவும் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவும் ஒருவராக இருக்கலாமோ?

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் அறுபத்தெட்டுச் செய்யுட்கள் சங்கத்தொகை நூல்களில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகநானூற்றில் பன்னிரண்டும் (அகம் 5, 99, 111, 155, 185, 223, 261, 267, 291, 313, 337, 379), கலித்தொகையில் முப்பத்தைந்தும் (பாலைக்கலி முழுவதும்), குறுந்தொகையில் பத்தும் (குறும். 16, 37,

124, 135, 137, 209, 231, 262, 283, 398), புற நானூற்றில் ஒன்றும் (புறம் 282) நற்றிணையில் 10-ம் ஆக அறுபத்தெட்டுச் செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவரு டைய செய்யுட்கள் அழகும் இனிமையும் பொருள் செறிவும் சொற்செறிவும் உடையவை. இவர் காட்டும் உவமைகளும் உலகியல் உண்மைகளும் அறிந்து மகிழத்தக்கவை.

'அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்.'' (அகம். 155:1-3)

என்று இவர் கூறியது என்றும் மாருத உலகியல் உண்மை யாகும்.

''உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை யிரவினும் இளிவெனச்
சொல்லிய வன்மைத் தெளியக் காட்டிச்
சென்றனர் வாழி தோழி.' (குறும். 283:1-4)

இது எல்லோரும் கொள்ள வேண்டிய பொன்மொழி யன்ருே?

திருவிழாவின் போது உயரமான கம்பத்தில் இராத்திரியில் பல விளக்குகளை ஏற்றி வைப்பது அக்காலத்து வழக்கம். இந்தக் கம்ப விளக்கை, மலைமேல் வளர்ந்த இலையுதிர்ந்த இலவமரம் செந்நிறப் பூக்களுடன் திகழ்வது போல இருக்கிறது என்று உவமை கூறியிருப்பது இயற்கையான உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றது.

''அருவி யான்ற வுயர்சிமை மருங்கில்
பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்
இலையில மலர்ந்த இலவம்'' (அகம் 185:10-12)

நம்பியும் நங்கையும் காதலரானுர்கள். நங்கை நம்பியுடன் புறப்பட்டு அவனுடைய ஊருக்குப் போய் விட்டாள். அவள் போய் விட்டதை யறிந்த செவிலித்தாய் அவளைத் தேடிப் பின் சென்ருள். அவர்கள் காணப்படவில்லை. தொடர்ந்து நெடுந்தூரஞ் சென்ருள். அவர்கள் காணப்படவில்லை. ஆனுல், துறவிகள் சிலர், அவ்வழியாக வந்தவர் எதிர்ப்பட்டனர். அவர்களை அவ்வன்னை நம்பியும் நங்கையும் போவதை வழியில் கண்டீர்களோ' என்று வினவினுள். அவர்கள், நங்கையின், அன்னை இவள் என்பதை யறிந்னதர். அவர்கள் அன்னைக்குக் கூறினுர்கள். 'ஆம், கண்டோம். நீர் மனம் வருந்த வேண்டா. நங்கை நம்பியுடன் கூடி வாழ்வது தான் உலகியல் அறம். அந்த நங்கை நம்பிக்குப் பயன் படுவாளே தவிர உமக்குப் பயன்படாள். மலையில் வளர்ந்த சந்தன மரம் மலைக்குப் பயன்படாது. கடலில் உண்டாகும் முத்து கடலுக்குப் பயன்படாது. யாழில் உண்டாகிற இன்னிசை வாசிப்பவருக்கல்லாமல் யாழுக்குப் பயன்படாது. உம்முடைய மகளும் உமக்கு அப்படித்தான்' என்று கூறி அன்னையின் கவலையைப் போக்கினுர்கள் என்று பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ உலகியல் அறத்தை அழகும் இனிமையும் உண்மையும் விளங்கக் கூறுகிருர். அவை:

''புலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே,

சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே

ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யும்?
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே.''

இவ்வாறு பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவின் செய்யுட்களில் பல உண்மைகளையும் அழகுகளையுங் இனிமையையும் கண்டு மகிழலாம். இவர் போர் செய்திருக்கிறார் என்றும் அப்போரில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்றும் பேய்மகள் இளவெயினியார் இவர்மேல் பாடிய செய்யுளினால் அறிகிறோம்.

பேய்மகள் இளவெயினி

பேய் என்பது இவருடைய பெயர். பேய் பூதம் என்னும் பெயர்கள் சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பிறகும் தெய்வங்களின் பெயராக வழங்கி வந்தன. பேயாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் என்னும் பெயர்களைக் காண்க. எயினி என்பதனாலே இவர் எயினர் (வேடர்) குலத்துப் பெண்மணி என்று தெரிகிறார். இவர் சிறந்த புலவர். பெரும்புலவரும் அரசருமாக இருந்த பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவைப் பாடி இவர் அவரிடம் பரிசு பெற்றார். இவர் பாடிய பாடல் புறநானூறு 11-ஆம் செய்யுளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் செய்யளில் இவர் பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோவை,

> "விண்பொரு புகழ் விறல் வஞ்சிப்
> பாடல் சான்ற விறல் வேந்தனும் ம,
> வெப்புடைய அரண் கடந்து
> துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே"

என்று கூறுகிறார்.

இவரும் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவும் கொங்கு நாட்டில் சம காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பது தெரிகின்றது.

பொன்முடியார்

கொங்கு நாட்டுப் புலவராகிய இவர் சேலம் மாவட்டத்துத் தகடூர் நாட்டைச் சேர்ந்த பொன்முடி என்னும் ஊரினர்.

இவ்வூர்ப் பெயரே இவருக்குப் பெயராக வழங்கியது, இவருடைய சொந்தப் பெயர் தெரியவில்லை. இவரைப் பெண் பாற் புலவர் என்று சிலர் கருதுவது தவறு. அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் தகடூர்க் கோட்டையைப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்த காலத்தில் பொன்முடியார் அந்தப் போர்க்களத்தை நேரில் கண்டவர். அரிசில்கிழார் என்னும் புலவரும் அந்தப் போர் நிகழ்ச்சிகளை நேரில் கண்டவர். இவர்கள் காலத்திலே, அதிகமான் நெடு மானஞ்சியின் அவைப் புலவரான ஔவையாரும் இருந்தார். எனவே இவர்கள் எல்லோரும் சமகாலத்தில் இருந்தவர்கள். பொன்முடியாரின் வரலாறு தெரியவில்லை, இப் புலவருடைய பாடல்கள் புறநானூற்றிலும் தகடூர் யாத்திரையிலும் தொகுக் கப்பட்டுள்ளன.

புறநானூறு 299, 310, 312-ஆம் பாட்டுகள் இவர் பாடியவை. இவை, முறையே குதிரைமறம், நூழிலாட்டு, மூதின்முல்லை என்னுந் துறைகளைக் கூறுகின்றன. இவர் பாடிய "ஈன்று புரந்தருதல் என்தலைக் கடனே" என்று தொடங்கும் மூதின்முல்லைத் துறைச் செய்யுள் (புறம் 312) பலரும் அறிந்ததே.

தகடூர்ப் போர் நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிற தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலில் பொன்முடியாரின் பாட்டுகளும் தொகுக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால், அந்நூல் இப்போது மறைந்து போன படியால் இவர் பாடிய எல்லாப் பாடல்களும் கிடைக்க வில்லை. அந்த நூற் செய்யுட்கள் சில புறத்திரட்டு என்னும் நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் உரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பொன்முடியாருடைய செய்யுட்கள் சிலவற்றை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். புறத்திணையியல் 'இயங்குபடையரவம்' என்னுந் தொடக்கத்து 8-ஆம் சூத்திரத்தில் வருவிசைப்

புனலைக் கற்சிறைபோல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்' என்னும் அடிக்கு உரைஎழுதிய நச்சினர்கினியர், 'கார்த்தரும்' எனத் தொடங்கும் பாட்டை மேற்கோள் காட்டி (புறத்திரட்டு 1369-ஆம் செய்யுள்) 'இது பொன்முடியார் ஆங்கவனைக்(?) கண்டு கூறியது' என்று எழுதியுள்ளார்.

புறத்திணையியலில் 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்' எனத் தொடங்கும் 12-ஆம் சூத்திரத்தின் 'தொல் எயிற்கு இவர்தலும்' என்பதன் உறையில் நச்சினர்க்கினியர் (பக்கம் 11-12) 'மறனுடைய மறவர்' என்று தொடங்கும் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி 'இது பொன்முடியார் பாட்டு' என்று எழுதுகிருர்.

மேற்படி சூரத்திரத்தின் 'அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும்' என்பதன் உரையில் 'கலையெனப் பாய்ந்த மாவும்' என்னுஞ் செம்யுளை மேற்கோள்காட்டி 'இது சேரமான் (பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை) பொன்முடியாரையும் அரிசில் கிழாரையும் நோக்கித் தன் படை பட்ட தன்மை கூறக் கேட்டோற்கு அவர் கூறிய விளக்கம்' என்று கூறியுள்ளார்.

மேற்படி சூத்திரம் 'உடன்றோர் வருபகை பேணுர் ஆர் எயில் உளப்பட' என்னும் அடிக்கு உரை எழுதியவர் 'இது பொன்முடியார் தகடூரின் தன்மை கூறியது' என்று விளக்கங் கூறுகிருர்.

பொன்முடியாரின் செய்யுட்கள் இவ்வளவுதான் கிடைத்திருக்கின்றன. இவர் பாடியவை எல்லாம் புறத்துறை பற்றிய செய்யுட்களே.

பெருந்தலைச் சாத்தனர்

இவர் ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனர் பெருந்தலைச் சாத்தனரென்றும் மூலங்கிழார் மகனர் பெருந்தலைச் சாத்தனரென்றுங்

கூறப்படுகிறார். இவருடைய பெயர்க் காரணத்தைப் பற்றிப் 'பெரிய தலையையுடையவராதலிற் பெருந்தலைச் சாத்தனார்' எனப்பட்டார் போலும் என்று பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் நற்றிணைப் பாடினோர் வரலாற்றில் எழுதுகிறார். இது ஏற்கத்தக்கதன்று. சாத்தனார் என்னும் பெயருள்ள இப்புலவர் பெருந்தலை என்னுமூரில் இருந்தது பற்றிப் பெருந் தலைச்சாத்தனார் என்று பெயர் பெற்றார் என்று கருதுவது பொருத்தமானது. கொங்கு நாட்டில் கோயம்புத்தூர் மாவட் டத்தில் கோபிசெட்டிப்பாளையம் தாலுகாவில் பெருந்தலையூர் என்னுமூர் இருக்கிறது. இப்புலவர் அவ்வூரினராக இருக்க லாம். பெந்தலையூர் சாத்தனார் என்பது சுருங்கிப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்று வழங்கப்பட்டது.

அகநானூற்றில் 13, 224-ஆம் செய்யுள்கள் இவர் பாடியவை. அகம் 13-ஆம் செய்யுளில் 'தென்னவன் மறவனாகிய கோடைப் பொருநன்' என்பவனைக் குறிப்பிடுகிறார். இவன் பாண்டியனுடைய சேனைத் தலைவன் என்பதும் கோடைக்கானல் மலைப்பகுதியை இவன் ஆண்டான் என்பதும் தெரிகின்றன. நற்றிணை 262-ஆம் செய்யுளும் இவர் பாடியதே. இவர் பாடிய ஆறு செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

புறம் 151-ஆம் செய்யுளின் கீழ்க்குறிப்பு, 'இளங்கண்டீ ரக்கோவும் இளவிச்சிக்கோவும் ஒருங்கிருந்த வழிச் சென்ற பெருந்தலைச் சாத்தனார் இளங்கண்டீரக்கோவைப் புல்லி இளவிச்சிக் கோவைப் புல்லாராக. என்னை என் செயப் புல்லீரா யினீரென, அவர் பாடியது' என்று கூறுகிறது. கண்டீரக்கோ விச்சிக்கோ என்பவர்கள் கொங்குநாட்டுச் சிற்றரசர்கள். கொங்கு நாட்டுக் குதிரை மலைநாட்டை யரசாண்ட குமணனை அவன் தம்பி காட்டுக்கு ஓட்டிவிட்டுத் தான் அரசாண்டான். வறுமையினால் துன்புற்ற பெருந்தலைச் சாத்தனார் காட்டுக்குச்

சென்று அங்கிருந்த குமணனைப் பாடினர். (புறம் 164) இச் செய்யுளில் இவருடைய வறுமைத் துன்பம் பெரிதும் இரங்கத் தக்கதாக உள்ளது. அப்போது குமணன் என் தலையைவெட்டிக் கொண்டுபோய் என் தம்பியிடம் கொடுத்தால் அவன் உமக்குப் பொருள்தருவான் என்று கூறித் தன்னுடைய போர் வாளைப் புலவருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வாளைப் பெற்றுக்கொண்ட புலவர் இளங்குமணனிடம் வந்து குமணன் கொடுத்த வாளைக் காட்டிப் புறம் 15-ஆம் செய்யுளைப் பாடினர். கோடைமலைப் பொருநனாகிய கடிய நெடுவேட்டுவனைப் பாடியுள்ளார். (புறம் 205) இவனை இவர் தம்முடைய (அகம் 13-ஆம்) செய்யுளில் குறிப்பிட்டுள்ளதை முன்னமே கூறினோம். மூவன் என்பவனிடம் சென்று பரிசில் பெறுவதற்குப் புறம் 209-ஆம் செய்யுளைப் பாடினர். புறம் 294ஆம் செய்யுளில் ஒரு போர் வீரனுடைய தானைமறத்தைப் பாடியுள்ளார்.

மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

இவர் பெயர் கடுங்கோ என்பது. பெருங்கடுங்கோ என்று ஒருவர் இருந்தது பற்றி இவர் இளங்கடுங்கோ என்று பெயர் பெற்றார். மருதத் திணை பற்றிய செய்யுள்களைப் பாடினபடியால் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ என்று இவர் அழைக்கப் பெற்றார். பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவின் மகனாக இவர் இருக்கக்கூடுமோ? அல்லது தம்பியாக இருக்கக்கூடுமோ? (பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ என்னுந் தலைப்புக் காண்க.) இவர் கொங்கு நாட்டிலிருந்த அரசர் மரபைச் சேர்ந்த புலவர். இவர் பாடிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றில் இரண்டும் (அகம் 96, 176) நற்றிணையில் ஒன்றும் (நற். 50) தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, அவரைப் பாடிய பேய்மகள் இளவெயினி ஆகிய இவர்கள் காலத்தில் இப்புலவர் இருந்தார். அவர்களுக்கு இவர் வயதில் இளைஞர்.

கொங்கு நாட்டுச் சங்க நூல்கள்

பதிற்றுப் பத்து

கடைச்சங்க காலத்து நூல்களில் பதிற்றுப்பத்தும் ஒன்று. இதில் சேர நாட்டுச் சேர அரசர்கள் அறுவரும் கொங்கு நாட்டுச் சேர அரசர் நால்வரும் பாடப்பட்டுள்ளனர். ஆகையால் இந்நூலின் பிற்பகுதி கொங்கு நாட்டுப் பொறையரைப் பற்றியது.

இவற்றில் ஏழாம் பத்து, கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் மேல் கபிலர் பாடியது இதற்குக் கபிலர் நூருயிரம் (ஒரு லட்சம்) காணம் பரிசாகப் பெற்ருர். மற்றும், கொங்கு நாட்டிலுள்ள நன்ரு (இப்போத திருநணு ?) என்னும் மலை மேலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரிந்த நாடுகளின் வருவாயை இவ்வரசன் கபிலருக்குக் கொடுத்தான் என்று 7 ஆம் பத்துப் பதிகத்தின் அடிக்குறிப்புக் கூறுகிறது.

பதிற்றுப் பத்தின் எட்டாம் பத்து. தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை மேல் அரிசில்கிழார் பாடியது. இதற்காக இவர் பெற்ற பரிசு ஒன்பது நூருயிரம் (ஒன்பது இலட்சம்) காணமும் அமைச்சுப் பதவியுமாம். தகடூர்ப் போர் நடந்த போது அரிசில் கிழார் போர்களத்தில் இருந்து அப்போரை நேரில் கண்டவர். அக்காலத்தில் இவர் பாடிய செய்யுட்கள் தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன.

பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்து, இளஞ்சேரல் இரும் பொறையைப் பெருங்குன்றூர் கிழார் பாடியது. இதற்கு இவர் 32 ஆயிரம் காணமும் ஊரும் மனையும் நிலங்களும் பரிசாகப் பெற்றார் என்று பதிகச் செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு கூறுகிறது.

பதிற்றுப் பத்தின் பத்தாம் பத்து இப்போது மறைந்து விட்டது. இது, சேரமான் (யானைக்கட்சேய்) மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையைப் பொருந்தில் இளங்கீரனார் பாடியது என்று கருதப்படுகிறது. இப்படிக் கருதுவதற்குக் காரணம் புறநானூறு 53ஆம் செய்யுள். சேரமான் யானைக் கட்சேய் மாந்தரம் சேரல் இரும்பொறை விளங்கில் என்னும் ஊரில் பகைவருடன் போர் செய்து வென்றான். அப்போது அவன் தன்னைப் பாடுவதற்கு இக்காலத்தில் கபிலர் இல்லையே என்று கவலையடைந்தான். (இவனுடைய பாட்டனாகிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனை 7ஆம் பத்தில் பாடிய கபிலர் முன்னமே இறந்து போனார்) அரசன் கவலைப்படுவதை யறிந்த பொருந்தில் இளங்கீரனார் கபிலரைப் போன்று உம்மை நான் பாடுவேன் என்று கூறினார்.

"செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
இன்றுள னாயின் நன்றுமன் என்றநின்
ஆடுகொள் வரிசைக் கொப்பப்
பாடுவல் மன்னாற் பகைவரைக் கடப்பே"

இவ்வாறு இந்தப் புலவர் பாடியிருக்கிற படியால் இவரே இவ்வரசன் மேல் பத்தாம் பத்துப் பாடியிருக்கலாம் என்று கருதுவது தவறாகாது.

---

* (புறம். 53:11-15)

பதிற்றுப்பத்தில் 7, 8, 9, 10ஆம் பத்துகள் கொங்குச் சேரர் மேல் பாடப்பட்டவை என்பதும் ஆகவே அவை கொங்கு நாட்டு இலக்கியம் என்பதும் தெரிகின்றன.

பதிற்றுப் பத்துச் செய்யுட்கள் வெறும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுட்கள் மட்டுமன்று. இச் செய்யுட்கள் இசையுடன் பாடப்பட்டன என்பது தெரிகிறது. ஒவ்வொரு செய்யுளின் அடிக் குறிப்புகளிலிருந்து இதனையறிகிறோம். ஆகவே புலவர்கள் இயற்றின இந்தச் செய்யுட்களை அந்தந்த அரசர் முன்னிலையில் பாடியபோது பாணரைக் கொண்டு இசையுடன் பாடப்பட்டன என்பது தெரிகிறது.

ஒவ்வொரு செய்யுளின் அடியிலும் துறை, தூக்கு, வண்ணம் என்னும் தலைப்பில் இசைக் குறிப்புகள் எழுதப் பட்டுள்ளன. துறை என்பதில் காட்சி வாழ்த்து, செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு. பரிசிற்றுறைப் பாடாண்பாட்டு, வஞ்சித் துறை பாடாண்பாட்டு முதலான குறிப்புகள் எழுதப் பட்டுள்ளன. தூக்கு என்பதில் செந்தூக்கு, செந்தூக்கும் வஞ்சித் தூக்கும் என்று தூக்கு (தூக்கு-தாளம்) குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. வண்ணம் என்பதில் ஒழுகு வண்ணம், சொற்சீர் வண்ணம் என்பவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவை இசைத் தமிழைப் பற்றிய குறிப்புகள்.

தகடூர் யாத்திரை

கொங்கு நாட்டில் தகடூரை அரசாண்டவர் அதிகமான் பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசர்கள் என்றும் அவர்கள் தகடூரைச் சூழ்ந்து கோட்டை மதிலைக்கட்டி அரண் அமைத்துக் கொண் டிருந்தார்கள் என்றும் கொங்கு நாட்டின் தென் பகுதிகளை அரசாண்ட பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, தன் காலத்திலிருந்த அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று தகடூரை முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்தான் என்றும்

அந்தப் போர் பலகாலம் நடந்து கடைசியில் பெருஞ்சேர லிரும்பொறை அதைக் கைப்பற்றினான் என்றும் கூறினோம். அந்தத் தகடூர்ப் போரைப் பற்றி ஒரு நூல் அக்காலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருந்தது. அது சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்னரே இயற்றப்பட்ட நூல் என்பது ஆராய்ச்சியிலிருந்து தெரிகிறது. அதுதான் தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூல்.

அக்காலத்தில் அரசர்கள் போர் செய்யும்போது புலவர் களும் போர்க்களத்துக்குச் சென்று எந்தெந்த வீரன் எந்தெந்த விதமாகப் போர் செய்கிறான் என்பதை நேரில் கண்டு அவர் களின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவது அக்காலத்து வழக்கமாக இருந்தது. தகடூர்ப் போரிலும் சில புலவர்கள் போர்க்களஞ் சென்று போர்ச் செயலைக் கண்டு பாடினார்கள். அவர்கள் பாடிய அந்தப் பாடல்களின் தொகுப்புதான் தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூல். இப்போது நூல் முழுவதும் கிடைக்காதபடியால் அந்நூலில் எந்தெந்தப் புலவர்களின் செய்யுள்கள் இருந்தன என்பது இப்போது தெரியவில்லை. ஆனால், பொன்முடியார், அரிசில் கிழார் என்னும் புலவர்களின் செய்யுள்களும் அந்நூலில் இருந்தன என்பது திண்ணமாகத் தெரிகிறது.

சரித்திரச் செய்தியைக் கூறுகிற தகடூர் யாத்திரை இப்போது மறைந்துவிட்டது. அந்நூலின் சில செய்யுட்கள் மட்டுமே இப்போது கிடைத்துள்ளன. இந்நூல் சென்ற 19ஆம் நூற்றாண்டில், திருநெல்வேலி தெற்குப் புதுத் தெருவில் இருந்த கிருஷ்ண வாத்தியார் வீட்டில் இருந்தது. பிறகு இந்தச் சுவடி மறைந்து போயிற்று. இதுபற்றி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் 'என் சரித்திரம்' என்னும் நூலில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

"அங்கே தொல்காப்பிய உரைச் சுவடி ஒன்றில், "நாங்குனேரியிலிருக்கும் ஒருவருக்கு என்னிடமிருந்த தகடூர்

யாத்திரைப் பிரதி ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு, இப்பிரதியை இரவலாக வாங்கிக் கொண்டேன்' என்று எழுதியிருந்தது. யாரிடமிருந்து வாங்கியது என்று குறிப்பிடவில்லை'' ''பிற்காலத்தில் நாங்குனேரியில் நான் குமுறை ஏடு தேடிய போது தகடூர் யாத்திரை கிடைக்கவேயில்லை. பழைய நூல்கள் பல இந்த உலகத்தை விட்டு யாத்திரை செய்து விட்டதைப் போல இந்த அருமையான நூலும் போய்விட்ட தென்றுதான் நினைக்கிறேன்.''

கொங்குநாட்டு அரசர்கள் இருவர் நடத்திய போரைக் கூறுவது தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூல். இதில் அக்காலத் திலிருந்த புலவர்கள் இந்தப் போரைப் பற்றிப் பாடிய செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன. எனவே இந்த நூல் கொங்கு நாட்டில் உண்டான நூல்களில் ஒன்ருகும்.

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் யார் தொகுப்பித்தவர் யார் என்பதும் தெரியவில்லை. நூலே மறைந்துவிட்டபோது இச்செய்திகளை எவ்வாறு அறியமுடியும்? ''மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்'' என்னும் புத்தகத்தில், 'தகடூர் யாத்திரை' என்னுந் தலைப்பில் இந்நூலைப் பற்றிய ஏனைய விஷயங்களை யறியலாம்.

ஐங்குறு நூறு

ஐங்குறு நூறு, எட்டுத் தொகை நூல்களில் மூன்ருவது தொகை நூல். அகவற் பாக்களினுல் அமைந்த இந்நூல் மிகக்குறைந்த அடிகளைக் கொண்டது. மூன்று அடி சிற்றெல்லையையும் ஆறடி பேரெல்லையையுங் கொண்டது. ஐந்து அகப்பொருள் துறைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இக்காரணங்களினுலே இந்நூல் ஐங்குறு நூறு என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. ஓரம் போகியார், அம்மூவனூர், கபிலர், ஓதல் ஆந்தையார், பேயனூர் என்னும் ஐந்து புலவர்கள் இந்நூற் செய்யுள்களைப் பாடியவர்கள்.

"மருதம் ஓரம்போகி, நெய்தல் அம்மூவன்,
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன்,—கருதிய
பாலை ஓதலாந்தை, பனிமுல்லை பேயனே,
நூலையோ தைங்குறு நூறு."

என்னும் பழைய செய்யுளால் இதனையறிலாம்.

இந்த நூலைத் தொகுப்பித்தவர், கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை. தொகுத்தவர், இவ்வரசனுல் ஆதரிக்கப் பெற்றவராகிய புலத் துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். புலவர் கூடலூர்கிழார், இவ்வரசன் இறந்த பிறகும் வாழ்ந்திருந்தார். இவ்வரசன் இறந்த போது இவன்மேல் கையறுநிலை பாடினுர் (புறம் 229). அச்செய்யுளின் அடிக்குறிப்பு, "கோச் சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை இன்ன நாளில் துஞ்சு மென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துப் பாடியது" என்று கூறுகிறது.

ஐங்குறு நூறுக்குப் பிற்காலத்திலே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவர், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர் இந்தப் பெருந் தேவனுரே ஏனைய தொகை நூல்களுக்கும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினுர். ஐங்குறு நூற்றுக்குப் பழைய உரை ஒன்று உண்டு. அந்த உரையாசிரியரின் பெயர் தெரியவில்லை.

இந்நூல் 1903 ஆண்டில் முதல் முதலாக அச்சுப் புத்தகமாக வெளிவந்தது. இதன் பதிப்பாசிரியர் உத்தமதான புரம் வே. சாமிநாதையர் அவர்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தாரும் திருமயிலை மகாவித்துவான் சண்முகம்பிள்ளை யவர்களும் ஜே. எம். வேலுப்பிள்ளையவர்களும் ஆழ்வார் திருநகரி தே. இலக்குமணக் கவிராயர் அவர்களும் தங்களு டைய கையெழுத்துப் பிரதிகளை கொடுத்து இந்நூலைப் பதிப்பிக்க உதவி செய்தனர்.

இந்நூல் மருதத்திணை, வேட்கைப் பத்து வேழப்பத்து கள்வன் பத்து தோழிக்குரைத்த பத்து புலவிப்பத்து தோழி கூற்றுப்பத்து கிழத்தி கூற்றுப் பத்து புனலாட்டுப் பத்து புலவி விராய பத்து எருமைப் பத்து என்னும் பத்துப் பகுதிகளையுடையது.

நெய்தல்திணை, தாய்க்குரைத்த பத்து தோழிக்குரைத்த பத்து கிழவற்குரைத்த பத்து பாணற்குரைத்த பத்து ஞாழற் பத்து வெள்ளாங்குருகுப் பத்து சிறுவெண் காக்கைப் பத்து தொண்டிப் பத்து நெய்தற்பத்து வளைப்பத்து என்னும் பத்துப் பகுதிகளையுடையது.

குறிஞ்சித்திணை, அன்னாய் வாழிப் பத்து அன்னாய்ப் பத்து அம்மவாழிப்பத்து தெய்யோப் பத்து வெறிப்பத்து குன்றக் குறவன் பத்து கேழற்பத்து குரக்குப் பத்து கிள்ளைப் பத்து மஞ்ஞைப்பத்து என்னும் பத்துப் பகுதிகளையுடையது.

பாலைத்திணை, செலவழுங்குவித்த பத்து செலவுப்பத்து இடைச்சுரப் பத்து தலைவியிரங்கு பத்து இளவேனிற்பத்து வரவுரைத்த பத்து முன்னிலைப் பத்து மகட்போக்கிய வழித் தாயிரங்கு பத்து உடன் போக்கின்கண் இடைச் சுரத்துரைத்த பத்து மறுதரவுப் பத்து என்னும் பத்துப் பிரிவுகளையுடையது

முல்லைத்திணை, செவிலிகூற்றுப் பத்து கிழவன் பருவம் பாராட்டுப்பத்து விரவுப்பத்து பாசறைப்பத்து பருவங் கண்டு கிழத்தியுரைத்த பத்து தோழி வற்புறுத்த பத்து பாணன். பத்து தேர்வியங்கொண்ட பத்து வரவுச் சிறப்புரைத்த பத்து என்னும் பத்துத் துறைகளைக் கொண்டுள்ளது.

நெய்தற்றிணையில் கிழவற்குரைத்த பத்தில் 9 ஆம் 10ஆம் செய்யுட்கள் மறைந்து போய்விட்டன. முல்லைத் திணையில் கிழவன் பருவம் பாராட்டுப் பத்தில் ஆறும் செய்யுளின் இரண்டாம் அடியிலும் தேர்வியங் கொண்ட

பத்தின் பத்தாம் செய்யுளின் இரண்டாம் அடியிலும் சில எழுத்துகள் மறைந்துள்ளன.

ஐங்குறு நூற்றைப் பாடிய புலவர் எல்லோரும் கொங்கு நாட்டவர் அல்லர். கபிலர்மட்டுங் கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந் திருந்தவர். இந்நூலைத் தொகுத்த கூடலூர் கிழார் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்.

சங்க காலத்துத் தமிழெழுத்து

கடைச்சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்த தமிழ் எழுத்தின் வரிவடிவம் எது என்பது இக்காலத்தில் ஒரு கேள்வியாக இருக்கிறது.

தமிழகத்தில் பழங்காலத்தில் வழங்கி வந்தது வட்டெழுத்து தான் என்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கருதி வந்தனர். அக்காலத்தில் பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் கண்டு பிடிக்கப் படவில்லை. பிறகு, பிராமி எழுத்துகள் தமிழ்நாட்டு மலைக் குகைகளில் எழுதப்பட்டிருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. பாண்டி நாடு, புதுக்கோட்டை, தொண்டைநாடு, கொங்கு நாடு ஆகிய நாடுகளில் மலைக் குகைளில் கற்பாறைகளிலே பொறிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துகள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. இவையல்லாமல், அரிக்க மேடு, கொற்கை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் முதலிய இடங்களில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்தபோது அவ்விடங்களில் கிடைத்த மட்பாண்டங்களிலும் பிராமி எழுத்துகள் காணப் பட்டன. இவ்வெழுத்துகள் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டு முதல் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டுக்கு உட்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. இந்தச் சான்றுகளைக்

கொண்டு சிலர் சங்க காலத்தைக் கணக்கிடுகிருர்கள். கி.மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டில் பாரத தேசத்தை யரசாண்ட அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து பிராமி எழுத்தைப் பௌத்தப் பிக்குகள் தமிழகத்தில் கொண்டு வந்தார்கள் என்றும் இந்தப் பிராமி எழுத்து வந்த பிறகு இதைத் தமிழர் நூல் எழுதப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்றும் அதற்கு முன்பு தமிழில் எழுத்து இல்லை என்றும் இப்போது ஒரு சிலர் கூறுகின்றனர். பிராமி எழுத்து தமிழ் நாட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பு இங்கு எழுத்தே கிடையாது என்பது இவர்கள் கூற்று. இது தவருன கருத்து. பிராமி எழுத்து தமிழகத்துக்கு வருவதற்கு முன்பு ஏதோ ஒருவகை யான எழுத்து வழங்கி வந்தது. அந்த எழுத்திஞல் சங்க நூல்கள் எழுதப்பட்டன.

பிராமி எழுத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்கள் கூறப்படுகின்றன. அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்துக்குப் பல நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்பே பிராமி எழுத்து இருந்து வந்தது; ஆகவே, அசோகர் காலத்துக்கு முன்னமே தமிழ்நாட்டில் பிராமி எழுத்து வழங்கி வந்தது என்பது ஒரு கருத்து. பிராமி எழுத்து தென் இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்து பிறகு வட இந்தியாவுக்குச் சென்றது என்பது இன்னொரு கருத்து. தமிழ்நாட்டில் பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு ஏதோ ஒருவகையான எழுத்து இருந்து வந்தது; பிராமி எழுத்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து வேரூன்றிய பிறகு பழைய தமிழ் எழுத்து பையப் பைய மறைந்து விட்டது என்பது வேறொரு கருத்து.

பிராமி எழுத்துக்கு முன்பு தமிழில் வேறு எழுத்து இல்லை என்பதற்குச் சான்று இல்லை. பிராமி எழுத்துக்கு முன்பு ஏதோ ஒருவகையான தமிழ் எழுத்து வழங்கியிருக்க வேண்டும். வேறுவகையான எழுத்து இருந்ததா இல்லையா

என்பதற்குச் சான்று வேண்டுமானுல், சங்க காலத்திலே நடப்பட்ட நடுகற்களை (வீரகற்களைக்) கண்டுபிடிக்கவேண்டும். சங்க காலத்து நடுகற்கள் இதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப்பட வில்லை. சங்க காலத்து நடுகற்கள் போரில் இறந்துபோன வீரர்களின் நினைவுக் குறியாக நடப்பட்டவை. அந்த நடு கற்களில் இறந்த வீரனுடைய பெயரையும் சிறப்பையும் எழுதியிருந்தபடியால், அந்த நடுகற்களைக் கண்டுபிடித்தால், அவற்றில் எழுதப்பட்ட எழுத்து பிராமி எழுத்தா அல்லது வேறு வகையான எழுத்தா என்பது விளங்கி விடும். ஆனுல், அந்தக் காலத்து வீர கற்கள் இதுவரையில் ஒன்றேனும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

கடைச் சங்க காலத்தில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துகள் தமிழ்நாட்டு மலைக் குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கிற படியால், அக்காலத்து நடுகற்களிலும் பிராமி எழுத்துத் தானே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கருதக் கூடும். இப்போது தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பழைய பிராமி எழுத்துகள், பௌத்த, சமண முனிவர்கள் தங்கித் தவஞ்செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட மலைக் குகை களிலே எழுதப்பட்டவை. ஆனுல், பௌத்த சமணர் அல்லாத துறவிகள் மலைக் குகைகளில் தங்கித் தவஞ் செய்யவில்லை. பௌத்த சமணர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மலைக் குகை களிலே பிராமி எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்வெழுத்துகளைப் பௌத்த மதத்தாரும் சமண மதத் தாரும் மட்டும் உபயோகித்திருக்க வேண்டும். பௌத்த சமண மதத்தாரல்லாத அரசர் முதலியோர் அக்குகைகளைத் தானஞ் செய்திருந்தாலும், அவை வடநாட்டு மதங்களைச் சார்ந்த பௌத்த சமணருக்காக அமைக்கப்பட்டபடியால் அவற்றில் பிராமி எழுத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். பௌத்த சமணரல்லாத ஏனைய மதத்தாரும் நாட்டு மக்களும் அக் காலத்தில் பிராமியல்லாத ஏதோ ஒரு பழைய தமிழ் எழுத்தை வழங்கி இருக்கக்கூடும். இதன் உண்மையை

அறிவதற்குத்தான் பழைய காலத்து நடுகற்களைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறோம்.

கடைச் சங்க காலத்துக்கு முன்னே, பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு, ஏதோ ஒருவகையான எழுத்து தமிழ் நாட்டில் வழங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. பிராமி எழுத்து வந்தபிறகு தமிழர் புதிய பிராமி எழுத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் பழைய எழுத்தையே வழங்கியிருக்க வேண்டும். அப்போது பௌத்த சமணர் பிராமியையும், மற்றத் தமிழர் பழைய தமிழ் எழுத்தையும் ஆக இரண்டெழுத்துக் களும் சில காலம் வழங்கியிருக்க வேண்டும். மிகப் பழைய காலத்தில் கால்டியா போன்ற தேசங்களில் சமய குருமார் எழுதிவந்த எழுத்து வேறாகவும் அதே சமயத்தில் பாமர மக்கள் எழுதி வந்த எழுத்து வேறாகவும் இருந்ததுபோல, கடைச் சங்க காலத் தமிழகத்திலும் (தொடக்க காலத்தில்) ஜைன பௌத்த மதத்தவர் வழங்கின பிராமி எழுத்து வேறாகவும் மற்றவர் வழங்கின பழைய எழுத்து வேறாகவும் இருந்தன என்று தோன்றுகிறது. பௌத்த சமண மதங்கள் தமிழகத்தில் வேரூன்றிய பிறகு அவர்கள் பள்ளிக் கூடங்களைத் தங்கள் பள்ளிகளில் அமைத்துப் பிள்ளை களுக்குக் கல்வி கற்பித்தபோது பிராமி எழுத்தைப் பிரசாரஞ் செய்தனர். பிராமி எழுத்து பிரசாரஞ் செய்யப்பட்ட பிறகு, பழைய தமிழ் எழுத்து பையப் பையய மறைந்து போயிருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. எந்தக் கருத்தானாலும் உண்மை தெரிய வேண்டுமானால், முன்பு கூறியதுபோல, பழைய நடுகற்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நூற்றுக் கணக்காக நடப்பட்ட சங்க காலத்து நடுகற்கள் பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைக் கண்டுபிடித்தால் அவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ள அக்காலத்து எழுத்தின் வரிவடிவம் நன்கு விளங்கும்.

இப்போது நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறவரையில் பிராமி எழுத்தே தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த பழைய எழுத்து

என்பதில் ஐயமில்லை. பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டெழுத்துகள் கொங்கு நாட்டிலுங் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றை இங்கு ஆராய்வோம்.

கொங்கு நாட்டுப் பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள்

அரசலூர்

கோயம்பத்தூர் மாவட்டத்து ஈரோடு தாலுகாவில் உள்ளது அரசலூர். இது ஈரோடு நகரத்திலிருந்து பன்னிரண்டு மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இங்குள்ள மலைக்கு நாக மலை என்றும் அரசலூர் மலையென்றும் பெயர் உண்டு. இந்த மலையில் தரை மட்டத்திலிருந்து அறுபதடி உயரத்தில் ஆண்டிப்பாறை என்னுங் குகையும் அக்குகையில் கற்படுக்கைகளும் கல்வெட்டு எழுத்துக்களும் உள்ளன. கல்வெட்டெழுத்துக்களில் ஒன்று பிராமி எழுத்து. மற்ற இரண்டு வட்டெழுத்து. இங்கு நம்முடைய ஆய்க்குரியது பிராமி எழுத்து மட்டுமே.

இங்குக் கல்வெட்டெழுத்துக்கள் இருப்பதை 1961 ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இந்நூலாசிரியர் மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, ஈரோடு புலவர், ம. இராசு மற்றுஞ் சில நண்பர்கள் சென்று கண்டு, இவ்வெழுத்துக்களைக் காகிதத்தில் மைப்படி எடுத்துச் சுதேசமித்திரன்,* செந்தமிழ்ச் செல்வி பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு உலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இந்த விவரம் தெரிந்த பிறகு அரசாங்கத்து எபிகிராபி இலாகா

* 1961-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 4 தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமை சுதேசமித்திரன். (உள்ளூர்) சென்னை பதிப்பு.

இம்மலைக்குச் சென்று இந்தச் சாசனங்களைக் கண்டு 1961-62 ஆண்டு அறிக்கையில் வெளியிட்டது.* இந்த இலாகாவின் 1961-62ஆம் ஆண்டின் 280-282 எண்களுள்ள சாசன எழுத்துகளாக இந்தக் கல்வெட் டெழுத்துக்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எபிகிராபி இலாகாவின் 1963-64ஆம் ஆண்டின் 4362-4364 ஆம் எண்ணுள்ள போட்டோ (நிழற்பட) நெகிடிவாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பிராமி கல்வெட் டெழுத்தை (280 of 1961-62) ஆராய்வோம். இந்தப் பிராமி எழுத்துக்கள் இரண்டு வரிகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன. முதல் வரியில் பதினான்கு எழுத்துகளும் இரண்டாவது வரியில் பதிமூன்று எழுத்துகளும் பொறிக்

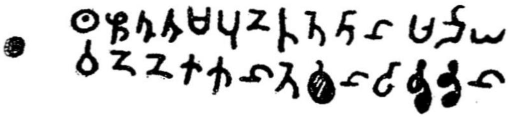

(அரசலூர் பிராமி எழுத்து)

கப்பட்டுள்ளன. இந்த எழுத்துக்களை எபிகிராபி இலாகா இவ்வாறு படித்திருக்கிறது.

எழுத்துப் புணர் (ரு) த்தான் மா (லை) ய்
வண்ணக்கன் (தேவ) ன் (சாத்த) ன்

ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் இவ்வெழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார்.**

ஏழு தானம் பண்வ (வி) த்தான் மணிய்
வண்ணக்கன் தே (வ) ன் சா (த்த) ன்

மணிக்கல் வாணிகனாகிய தேவன் சாத்தன் இந்த ஏழு படுக்கைகளை (ஆசனங்களை)ச் செய்வித்தான் என்று இதற்கு

(*Annual Report on Indian Epigraphy for 1961-62.P.10)

**(Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions by Iravatham Mahadevan. p. 67. Seminar on Inscriptions 1966.)

இவர் விளக்கங் கூறுகிறார். இவர் 'ஏழு படுக்கைகள்' என்று கூறுவது தவறு. இக்குகையில் மூன்று படுக்கைகள் மட்டும் இருக்கின்றன. ஆகவே இவர் ஏழு படுக்கைகள் என்று கூறுவது பிழைபடுகிறது. கல்வெட்டில் 'எழுத்தும்' என்னும் வாசகம் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் இவ்வெழுத்துக்களை வேறு விதமாக வாசித்துள்ளார்.*

"சித்தம், தீர்த்தம் பூண தத்தான் மாளாய
வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்"

என்று இவர் படிக்கிறார்.

இந்தச் சாசன எழுத்துகளில் இரண்டாவது வரியின் வாசகம் வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன் என்பதில் யாருக்கும் யாதொரு ஐயமும் இல்லை. இதை எல்லோரும் கருத்து மாறுபாடு இல்லாமல் சரியாகவே வாசித்திருக்கிறார்கள். முதல் வரி எழுத்துக்களை வாசிப்பதில் மட்டும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக வாசித்துள்ளனர். இதுபற்றி ஆய்ந்து பார்த்து இதன் சரியான வாசகம் இன்னதென்பதை நாம் காண்போம்.

முதல் வரியின் முதல் எழுத்து வட்டமாகவும் நடுவில் புள்ளியுடனும் காணப்படுகிறது. இது 'சித்தம்' என்னும் மங்கலச் சொல்லின் குறியீடு என்று டி. வி. மகாலிங்கம் கருதுகிறார். சாசன எழுத்து இலாகா இதை ஈ என்று வாசித்திருக்கிறது. ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் ஏ என்று வாசித்துள்ளார். மகாலிங்கம் கூறுவது போல இது 'சித்தம்' என்பதன் குறியீடு அன்று. பிராமி எழுத்தில் எ என்பதாகும். முக்கோண வடிவமாகவுள்ளது பிராமி எ என்னும் எழுத்து.

(*pp. 290-298. Early South Indian Palaeography by T. V. Mahalingam. 1967)

அது கல்வெட்டில் வட்டமாகவும் சில சமயங்களில் எழுதப் படுகிறது. உதாரணமாக மதுரைக்கு அடுத்துள்ள யானை மலைப் பிராமி எழுத்தில் எகர எழுத்து ஏறக்குறைய வட்டமாக எழுதப்பட்டிருப்பது காண்க. இந்த எழுத்து எகரம் என்பதில் ஐயமேயில்லை. ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் இதை ஏ என்று வாசிப்பது சரியன்று. ஏனென்றால் இந்த எழுத்தின் உள்ளே ஒரு புள்ளி தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. புள்ளியிருப் பதனாலே ஏகாரமன்று எகரமே என்பது தெளிவாகத் தெரி கிறது. மெய்யெழுத்துக்களும் எகர ஒகர குற்றெழுத்துகளும் புள்ளி பெறும் என்று இலக்கணம் கூறுகிறது. ஆகவே, அந்த இலக்கணப்படி இது ஏகாரம் அன்று எகரமே என்பது திட்ட மாக தெரிகின்றது. (புள்ளி பெறவேண்டிய எழுத்துகளுக்குப் பெரும்பாலும் புள்ளியிடாமலே ஏட்டுச் சுவடியிலும் செப்பேட் டிலும் கல்லிலும் எழுதுவது வழக்கம். அபூர்வமாகத்தான் புள்ளியிட் டெழுதப்படுகின்றன. இந்த எகர எழுத்துக்குப் புள்ளியிட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.)

அடுத்த இரண்டாவது எழுத்தைப் பார்ப்போம். இதை டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் தி என்று வாசிக்கிறார். இது ழு என்பது தெளிவு. சாசன எழுத்து இலாகாவும் ஐ. மகா தேவனும் இதை ழு என்றே சரியாக வாசித்திருக்கிறார்கள். முதல் இரண்டு எழுத்தும் சேர்ந்து எழு என்றாகிறது.

இனி அடுத்த 3வது 4வது எழுத்துகளைப் பார்ப்போம். இவை த்து என்பவை. சாசன எழுத்து இலாகா த்து என்றே வாசித்திருக்கிறது. மகாலிங்கம் த்த என்று வாசிக்கிறார். ஐ. மகாதேவன் தாந என்று வாசிக்கிறார். இப்படி வாசிப் பதற்கு யாதொரு காரணமும் இல்லை. இவ்வெழுத்துக்கள் த்து என்பதே.

ஐந்தாவது எழுத்து ம அல்லது ம் என்பது. புள்ளியில்லை யானாலும் ம் என்றே வாசிக்கலாம். ஐ. மகாதேவனும் டி. வி. மகாலிங்கமும் ம் என்றே சரியாக வாசித்துள்ளனர். சாசன எழுத்து இலாகா இந்த எழுத்தை ப் என்று படித் திருக்கிறது. இவ்வெழுத்து ம் என்பதில் ஐயமில்லை முதல் ஐந்து எழுத்துக்களையும் சேர்த்துப் படித்தால் எழுத்தும் என்றாகிறது.

இனி அடுத்த ஆறு எழுத்துக்களை (6 முதல் 11 வரை)ப் பார்ப்போம். 6வது எழுத்து பு என்பது. 7வது எழுத்து ண என்பது. 8வது எழுத்து ரு என்பது. சாசன இலாகா இதை ர என்றும் ர் என்றும் வாசிக்கிறது. டி. வி. மகாலிங்கம் த என்றும், ஐ. மகாதேவன் வ (வி) என்றும் வாசிக்கிறார்கள். இது பிராமி ரு என்பதில் ஐயமில்லை. ர் என்று இருக்க வேண்டிய இது ரு என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 9-ஆம் பத்தாம் எழுத்துக்கள் த்தா என்பன. 11வது எழுத்து ன் என்பது. இந்த எழுத்துக்களை ஒன்றாகச் சேர்த்தால் புணருத் தான் என்றாகிறது. ஐ. மகாதேவன் இவற்றைப் பண்வித்தான் என்றும் டி. வி, மகாலிங்கம் பூணதத்தான் என்றும் வாசிப்பது சரியாகத் தோன்றவில்லை. சாசன இலாகா படித்துள்ள புணர்த்தான் அல்லது புணருத்தான் என்பதே சரியென்று தெரிகிறது. ஆகவே, முதல் பதினொரு எழுத்துக்களைச் சேர்த்து வாசித்தால் எழுத்தும் புணர்த்தான் என்றாகிறது.

இனி முதல் வரியில் உள்ள கடைசி மூன்று எழுத் துக்களைப் பார்ப்போம். பன்னிரண்டாவது எழுத்து ம என்பது.

இதற்கு அடுத்த (13 வது) எழுத்து சரியாக எழுதப் படாததால் பலவித ஊகங்களுக்கு இடமளிக்கிறது. எழுத்தைப் பொறித்த கற்றச்சனுடைய கவனக் குறைவினால் ஏற்பட்ட

தவறு இது. இதை ணி என்று கொள்வதே பல விதத்திலும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சாசனத்தில் வேறு மூன்று ணகர எழுத்துக்கள் தெளிவாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இந்த ணி எழுத்தைக் கற்றச்சன் செம்மையாகப் பொறிக்காமல் விட்டு விட்டான்.

கடைசி (14-வது) எழுத்து ய அல்லது ய் என்பது. இதில் சந்தேகத்துக்கு இடமேயில்லை. இந்த மூன்று எழுத்துக்களையும் சேர்த்து மணிய் என்று வாசிக்கலாம்.

இந்தப் பிராமி எழுத்தின் முழு வாசகமும் இவ்வாறு அமைகிறது.

"எழுத்தும் புணரு(ர்)த்தான் மணிய
வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்,"

மணிய் வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன் (முனிவருக்கு இக்குகையைத் தானம் செய்தது மட்டும் அல்லாமல், இந்த எழுத்துக்களையும்) புணர்த்தினன் (எழுதினன், பொறித்தான்) என்பது இதன் கருத்து.

விளக்கம்: மணிய் வண்ணக்கன் என்பது மணிக்கல் வண்ணக்கன் என்று பொருளுள்ளது. இகர ஈற்றுச் சொல்லுடன் யகரமெய் சேர்த்து மணிய் என்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது. இப்படி எழுதுவது அக்காலத்து வழக்கம். கொங்கு நாட்டில் விலையுயர்ந்த மணிக்கற்கள் அக்காலத்தில் அதிகமாகக் கிடைத்தன.

வண்ணக்கன் என்பது பொன் வெள்ளி நாணயங்களின் பரிசோதகன் என்னும் பொருள் உள்ள சொல். சங்க இலக்கியங்களில் சில வண்ணக்கர்கள் கூறப்படுகின்றனர். புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர்கிழான் என்னும் புலவர் நற்றிணை

294-ஆம் செய்யுளைப் பாடியவர். வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் குறுந்தொகை 85-ஆம் செய்யுளைப் பாடியவர். வண்ணக்கன் சோருமருங்குமரனார் என்பவர் நற்றிணை 257-ஆம் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார். அரசலூர் மலைக் குகையில் தவஞ் செய்த முனிவருக்கு கற்படுக்கையைத் தானஞ் செய்த தேவன் சாத்தன் மணிக்கல் வண்ணக்கன்.

மணிக்கல் வண்ணக்கனான தேவன் சாத்தன் இம்மலைக் குகையில் முனிவருக்கு இடங்களைத் தானஞ் செய்ததோடு இந்தச் சாசன எழுத்துக்களையும் பொறித்தான் என்பது இதன் கருத்தாகும். எழுத்தும் புணர்த்தான் என்பதிலுள்ள உம் என்னும் இடைச்சொல், இவனே சாசன எழுத்தையும் பொறித்தான் (எழுதினான்) என்பதைக் குறிக்கிறது.

புகழியூர் (புகழூர்)

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கரூர் தாலுகாவில் புகழூர் இருக்கிறது. இந்த ஊர், திருச்சிராப்பள்ளி—ஈரோடு இருப்புப் பாதையில் ஒரு நிலையமாக இருக்கிறது. புகழூருக்கு இரண்டு கல் தொலைவில் வேலாயுதபாளையம் என்னும் கிராமத்துக்கு அருகில் ஆறுநாட்டார் மலை என்னும் பெயருள்ள தாழ்வான குன்றுகளில், இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகைகள் இருக்கின்றன. இக்குகைகளின் பாறையில் கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. பிராமி எழுத்துகள் கி. பி. 300க்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்தபடியால் இவை கடைச் சங்க காலத்திலே எழுப்பப் பட்டவை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த இடங்கள் கடைச் சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளாக இருந்தவை.

பௌத்தமத ஜைன மதத் துறவிகள் ஊருக்கு அப்பால் மலைக்குகைகளில் இருந்து தவம் செய்வது அக்காலத்து வழக்கம். அவர்கள் படுப்பதற்காகக் கல்லிலேயே பாய் தலையணை போல அமைத்துக் கொடுப்பது ஊரார் கடமையாக இருந்தது. அந்த முறையில் இந்தக் குகைகளிலே கற்படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள பிராமி எழுத்துகள் இந்தப் படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களின் பெயரைக் கூறுகின்றன.

ஆறு நாட்டார் மலையில் உள்ள பிராமி எழுத்துகளை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம். சாசன எழுத்து (எபிகிராபி) இலாகாவின் 1927-28 ஆம் ஆண்டின் 343 ஆம் பதிவு எண்ணுள்ள எழுத்துகள் இவை. (343 of 1927-28) இந்த எழுத்துகள் இரண்டு வரிபாக எழுதப்பட்டுள்ளன. முதல்வரியில் பத்து எழுத்துகளும் ,இரண்டாம் வரியில் ஒன்பது எழுத்துகளும் இருக்கின்றன. இந்தக் கல்லில் புள்ளிகளும் புரைசல்களும் இருப்பதனால் சில எழுத்துகள் செம்மையாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் கூர்ந்து பார்த்து அவற்றைப் படிக்க இயலும். (படம் காண்க.)

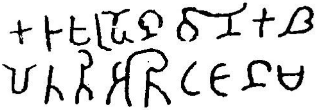

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வெழுத்துக்களை இவ்வாறு படிக்கிறார்.* 'கருஊர் பொன் வாணிகள், நேர்த்தி அதிட்டானம்' இவ்வாறு படித்து, நேர்த்தி என்றால் நேர்ந்து கொள்ளுதல் (பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுதல்) என்று விளங்கக் கூறுகிறார். கருஊர் பொன் வாணிகள் நேர்ந்து கொண்டு அமைக்கப்பட்ட அதிஷ்டானம் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

---

* (P. 281-82 Early South Indian Palaeogrphy. 1967)

திரு. ஐராவதம மகாதேவன் இதைக் கீழ்க்கண்டவாறு படிக்கிருர்.*

'கருவூர் பொன் வாணிகன், நத்தி அதிட்டானம்'

வாணிகன் நத்தி என்பதை வாணிகன்+அத்தி என்று பிரித்து, 'கருவூர் பொன் வாணிகன் அத்தியினுடைய அதிட்டானம் (இடம்)' என்று பொருள் கூறுகிருர்.

இவர்கள் 'கருவூர் பொன் வாணிகன்...அதிட்டானம்' என்று வாசித்தது முழுவதும் சரியே, தவறு இல்லை. ஆனால், இரண்டாவது வரியின் முதல் மூன்று எழுத்துகளை வாசித்ததில் தவறு காணப்படுகிறது. இந்த எழுத்துகளில் கல் பொளிந்து எழுத்துகளின் சரியான உருவம் தெரியவில்லை. இக்காரணத்தினல் மகாலிங்கம் அவர்கள் இவ்வெழுத்துகளை நேர்த்தி என்று வாசிக்கிருர். மகாதேவன் அவர்கள் நத்தி என்று வாசிக்கிருர். இப்படிப் படிப்பது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இரண்டாவது வரியின் முதலெழுத்தை உற்றுநோக்கினல் அது பொ என்று தோன்றுகிறது. அடுத்துள்ள இரண்டு எழுத்துகளையும் சேர்த்து வாசித்தால் பொத்தி என்று படிக்கலாம். அதாவது கருவூர் பொன் வாணிகனுடைய பெயர் 'பொத்தி' என்பது. ஆகவே இந்த எழுத்துகளின் முழு வாசகம் இது:

'கருவூர் பொன் வாணிகன்
பொத்தி அதிட்டானம்'

கருவூரில் பொன் வாணிகம் செய்த பொத்தி என்பவர் இந்த அதிட்டானத்தை (முனிவர் இருக்கையை) அமைத்தார் என்பது இதன் கருத்து. இருக்கையை யமைத்தார் என்ருல், குகையிலுள்ள பாறைகளைச் செப்பஞ் செய்து கற்படுக்கைகளை அமைத்தார் என்பது பொருள்.

* (No 66. P. 67. Seminar on Inscriptions, 1966)

விளக்கம்: கருவூர், கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட சேர அரசர்களுக்குச் சங்க காலத்தில் தலைநகரமாக இருந்தது என்பதை அறிவோம். அவ்வூர் அக்காலத்தில் பேர்போன வாணிகப் பட்டணமாக இருந்தது. இங்கு, கிரேக்க ரோமர்கள் (யவனர்கள்) வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள். இவ்வூரில் பொன் வாணிகஞ் செய்தவர்களில் ஒருவர் பெயர் பொத்தி என்பது. பொத்தன், பொத்தி என்னும் பெயர் சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்தது. பொத்த குட்டன் என்னுந் தமிழன் ஒருவன் இலங்கை அநுராதபுரத்திலே செல்வாக்குள்ளவனாக இருந்தான். அவன், தான் விரும்பியபடியெல்லாம் இலங்கை மன்னர்களைச் சிம்மாசனம் ஏற்றினான் என்று மகாவம்சத்தின் பிற்பகுதியான சூலவம்சம் என்னும் நூல் கூறுகிறது. பொத்தி என்னும் புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பொத்தியார் என்று கூறப்படுகிறார். அவர் இயற்றிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் (புறம். 217, 220, 221, 222, 223) உள்ளன.

எனவே இந்த எழுத்துகளில் காணப்படுகிற பொன் வாணிகனுடைய பெயர் பொத்தி என்பதில் ஐயமில்லை. மகாதேவன் நெத்தி என்று படிப்பது தவறு. நெத்தி என்னும் பெயர் இருந்ததாகச் சான்று இல்லை. டி.வி. மகாலிங்கம் நேர்த்தி என்று படிப்பதும் பொருத்தமாக இல்லை.

அதிட்டானம் என்பது அதிஷ்டானம் என்னும் சொல்லின் தமிழாக்கம். இங்கு இது இந்தக் குகையைக் குறிக்கின்றது.

* * *

புகளூர்ச் சாசனம் இன்னொன்றைப் பார்ப்போம். இது சாசன எழுத்து இலாகாவில் 1927-28 ஆம் ஆண்டு தொகுப்பில் 346ஆம் எண்ணாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒரே வரியில் இருபத்தொரு பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பாறைக் கல்லில் புரைசல்களும்

புள்ளிகளும் கலந்திருப்பதால் சில எழுத்துக்களின் சரியான வடிவம் கண்டு பிடிப்பது கடினமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதில் காணப்படுகிற பிராமி எழுத்துகளின் வரிவடிவம் இது. புள்ளியிட்டுக் காட்டப்பட்டிருப்பவை பாறையில் உள்ள புரைசல்கள்.

இதன் இப்போதைய எழுத்து வடிவம் இது.

ந ள ளி வ ஊ ர ப பி ட ந தை ம க ன கீ ர ன

கொ ற் ற ன

இவ்வெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிட்டுப் படித்தால் இவ்வாறுகிறது :

நள்ளிவ் ஊர்ப் பிடந்தைமகன் கீரன் கொற்றன்

திரு. டி.வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் இதை இவ்வாறு படிக்கிறார் :

''நாளளாப ஊர் பிடந்தை மகன் கீரன்கொற்றன்''.

இவ்வாறு படித்துப்பின்னர்க் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கங் கூறுகிறார். ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை என்பது போலப், பிடன் + தந்தை = பிடந்தை என்றாயிற்று. பிடன் = படாரன், பட்டரான். தந்தை = பெரியவன், மேலானவன், உயர்ந்தவன், புனிதமானவன்.* 'பிடன் தந்தை மகன் கீரன் கொற்றன்' என்றும் 'நாளாளபஊர்' என்றும் இவர் கூறுவது சரியெனத் தோன்றவில்லை.

திரு. ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் இந்த எழுத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு வாசிக்கிறார்:

*(Page, 283-84, Early South Indian Palaeography, 1967).

"நல்லிய் ஊர்ஆ பிடந்தை மகள் கீரன்கொற்ற..."

இவ்வாறு வாசித்த இவர் 'நல்லியூர் பிடந்தையின் மக்களான கீரன். கொற்ற(ன்)" என்று விளக்கங் கூறுகிறார். மகள் என்பதை மக்கள் என்று கூறுகிறார்.*

திரு. மகாலிங்கம் நாளாளப ஊர் என்று படிப்பது தவறு. திரு மகாதேவன் நல்லி ஊர் என்று படிப்பது ஓரளவு சரி. 7ஆவது எழுத்தை மகாலிங்கம் அடியோடு விட்டுவிட்டார். மகாதேவன் அவர்கள் அதைப் பிராமி அ என்று வாசித்துள்ளார். அது பிராமி ப் என்னும் எழுத்தாகும். மகாலிங்கம் 'மகன்' என்று படிப்பது சரி. மகாதேவன் 'மகள்' என்று வாசித்து 'மக்கள்' என்று பொருள் கூறுவது சரியெனத் தோன்றவில்லை. மகன் என்பதே சரியானது. கீரன் கொற்றன் என்பது ஒரே ஆளின் பெயர் என்று மகாலிங்கம் கூறுவது சரி. கீரன், கொற்றன் என்று இரண்டு ஆட்கள் என்று மகாதேவன் கூறுவது சரியெனத் தோன்றவில்லை.

இந்த எழுத்துக்களை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம்.

"நள்ளிவ்ஊர்ப் பிடந்தை மகன் கீரன் கொற்ற(ன்)"

என்பது இதன் வாசகம். கொற்றன் என்பதில் கடைசி எழுத்தாகிய ன் சாசனத்தில் இல்லை.

இதை விளக்கிக் கூறுவோம்.

முதல் மூன்று எழுத்துகளை நள்ளி என்று படிப்பதே சரியாகும். பிராமி எழுத்துகளில் ல, ள எழுத்துகளுக்கு

---

* (No. 58. p. 66 Seminar on Inscriptions 1966. Historical Tamil Inscriptions. Iravatham Maha-Devan. Paper read at the Tamil conference Seminar held at Kula Lumpur, 1966)

மிகச் சிறு வேற்றுமைதான் உண்டு. லகரத்தின் வலது பக்கத்தின் கீழே, கீழாக வளைந்த கோடு இட்டால் ளகரமாகிறது. இந்தச் சாசன எழுத்தின் நிழற் படத்தை உற்று நோக்கினுல் ளகரமாகத் தோன்றுவதைக் காணலாம். ஆகையால் நள்ளி என்று வாசிப்பதுதான் சரி என்று தெரிகிறது. மேலும் நல்லி என்ற பெயர் சங்க காலத்தில் காணப்படவில்லை. நள்ளி என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. கடையெழு வள்ளல்களில் நள்ளி என்னும் ஒரு அரசன் கூறப்படுகிருன்.

''நளிமலை நாடன் நள்ளி'' (சிறுபாண்-107), 'கழல் தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி' (அகம். 238:14), ''திண்தேர் நள்ளி கானம்'' (குறும் 210:1), ''வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி'' (அகம் 152:15), ''கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளி'' (புறம் 158:28) என்பன காண்க. கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளி சங்கச் செய்யுட்களில் கூறப்படுகிருன். இவன் கொங்கு நாட்டில் கண்டீரம் என்னும் ஊரின் அரசன். இவன் பெயரால் அக்காலத்தில் நள்ளி ஊர் என்னும் ஊர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது இந்தக் கல்வெட் டெழுத்தினுல் தெரிகிறது.

இனி, இதற்கு அடுத்தபடியாக உள்ள நான்கு எழுத்துக்களைப் பார்ப்போம். கல்வெட்டில் இவ்வெழுத்துகள் வ்ஊர்ப் என்று காணப்படுகிறது. இதில் முதல் எழுத்தை மகாலிங்கம் அவர்கள் ப என்று படித்து முதல் மூன்று எழுத்துகளுடன் சேர்த்து' நாளாளப' என்று படித்துள்ளார். மகாதேவன் அவர்கள் ய் என்று படித்து முதல் மூன்று எழுத்துகளுடன் சேர்த்து 'நல்லிய்' என்று படித்துள்ளார். இந்த எழுத்தை உற்று நோக்கினுல் வ் என்று தோன்றுகிறது. இதனுடன் அடுத்துள்ள ஊகார எழுத்தைச் சேர்த்தால் வ்ஊ என்ருகும். வூ என்னும் எழுத்துதான் இவ்வாறு வ்ஊ என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சில சமயங்களில் எழுத்துகள் சாசனங்களில்

இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கல்வெட்டெழுத்து களிலும் செப்பேடுகளிலும் காணலாம். இந்த நான்கு எழுத்துகளை (வ்ஊர்ப்) முன் மூன்று எழுத்துகளுடன் கூட்டினல் நள்ளிவ்வூர்ப் என்ருகிறது.

பிறகு இதற்கு அடுத்த நான்கு எழுத்துகளைப் பார்ப்போம். (8 முதல் 11 எழுத்துகள்) அது பிடந்தை என்றிருக்கிறது. இதை மகாலிங்கமும் மகாதேவனும் பிடந்தை என்று சரியாகவே வாசித்திருக்கிருர்கள். ஆனுல், பிடந்தை என்பதை பிட்டன்+தந்தை என்று பிரித்து, பிட்டனுடைய தந்தை என்றும் பிடன் என்பதற்குப் படாரன், பட்டாரன் என்றும் மகாலிங்கம் அவர்கள் விளக்கங் கூறுவது சரியாகவும் இல்லை, பொருத்தமாகவும் இல்லை.

பிட்டன் என்னும் பெயருள்ள சேனைத் தலைவன் ஒருவன் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படுகிருன். (அகம் 77, 143, புறம். 172, 186. புறம் 169, 171 செய்யுள்களின் அடிக் குறிப்பு) அவன் பிட்டங்கொற்றன் என்றுங் கூறப்படுகிருன். காவரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனுர் புறம் 171 ஆம் செய்யுளில் பிட்டங் கொற்றனைக் கூறுகிருர். அச்செய்யுளில் அவர் பிட்டங் கொற்றனை எந்தை என்று கூறுகிருர். (புறம் 171:12). புலவர் ஒரு அரசனை எந்தை என்று கூறவேண்டிய தில்லை. அப்படிக் கூறிய மரபும் இல்லை. பிட்டனுக்குப் பிட்டெந்தை என்னும் பெயர் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இதனுல் தெரிகிறது. பிட்டெந்தை என்னும் பெயரே இந்தச் சாசன எழுத்தில் பிடந்தை என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

இதற்கு அடுத்துள்ள மூன்று எழுத்துக்கள் மகன் என்பது. இதை மகாதேவன் ‘மகள்’ என்று படித்து

அது 'மக்கள்' என்னும் பொருளுடைய சொல் என்று கருது கிருர். மகன் என்பதே சரியான வாசகம்.

கடைசியாக உள்ள ஏழு எழுத்துக்கள் 'கீரன் கொற்றன்' என்று முடிகின்றன. இவற்றை மகாலிங்கமும், மகாதேவனும் சரியாகவே வாசித்திருக்கிருர்கள். ஆனல், மகாதேவன் கீரன் கொற்றன் என்று இரண்டு பெயரைக் குறிக்கின்றன இவை என்று கருதுகிருர். இது தவறு என்று தெரிகிறது. பிட்டந்தையாகிய பிட்டனுக்குக் கொற்றன் என்றும் பெயர் உண்டு என்பதைச் சங்கச் செய்யுள்களிலிருந்து அறிந்தோம். பிட்டங் கொற்றன் என்னும் பெயரை எடுத்துக் காட்டினேம். அது போலவே அவன் மகனை கீரனும் கொற்றன் என்று இதில் கூறப்படுகிருன். ஆகவே கீரன் கொற்றன் என்பது ஒரே ஆளைக் குறிக்கிறது.

பிடந்தை மகன் கீரன் கொற்றன் நள்ளியூரில் இருந்தான் என்பதும் அவன் புகழூர் மலைக்குகையில் கற்படுக்கைகளை முனிவர்களுக்காக அமைத்துக் கொடுத்தான் என்பதும் இந்தக் கல்வெட்டெழுத்துக்களினுல் அறியப்படுகின்றன. நள்ளியூர் என்று எழுதப்படவேண்டிய சொல் நள்ளிவ்ஊர் என்று வகர ஒற்று சேர்த்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதை நள்ளியூர் என்று திருத்திப் படிக்க வேண்டும்.

*　　　*　　　*

புகழூரில் இன்னொரு சாசனம் மேலே சொன்ன சாசனத்தோடு தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. இது, சாசன எழுத்து இலாகாவின் 1963-64ஆம் ஆண்டின் 296 ஆம் எண்ணுள்ளதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கல்வெட்டெழுத்தை திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் தம்முடைய நூலில் ஆராயாமலும் குறிப்பிடாமலும் விட்டு விட்டார். இதன் காரணம் தெரியவில்லை. ஆனல் திரு. ஐ.

மகாதேவன் அவர்கள் இதைத் தம்முடைய கட்டுரையில் ஆராய்கிருர்.* இது இரண்டு வரிகளில் எழுதப்பட் டிருக்கிறது. முதல் வரியில் பதினைந்து எழுத்துகளும், இரண்டாம் வரியில் பதிெைரு எழுத்துக்களும் உள்ளன. (படம் காண்க)

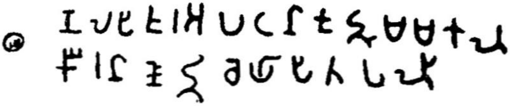

இதை இவர் கீழ்க்கண்டவாறு படிக்கிருர்.

1. நல்லிஊர் ஆ பிடன் குறும்மகள்

2. கீரன் நோறி செயிபித பளி

இவ்வாறு படித்த பிறகு, நல்லியூர் பிடன் மக்களாகிய கீரனும் ஓரியும் செய்வித்த பள்ளி என்று விளக்கங் கூறுகிருர். கீரனும் ஓரியும் என்று இரண்டு மக்கள் இருந்தனர் என்று கூறிய இவர், இன்னொரு இடத்தில் கீரன் நோரி என்பவன் ஒரே மகன் என்று எழுதியுள்ளார்.** இதில் மூன்ருவது எழுத்தாகிய லி மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இந்தக் கல்வெட் டெழுத்தை இவர் நேரில் பார்த்துக் கையால் எழுதியிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது. பார்த்து எழுதியதில் இவர் எழுத்துக்களைத் தவருக எழுதியிருக்கிருர் என்பது தெரிகின்றது. இந்த 296-ஆம் எண்ணுள்ள

*(No. 59 Page 66. Seminar on Inscriptions 1966. Historical Tamil-Brahmi Inscriptions. I. Mahadevan. Paper read at the Tamil Conferenec Ceminar held at Kula Lumpur. 1966.)

**(Historical Tamil Brahmi Inscription Kula Lumpur. 1966)

சாசனம், 346ஆம் எண்ணுள்ள சாசனத்தோடு* தொடர் புடையது என்பதை இவர் அறியவில்லை.

இவர் காட்டியபடி முதல் வரியின் மூன்றும் எழுத்து முறைதவறி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர் படிக்கிற நல்லி என்பது நள்ளி என்பதாகும். இந்த ல, ள வித்தியாசத்தை மேல் சாசனத்தில் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். முதல் வரியில் 6வது எழுத்தை இவர் பிராமி ஆ என்று வாசித்திருக்கிருர். இது பிராமி ப் என்னும் எழுத்து. அடுத்து வரும் பிடன் என்பதுடன் இவ்வெழுத்தைச் சேர்த்தால் ''நள்ளி ஊர்ப்பிடன்'' என்றுகிறது. பிடன் என்பது பிட்டன் ஆகும்.** மேல் சாசனத்தில் கூறப்படுகிற பிடந்தையும் இந்தப் பிடனும் (பிட்டன்) ஒருவரே என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

அடுத்து உள்ள 'குறும்மகள்' என்பதில் மகர ஒற்று மிகையாகக்காணப்படுகிறது. அது 'குறுமகள்' என்றிருக்க வேண்டும். இளம் பெண் என்னும் பொருளுடைய குறுமகள் என்னுஞ் சொல் சங்கச் செய்யுள்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுவோம். 'நோவல் குறுமகள்' (அகம் 25:16), 'ஒள்ளிழைக் குறுமகள்' (நற். 253:5), 'மேதையங் குறுமகள்' (அகம் 7:6), 'பொலந்தொடிக் குறுமகள்' (அகம் 219:9), 'வாணுதற் குறுமகள்' (அகம் 230:5), 'பெருந்தோட் குறு மகள்' (நற், 221:8), 'ஆயிழை குறுமகள்' (அகம் 161:11), 'மாண்புடைக் குறுமகள்' (நற். 352:11), மெல்லியற் குறுமகள்' (நற். 93:8), 'வாழியோ குறுமகள்' (நற். 75:4), 'மடமிகு குறுமகள்' (நற். 319:8),

---

(* 296 of 1963-64, 346 of 1927-26)

** பழங்காலத்தில் ட எழுத்து ட்ட என்று வாசிக்கப் பட்டது என்று தோன்றுகிறது. வட்டதளி என்பது வட தளி' என்று எழுதப்பட்டது காண்க.

'எல்வளைக் குறுமகள்' (நற். 167:10), 'அணியியற் குறுமகள்' (நற். 184:8) முதலியன. குறும் மகள் என்பதை மகாதேவன் அவர்கள் குறும்மக்கள் என்று படிக்கிறார்.

இச்சாசனத்தில் குறும்மகன் என்று இருப்பதாக ஐ. மகாதேவன் எழுதுகிறார். குறும்மகன் என்பது பிழை என்றும் அது குறுமகன் என்று இருக்கவேண்டும் என்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். குறுமகன் என்பதற்கு இளைய மகன் என்றும் பொருள் கூறுகிறார்.* இது முற்றிலும் தவறு. குறுமகன் என்பதற்கு இளையமகன் என்பது பொருள் கிடையாது. அதற்குக் கீழ்மகன் என்பது பொருள். ஆனால், குறுமகள் என்றால் இளையமகள், இளம்பெண் என்பது பொருள். இப்பொருளில் இச்சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்திருப்பதை மேலே எடுத்துக் காட்டினோம். குறுமகன் என்பதற்கு இளையமகன் என்பது பொருள் அன்று, கீழ்மகன். இழிந்தவன் என்பதே பொருள் உண்டு. உதாரணங் காட்டுவோம்.

குறுமகன் (சிலம்பு-15:95) குறுமகனால் கொலையுண்ண (சிலம்பு-29. உரைப்பாட்டுமடை) கோவலன் தன்னைக் குறுமகன் கோளிழைப்ப (சிலம்பு-29. காவற்பெண்டரற்று.) உருகெழுமூதூர் ஊர்க் குறு மாக்கள் (சிலம்பு-30:109), பழைய அரும்பதவுரை யாசிரியரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் குறுமகன் என்பதற்குக் கீழ்மகன் என்று உரை எழுதியிருப் பதைக் காண்க. இதன் பொருளை யறியாமல் ஐ. மகாதேவன், குறுமகள் என்பதன் ஆண்பாற் பெயர் குறுமகன் என்று கருதுகிறார். சில பெண்பாற் பெயர்களுக்கு நேரான ஆண்பாற் பெயர்கள் இல்லை என்பதும் அப்படி வழங்குகிற ஆண்பாற் சொற்களுக்குத் தாழ்ந்த இழிவான பொருள் உள்ளன என்றும்

(*Historical Tamil Brahmi Inscriptions)

அறிஞர்கள் அறிவார்கள். உதாரணமாக இல்லாள்-இல்லான் என்னுஞ் சொற்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இல்லாள் என்றால் வீட்டரசி. மனைவி, இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துகிறவள் என்பது பொருள். இல்லாள் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஆண்பாற் சொல் கிடையாது. இல்லான் என்னுஞ் சொல் புருஷன், கணவன், இல்லறத்தை நடத்துகிறவன் என்னும் பொருள் உடையதன்று. மாறாக வறுமையாளன், தரித்திர முடையவன் என்பது பொருள். "இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள்" (நல்வழி-34) என்பது காண்க. இது போலவே, குறுமகள் என்பதற்குப் பொருள் வேறு, குறுமகன் என்பதற்குப் பொருள் வேறு. ஐ. மகாதேவன், இச்சாசனத்தில் வருகிற குறுமகள் என்பதைக் குறுமகன் என்று தவறாகப் படித்து அதற்கு எக்காலத்திலும் இல்லாத இளைய மகன் என்றுபொருள் கூறியிருப்பது பொருந்தாது. இச் சாசனத்தில் உள்ள சொல் குறும்மகள் (குறுமகள்) என்பதே ஆகும்.

(முந்திய சாசனத்தில் கீரன் கொற்றன் கூறப்பட்டது போல இந்தச் சாசனத்தில் கீரன் கொற்றி கூறப்படுகிறாள். முன் சாசனத்தில் கூறப்பட்ட கீரன் கொற்றன் பிடந்தையின் மகனாக இருப்பது போலவே, இச் சாசனத்தில் கூறப்படுகிற கீரன் கொற்றியும் பிடன் (பிடந்தை) மகள் என்று கூறப்படுகிறாள். எனவே கீரன் கொற்றனும் கீரன் கொற்றியும் தமயன் தங்கையர் என்றும் இவர்கள் பிடன் (பிடந்தையின்) மக்கள் என்றும் தெரிகின்றனர். பிடனாகிய பிட்டன், 'கொற்றன், என்று கூறப்பட்டது போலவே இவர்களும் கீரன் கொற்றன், கீரன் கொற்றி என்று கூறப்படுவதும் இதனை வலியுறுத்துகிறது. இந்தச் சான்றுகளினாலே, புகழூர்க் குகையில் தமயனும் தங்கையுமான இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து முனிவர்களுக்கு இவ்விடத்தைத் தானஞ் செய்தார்களென்பது தெரிகின்றது. மேல் இரண்டு பிராமி எழுத்துகளைக் கொண்டு இக்குகையில் கற்படுக்கைகளைத் தானம் செய்தவர் பரம்பரையை இவ்வாறு அமைக்கலாம்.

பிடந்தை (பிடன், பிட்டன்)

கீரன் கொற்றன்	கீரங்கொற்றி
(மகன்)	(மகள்)
(346 of 1927–28)	(296 of 1963–64)

குறிப்பு : பக்கம் 223, 238–ல் பிராமி எழுத்துகளின் படத்தில் முதல் எழுத்துகள் ⌶ என்று எழுதப் பட்டுள்ளது தவறு, அந்த எழுத்துகள் ⊥ என்று எழுதப்பட வேண்டும். ஓவியரின் தவறு இது.

புகழூருக்கு அடுத்த வேலாயுத பாளையம் என்னுங் கிராமத்து ஆறு நாட்டார் மலைக் குகையில் ஒரு பிராமி எழுத்து இருக்கிறது. இது, சாசன எழுத்து (எபிகிராபி) இலாகாவின் சாசனத் தொகுப்பில் 1927-28ஆம் ஆண்டு 344ஆம் எண் உள்ளது. (No. 344 of 1927-28) இந்த எழுத்தின் படம் காண்க.

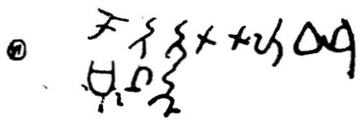

இந்தப் பிராமி எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் தெளிவாகக் காணப்படுகிற போதிலும் சில எழுத்துக்கள் புரைசல்களுடன் சேர்ந்து காணப்படுகின்றன.

இந்த எழுத்தின் வாசகத்தைத் திரு. ஐராவதம் மகா தேவன் அவர்கள்,

1. கொற்றந்தை ளவன்
2. மூன்று

என்று படித்து, கொற்றந்தை (இ)ளவன்...மூன்று... (ஒரு முற்றுப் பெருத சாசனம்) என்று விளக்கங் கூறியுள்ளார்.*

*(No. 65, Page 67. Corpus of the Tamil–Brahmi Inscriptions. Seminar on Inscriptions. 1966)

முதல் வரியில் நான்காவது எழுத்து புரைசல்களுடன் சேர்ந்து காணப்படுகிறது. அதை இவர் ந் (தந்தகரம்) என்று வாசிக்கிருர். அதற்கு அடுத்துள்ள எழுத்தும் (ஐந்தாவது எழுத்து) புரைசல்களுடன் காணப்படுகிறது. அதை இவர் தை என்று வாசிக்கிருர். முதல் வரியில் கடைசி இரண்டு எழுத்துக்களை இவர் வன் என்று வாசிக்கிருர். இரண்டாவது வரியில் முதல் எழுத்து புரைசல்களுடன் சேர்ந்திருக்கிறது. இதை இவர் மு என்று வாசிக்கிருர். இவ்வாறு இவர் வாசித்திருப்பது தவறு என்று தோன்றுகிறது. முதல் வரியின் கடைசி இரண்டு எழுத்துகள் இவர் படிப்பதுபோல வன் அல்ல. அவை எயி என்னும் எழுத்துகள். இரண்டாவது வரியில் முதல் எழுத்து புரைசலுடன் சேர்ந்து மு போலக் காணப்பட்டாலும் அது ம என்னும் எழுத்தே.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் இந்த எழுத்துக்களைப் படித்து ஏறக்குறைய சரியான முடிவுக்கு வந்திருக்கிருர். ஆனல், இதன் கருத்தைத் தெளிவாகவும் நன்ருகவும் விளக்காமல் விட்டுவிட்டார்.* இந்தச் சாசனத்தின் முதல் வரியில் ஐந்தாவது எழுத்து புரைசல்களுடன் சேர்ந்து இன்ன எழுத்து என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஞை என்றும் தை என்றும் சொ என்றும் படிக்கும்படி இது காணப்படுகிறது. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் இதைத் தை என்று வாசித்திருப்பதை மேலே சுட்டிக்காட்டினேம். டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் இதை எ என்று வாசித்திருப்பது சரிதான். இதை எ என்றும் ஏ என்றும் வாசிக்கலாம். கடைசி எழுத்தை மகாதேவன் அவர்கள் ன் என்று வாசித்துள்ளார். மகாலிங்கம் அவர்கள் பி என்று வாசிக்கிருர். இது யி போலவும் தோன்றுகிறது. இந்த யகரத்தின் கீழே ஒரு கோடு ர கரத்தைக் குறிப்பது போன்று காணப்படுகிறது. இதை

* (P. 282-83. Early South Indian Palaeography 1967).

மகாலிங்கம் கவனித்திருக்கிருர். ஆனல் இது கல்லில் இயற்கையாக உள்ள புரைசல் என்று தோன்றுகிறது. இரண்டாவது வரியில் உள்ள மூன்று எழுத்துகளை மகாலிங்கம் அவர்கள் சரியாகவே மன்று என்று வாசித்துள்ளார்.

1. கொற்றக் கொள எயி

2. மன்று

என்று வாசித்துக் கொற்ற என்பதற்கு 'அரசனுக்குறிய' அல்லது 'வீரமுடைய' என்று விளக்கங் கூறி, மன்று என்பது மண்டபத்தைக் குறிக்கிறது என்று கூறி முடிக்கிருர். ஆனல் இவர் படித்த கொள என்பதற்கு இவர் விளக்கங் கூறவில்லை. அதைப்பற்றி ஒன்றுமே கூருமல் விட்டுவிட்டார். எயி என்று இருப்பது எயினரைக் குறிக்கிறது என்று கூறுகிருர். இவர் படித்துள்ள வாசகமும் தெளிவு இல்லாமல் குழப்பமாகவே இருக்கிறது.

இந்த எழுத்துகளை நாம் படிப்போம்.

முதல் வரியில் முதல் நான்கு எழுத்துகளில் ஐயம் ஒன்றும் இல்லை. அவை கொற்றக் என்னும் எழுத்துகள். ஐந்தாவது எழுத்து அதிக புரைசல்களுடன் சேர்த்து காணப்படுகிறது. அதைத் தை என்றும் கோ என்றும் படித்தார்கள். அதைக் க என்று படிப்பதே பொருத்தமும் சரியும் ஆகும். ககரத்தை யடுத்துக் கல்லில் புரைசல் இருக்கிறது. அதனுடன் அடுத்த ள கரத்தைச் சேர்த்துக் கள என்று வாசிக்கலாம். இதற்கு அடுத்த எழுத்துகள் எயி என்பவை. இதன் பக்கத்தில் ஒரு எழுத்து இருக்க வேண்டும். அது இந்தப் படத்தில் காணப் படவில்லை. அது ல் ஆக இருக்கலாம். அதைச் சேர்த்துப் படித்தால் கடைசி மூன்று எழுத்துகள் எயில் என்ருகிறது. இரண்டாவது வரியில் உள்ள மூன்று எழுத்துகளின் வாசகம்

மன்று என்பது. (மகரத்தின் கீழேயுள்ள புரைசல் மு போலத் தோன்றுகிறது.) எனவே, இந்த எழுத்துகளை,

1. கொற்றக்களஎயி(ல்)

2. மன்று

என்று வாசிக்கலாம்.

கொற்றக் களத்து (கொற்றக்களம்–வெற்றிக்களம்) எயிலைச் சேர்ந்த மன்று என்பது இந்த வாசகத்தின் கருத்து. கொற்றக்களம் என்பது ஒரு இடத்தின் பெயர். கொற்றக்களம் என்னும் ஊரில் இருந்த எயிலுக்கு (கோட்டைக்கு) உரியது இந்த மன்று (குகை). அதாவது, கொற்றக்களத்து எயிலைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த மன்றத்தை முனிவர்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தார்கள் என்பது இதன் திரண்ட பொருளாகும்.

புகழூரில் உள்ள இன்னொரு கல்வெட்டெழுத்தைப் பார்ப்போம். இதுவும் மேற்சொன்ன இடத்திலேயே இருக்கிறது. இது சாசன எழுத்து இலாகாவில் 1927–28 ஆம் ஆண்டில் 347-ஆம் எண்ணுள்ளதாகப் பதிவுச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த எழுத்து எழுதியுள்ள பாறையில் புரைசலும் புள்ளியும் கலந்திருப்பதனால் சில எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. (படம் காண்க).

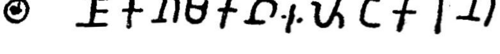

இந்த எழுத்துகளை ஐ. மகாதேவன் அவர்கள்,

'...ஞகன் மகன் (இ) ளங்கீரன்'
என்று வாசிக்கிறார்.*

* (No. 67, Page 67. Corpus of the Tamil-Brahmi Inscriptions. Seminar on Inscription. 1966)

இந்தப் பிராமி எழுத்தின் இன்னொரு படம் இவ்வாறு காணப்படுகிறது.

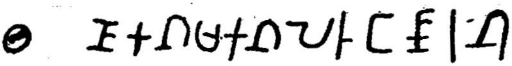

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள் இதை இவ்வாறு வாசித்திருக்கிறார்.* 'ணாகன் மகன் பெருங்கீரன்'. இவர் இவ்வாறு படிப்பது சரியான வாசகமே.

நாகன் என்று இருக்கவேண்டியது ணாகன் என்று _ண் ண கரத்தில் தொடங்கப்பட்டிருப்பது பிராகிருத பாஷையின் சாயல் என்று இவர் கூறுகிறார். எழுத்தைப் பொறித்த கற்றச்சனுடைய பிழை என்றும் கருதலாம். பிராமி எழுத்துகளில் ந கரத்துக்கும் ண கரத்துக்கும் மிகச் சிறு வேறு பாடுதான் உண்டு. இந்த வேறுபாட்டைச் சிற்பி உணராத படியால் இத்தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நாகன், கீரன் என்னும் பெயர்கள் சங்க காலத்தில் மனி தருக்குப் பெயராக வழங்கி வந்தன. இப்பெயர்கள் சில அடை மொழிகளுடன் சேர்ந்து வழங்கி வந்தன. இளநாகன், இளிசந்த நாகன், வெண்ணாகன், நன்னாகன், மூப்பேர்நாகன் முதலிய பெயர்களைக் காண்க. அல்லங்கீரன், இளங்கீரன், புல்லங் கீரன், கழார்க்கீரன், கீரங்கீரன், குறுங்கீரன், நக்கீரன், மோசி கீரன், மூலங்கீரன் முதலிய பெயர்களைக் காண்க. இந்தக் கல்வெட்டெழுத்தில் கூறப்பட்டவன் பெருங்கீரன் என்பவன். இவன் நாகனுடைய மகன். நாகனுடைய மகன் பெருங்கீரன் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கையை அமைத்ததாக இந்தச் சாசனம் கூறுகிறது.

---

* (P. 428. Early South Indian Palaeography. 1967.)

கீழ்க்கண்டவை புகளூர் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகளில் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு மிக முக்கியமானவை. 1927-ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இவை, எபிகிராபி இலாகா வின் 1927-28-ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் கூறப்படுகிறது.* ஒரே கருத்துள்ள இந்தச் சாசனம் இரண்டு இடங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு சாசனங்களாகக் கருதப் பட்டாலும் உண்மையில் இவை இரண்டும் ஒன்றே. இரண்டின் வாசகமும் ஒன்றே. இரண்டாவது சாசனத்தில் சில எழுத்துகள் மறைந்து விட்டன. ஆனால் இரண்டு சாசன எழுத்துகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, விடுபட்டுள்ள எழுத்து களைச் சேர்த்துப் படித்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய தாக இருக்கிறது. இந்தச் சாசன எழுத்துகள் இவை:

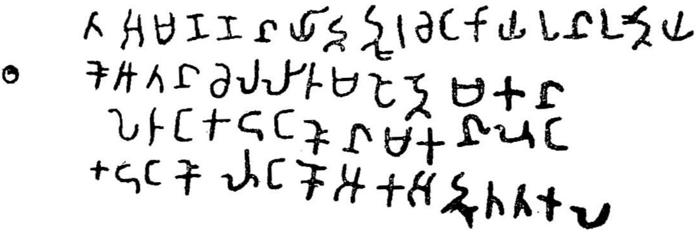

இவற்றின் வாசகம் இது.

திஅமண்ணன் யாற்றூர் செங்காயபன் உறைய
கோ ஆதன் சேல்லிரும் பொறை மகன்
பெருங் கடுங்கோன் மகனிளங்
கடுங்கோ ளங்கோ ஆக அறுத்த கல்

---

*Annual Report S. I. Epigraphy 1977-1978. Pt. II para I.

இரண்டாவது பிராமி எழுத்தின் படம் சிதைந்திருப்பதனால் அந்தப் படம் இங்குக் கொடுக்கப்படவில்லை.

இந்த இரண்டு சாசனக் கல்வெட்டுகளும் ஒரே பொருளைக் குறிக்கின்றன. அமணன் யாற்றூர் செங்காயபன் உறையகோ ஆதன் சே(ர)லிரும் பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோன் மகனிளங்கடுங்கோ இளங்கோ ஆக இருந்தபோது அறுத்த கல் என்பது இதன் பொருள்.

இடையில் எழுத்து மறைந்துபோன இரண்டாவது சாசனத்திலும் இதே செய்தி கூறப்படுகிறது. இரண்டு சாசனங்களின் கடைசி சொற்களில் மட்டும் சிறுவேறுபாடு காணப்படுகிறது. அது, முதல் சாசனத்தில் அறுத்த கல் என்றும், இரண்டாவது சாசனத்தில் அறுபித (அறுபித்த) கல் என்றும் காணப்படுகின்றன.

இவ்விரண்டிலும் மூன்று அரசர்களின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. கோ ஆதன் சே(ர)லிரும் பொறையும் அவன் மகனான பெருங்கடுங்கோனும் அவன் மகனான இளங்கடுங்கோனும் கூறப்படுகின்றனர். பேரனான இளங்கடுங்கோன் இளவரசனாக இருந்தபோது அமண முனிவராகிய ஆற்றூர் செங்காயபன் என்பவர் (மலைக்குகையில்) வசிப்பதற்கு அறுத்துக் கொடுத்த கல் (மலைக்குகை) என்று இச்சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

சமண முனிவர்கள் மலைக்குகைகளில் வசித்துக் கற்பாறைகளில் படுத்து உறங்குவது அக்காலத்து வழக்கம் என்று அறிவோம். அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த இளங்கடுங்கோ மலைக்குகையின் கற்றரையைச் செம்மையாக அமைத்து முனிவருக்குத் தானமாகக் கொடுத்தான் என்பது இதன் கருத்து.

இந்தச் சாசன எழுத்துக்களை ஐ. மகாதேவன் ஆராய்ந்திருக்கிறார்.* டி. வி. மகாலிங்கமும் ஆராய்ந்திருக்கிறார்.** ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.***

முதல் வரியில் முதல் எழுந்தாக இருப்பது தி. இது தா என்று வாசிக்கும்படியும் இருக்கிறது. ஐ. மகாதேவன் இதை தா என்று படித்து இதற்கு முன்பு இ என்னும் எழுத்தை இட்டு இதா என்று வாசிக்கிறார். இதா என்று வாசித்து 'இதோ' என்று பொருள் கூறுகிறார். ஆனால் இங்குக் காணப்படுவது தி என்னும் ஒரு எழுத்துதான். இதன் பொருள் திரு என்பது. இந்தச் சாசனம் எழுதப்பட்ட சமகாலத்தில் வெளியிடப்பட்ட சாதவாகன அரசர்களின் நாணயங்களில் பிராமி எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றில் முதல் எழுத்து தி என்றும் த்ரி என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது திரு (ஸ்ரீ) என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது. ஆகவே இச்சாசனத்தின் முதலில் உள்ள தி என்பது திரு என்னும் சொல்லாக இருக்கலாம். இதைவிட வேறு பொருள் கொள்வதற்கு இல்லை. 'இதோ' என்று கூறுவதாக மகாதேவன் கருதுவது பொருத்தமாக இல்லை. அமணன் என்று இருக்க வேண்டிய சொல் அமண்ணன் என்று ணகர ஒற்று இடப்பட்டிருக்கிறது. இது கற்றச்சனின் தவறாக அல்லது எழுதியவரின் தவறாக இருக்கலாம். யாற்றூர், செங்காயபன் என்னும் சொற்களில் யாதொரு கருத்து வேறுபாடும் இல்லை.

---

* (Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions.)

** (P. 279-80 Early South Indian Paleaography.)

*** (Historical Tamil-Brahmi Inscriptions. I. Mahadevan, Paper read at the Tamil Conference Ceminar held at Kula Lumpur. 1966)

முதல்வரியின் கடைசியில் உறைய என்னுஞ் சொல் இருக்கிறது. இதை மகாதேவன் உறைய் என்று வாசித் துள்ளார். இது தவறு என்று தோன்றுகிறது. உறைய என்பதே இதன் வாசகம். "ஆற்றூர் செங்காயபன் உறைய... அறுத்த கல்" என்று வாக்கியம் செம்மையாக முடிகிறது காண்க. இதற்கு மாருக வாசிப்பது தவறு என்று தோன்று கிறது.

இனி இந்தச் சாசனங்களில் வருகிற அரசர்களின் பெயர் களைப் பார்ப்போம். முதல் சாசனத்தில் கோ ஆதன் சேரல்லிரும் பொறை என்று பெயர் காணப்படுகிறது. இரண்டாவது சாசனத்தில் இது (சே)ல்லிரும்புறை என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இரும்பொறை என்பதே சரியான வாசகம். சேரலிரும்பொறை என்னும் பெயரில் இரண்டாவது எழுத்தாகிய ரகரம் கல்வெட்டில் விடப்பட்டிருக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் சேரலிரும் பொறை என்னும் பெயரைக் காண்கிருேம். குடக்கோ இளஞ்சேர லிரும்பொறை, அஞ்து வஞ்சேரல் இரும்பொறை, கோப்பெருஞ்சேர லிரும்பொறை, தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்னும் பெயர்களைக் காண்க. இதனுல், சேரலிரும்பொறை என்னும் பெயர் இந்தச் சாசனங் களில் சேல்லிரும்பொறை என்று தவருக எழுதப்பட்டிருப்பது நன்கு தெரிகின்றது.

ஆனுல், ஐராவதம் மகாதேவன் செல்லிரும்பொறை என்று படிக்கிருர். இதற்குச் சான்ருக இவர் காட்டுகிற சான்றுகளாவன: செல்லிக்கோமான் (அகம் 216) செல்வக் கோமான் (பதிற்று 67) செல்வக்கடுங்கோ (பதிற்று. பதிகம் 8) சேரமான் இக்கற் பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் (புறம் 387) செல்லிக்கோமான், செல்வக்கோமான், செல்வக்கடுங்கோ என்னும் பெயர்களில்

செல் இருக்கிறபடியால், இந்தக் கல்வெட்டில் வருகிற பெயர் செல்லிரும்பொறை என்று இவர் எழுதுகிருர். இதுபற்றி வாதிக்க வேண்டுவதில்லே. இவர் கூறுவதில் உள்ள செல், செல்வம் என்னும் சொல் இச்சாசனத்தில் இடம் பெறவில்லே. சேரல் என்பதே தவருக சேலிரும்பொறை என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சாசனங்களில் கூறப்படுகிற அரசர்கள் யார் என்பது பற்றிப் பார்ப்போம். திரு. ஐ. மகாதேவன், இச்சாசனங்களில் கூறப்படுகிற அரசர்களேப் பதிற்றுப் பத்து 7, 8, 9-ஆம் பத்துக்களின் தலேவர்களுடன் பொருத்திக் கூறுகிருர். 'கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை' என்று கல்வெட்டில் கூறப்படுகிறவன் 7-ஆம் பத்தின் தலேவனுகிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்றும், கடுங்கோன் என்று கல்வெட்டில் கூறப்படுகிறவன் 8-ஆம் பத்தின் தலேவனுகிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும் பொறை என்றும் இளங்கடுங்கோ என்று கல்வெட்டில் கூறப்படுகிறவன் 9-ஆம் பத்தின் தலேவனை இளஞ்சேரலிரும் பொறை என்றும் பொருத்திக் கூறுகிருர்.

கல்வெட்டில் கூறப்படுகிற முதல் அரசன் பெயர் கோ ஆதன் சே(ர)ல்லிரும் பொறை என்பது. ஐ. மகாதேவன் 'செல்லிரும் பொறை' என்று வாசிப்பது தவறு. 7-ஆம் பத்தின் தலேவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்று கூறப்படுகிருன். இதில் வருகிற கடுங்கோ என்னும் பெயர் இந்த கல்வெட்டுகளில் கூறப்படவில்லே. கல்வெட்டுகள் கூறுகிற கோ ஆதன் சே(ர)லிரும் பொறைக்குக் கடுங்கோ என்னும் பெயர் இருந்திருந்தால் அப்பெயரைச் சாசனங்கள் கூறியிருக்குமன்ருே ? மற்ற இரண்டு அரசர்களேப் பெருங் கடுங்கோன், இளங்கடுங்கோன் என்றும் கல்வெட்டுகள் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. முதல் அரசனுக்கு கடுங்கோ என்னும் பெயரைக் கல்வெட்டுகள் கூருதபடியால், சேரலிரும் பொறையும் செல்வக்

கடுங்கோ வாழியாதனும் வெவ்வேறு அரசர் என்பதும் இவருக்கும் யாதொரு பொருத்தமும் இல்லை என்பதும் வெளிப்படை. திரு. மகாதேவன் செல் என்னும் பிழையான பொருளற்ற சொல்லை வைத்துக் கொண்டு செல்வக் கடுங்கோவுடன் பொருத்துவது ஏற்கத்தக்கதன்று. 'செல்லிரும் பொறை' என்று எந்த அரசனுக்கும் பெயர் இருந்ததில்லை என்பதைச் சங்க இலக்கியம் பயின்றோர் நன்கறிவார்கள்.

கல்வெட்டுகள் இரண்டாவது அரசனாகக் கூறுகிற பெருங் கடுங்கோனைப் பதிற்றுப் பத்தின் 8-ஆம் பத்துத் தலைவனை தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் திரு. மகாதேவன் பொருத்திக் கூறுவதும் தவறு. இவ்விரண்டு அரசர்களுக்கும் யாதொரு பொருத்தமும் இல்லை. ஏனென்றால் 8-ஆம் பத்தில் பெருஞ்சேரலிரும் பொறையைப் பாடுகிற அரிசில்கிழார் அவனுடைய அமைச்சனாக இருந்தவர். மேலும் அவன் செய்த தகடூர்ப் போரில், போர்க்களத்தில் உடன் இருந்தவர். அவர் இவ்வரசனைப் பாடிய செய்யுட்களில் இவனைக் கடுங்கோன் என்று ஓரிடத்திலாவது கூறவில்லை. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறைக்குக் கடுங்கோன் என்று பெயர் இருந்திருக்குமானால் அந்தச் சிறப்பான பெயரை அவர் கூறாமல் விட்டிருப்பாரா ? ஆகவே சாசனங்கள் கூறுகிற பெருங்கடுங்கோன் பதிற்றுப்பத்து 8-ஆம் பத்துத் தலைவனாகிய பெருஞ்சேர விரும்பொறை யல்லன் என்பது வெளிப்படை. ஐ. மகாதேவன் இருவரையும் ஒருவராக இணைத்துப் பிணைப்பது ஏற்கத்தக்கதன்று.

கல்வெட்டுகள் கூறுகிற இளங்கடுங்கோவைப் பதிற்றுப் பத்து 9-ஆம் பத்தின் தலைவனை இளஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் திரு. மகாதேவன் பொருத்திக் கூறுவதும் தவறாக இருக்கிறது. இளஞ்சேரலிரும் பொறை மீது

9-ஆம் பத்துப் பாடின பெருங்குன்றூர் கிழார் அச்செய்யுட்கள் ஒன்றிலேனும் அவனைக் கடுங்கோ அல்லது இளங்கடுங்கோ என்று கூறவே இல்லை. இந்தச் சிறப்புப் பெயர் அவனுக்கு இருந்திருக்குமானால் இதனை அவர் கூறாமல் விட்டிருப்பாரா? இப்பெயர் இவனுக்கு இல்லாதபடியால் அவர் இப்பெயரைக் கூறவில்லை என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

மேலும், சாசனங்கள் பெருங்கடுங்கோவின் மகன் இளங்கடுங்கோ என்று கூறுகின்றன. திரு. மகாதேவன், பெருங்கடுங்கோவைத் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்றும், இளங்கடுங்கோவை அவன் மகனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் கூறுகிறார். இதிலும் இவர் தவறு படுகிறார். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறையின் மகன் இளஞ்சேர லிரும்பொறை என்று இவர் கூறுவது தவறு. பெருஞ்சேர லிரும்பொறையின் தம்பியாகிய குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகன் இளஞ்சேர லிரும்பொறை என்று பதிற்றுப் பத்து கூறுகிறது.

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்
(7-ஆம் பத்து)

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை (8-ஆம் பத்து)

குட்டுவன் இரும்பொறை
இளஞ்சேரலிரும்பொறை
(9-ஆம் பத்து.)

எனவே, கல்வெட்டுகளில் கூறப்படுகிற அரசர்களைப் பதிற்றுப் பத்து 7, 8, 9-ஆம் பத்து அரசர்களுடன் பொருத்துவது பொருத்தமாக இல்லை, தவறாகவே இருக்கிறது. (பாலை பாடிய) பெருங்கடுங்கோ, (மருதம் பாடிய) இளங்கடுங்கோ

என்னும் இரண்டு சேர அரசர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதை திரு. மகாதேவன் அறியவில்லை. இவ்விரு பெயர் களும் சாசனப் பெயர்களுடன் பொருந்துவது வெளிப்படை. இப்பெயர்களைச் சாசனப் பெயர்களுடன் அவர் பொருத்திக் கூறாமல் அல்லது மறுத்துக் கூறாமல் விட்டது இந்தப் பெயர் களை அவர் அறியாததுதான் காரணம். சங்க காலத்துக் கல் வெட்டுகளை அறிவதற்குச் சங்க காலத்து இலக்கியங்கள் மிகவும் பயன்படுகின்றன.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவும் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவும் இக்கல்வெட்டுகளில் கூறப்படுகிற பெருங் கடுங்கோவும் இளங்கடுங்கோவுமாக இருக்கக் கூடுமோ? கல்வெட்டுகளில் கூறப்படுகிற இவர்கள் தந்தையும், மகனும் என்று கூறப்படுகின்றனர். அன்றியும், ‘பாலை பாடிய’, ‘மருதம் பாடிய’ என்னும் அடைமொழிகள் சாசனங்களில் கூறப்படவில்லை. சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகிற இவர்கள் தந்தையும் மகனுமா என்று தெரியவில்லை. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ இருவரையும் சாசனங்கள் கூறுகிற பெருங்கடுங்கோ இளங்கடுங்கோவுடன் பொருத்திக் கூறலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் உறுதி யாகத் துணிந்துக் கூற இயலவில்லை.

எனவே புகழூர் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகிற கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை அவன் மகன் பெருங்கடுங்கோன் அவன் மகன் இளங்கடுங்கோன் ஆகிய மூவரையும் பதிற்றுப் பத்து 7,8,9-ஆம் பத்துகளின் அரசர்களாகிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, இளஞ் சேரலிரும் பொறை என்பவர்களுடன் பொருத்துவதற்குப் போதிய சான்று இல்லை. அதுபோலவே, சாசனங்கள் கூறுகிற பெருங்கடுங்கோன் இளங்கடுங்கோன் என்பவரைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவுடன் பொருத்துவதற்கும் சான்று இல்லை. வேறு சான்றுகள் கிடைக்கிற வரையில், இவர்களைப் பிணைத்துப் பொருத்திச்

சரித்திரத்தில் குழப்பம் உண்டாக்காம லிருப்பதே இப்போ தைக்குச் சரி என்று தோன்றுகிறது.

இந்தச் சாசனங்களில் காணப்படுகிற அரசர்கள் கொங்கு நாட்டை யரசாண்ட இரும்பொறையரசர் மரபைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் இவர்களும் கொங்கு நாட்டை யரசாண்டவர்கள் என்பதும் திட்டமாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் இவர்களின் வரலாறு தெரியவில்லை.

கொங்கு நாட்டு மலைகளில், இன்னும் சில பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகள் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அவற்றைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். முக்கியமாகக் கொங்கு நாட்டவர் இதுபற்றி முயற்சி செய்வார்களாக.

BIBLIOGRAPHY

1. The Silappadikaram. English Translation by V. R. Ramachandra Dikshitar 1939.
2. Mysore and Coorg from Inscriptions. Lewis. Rice 1909.
3. Indian Culture.
4. Roman Trade with Deccan. Dr. B. A. Salitore Proceedings of the Deccan History Conference. Hydrabad Session 1945.
5. Epigraphia Carnatica.
6. Ancient Karnataka: History of Tuluva. Baskar Anand Saletore 1936.
7. Ancient India and South Indian History and Culture. Dr. S. Krishnaswami Aiyengar.
8. Cere Kings of the Sangam Period. K. G. Sesha Aiyer 1937.
9. A Comprehensive History of India Vol. II Edited by K. A. Nilakanta Sastri 1957.
10. The Chronology of Early Tamils. K. N. Sivaraja Pillai 1932.
11. The Colas. Vol I. K. A. Nilakanta Sastri.
12. The Secret chamber. V. T. Indo-Chudan 1969.
13. The History of the Tamils. P. T. Srinivasa Iyengar 1929.
14. Kanchipuram in Early South India History. T. V. Mahalingam 1969.

15. Historical Tamil Brahmi Inscriptions. Iravatham. Mahadevan 1966.

16. Early South Indian Palaeography. T. V. Mahalingam 1967.

17. Mahavamso. English Translation. W. Geiger 1912.

18. Dipavamso. Edited and Translated by H. Oldenberg (1879)

19. South Indian Epigraphy Madras (Annual Report on).

20. Indian Artiquany.

21. The Journal of the Numismatic Society of India.

22. Journal of Bombay Branch of Royal Asiatic Society.

23. Roman History from Coins. Michael Grant. 1968.

24. The Commerce Between Roman Empire and India. Warmington. 1928.

25. Roman Coins found in India. R. Sewell. (pp. 591-637) I. R. A. S. (1904).

26. Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions. Iravatham Mahadevan. Seminar on Inscriptions. 1966.

27. Salem Manual.

8. Salem Gazeteer

29. Coimbatore Manual.

30. Coimbatore Gazeteer.

தமிழ் நூல்கள்

1. அகநானூறு (அகம்)
2. புறநானூறு (புறம்)
3. நற்றிணை (நற்)
4. குறுந்தொகை (குறும்)
5. ஐங்குறுநூறு (ஐம்)
6. பதிற்றுப்பத்து (பதிற்று)
7. சிலப்பதிகாரம் (சிலம்பு)
8. முதல் திருவந்தாதி பொய்கையாழ்வார். (நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம்)
9. களவழி நாற்பது - பொய்கையார்
10. சேரன் செங்குட்டுவன் - மயிலை சீனிவேங்கடசாமி
11. சேர மன்னர் வரலாறு - ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை
12. சேரன் செங்குட்டுவன் - மு. இராகவையங்கார்
13. சேர வேந்தர் செய்யுட்கோவை-மு. இராகவையங்கார்
14. சேரன் வஞ்சி - டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார்
15. கவிராஜ மார்க்கம் - (கன்னட மொழிச் செய்யுளிலக்கணம்) நிருபதுங்கவர்மன்
16. கேரளம் ஐந்தும் ஆறும் நூற்றுண்டுகளில்-எளங்குலம் குஞ்சன் பிள்ளை (மலையாளம்)
17. புறத்திரட்டு - வையாபுரிப்பிள்ளை பதிப்பு. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
18. துளுநாட்டு வரலாறு - மயிலை சீனி-வேங்கடசாமி
19. கொங்கு மண்டல சதகம் - கார்மேகக் கோனர்
20. கொங்குநாடு - புலவர் குழந்தை 1968
21. சேரர் வரலாறு - துடிசைகிழார்
22. கொங்குநாடு - கி. அ. முத்துசாமிக்கோனர்
23. அப்பர், சம்பந்தர் - தேவாரம்
24. திருமங்கையாழ்வார் - பெரிய திருமொழி. (நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம்)

பொருளகராதி

(எண் : பக்க எண்)

அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார் 179

அதிகமான் அரசர் 46, 47, 51, 160, 182

அதிகமான் 90, 97

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி 49, 50, 51, 52, 90, 97, 181, 183, 184, 185, 186, 187, 196, 202

அதிகமான் நெடுமிடல் அஞ்சி 48, 49, 51

அதிகமான் பொருட்டெழினி 51

அதியன் விண்ணத்தனர் 180

அந்துவஞ் செள்ளை 72, 94, 95, 96, 107, 112, 113, 114, 139

அந்துவன் சேரல் 69, 70, 71, 72, 73

அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை 72, 139

அந்துவன் பொறையன் 71, 72, 74, 75, 78, 95, 139, 140, 146

அராபியர் 164, 165

அரிசில் கிழார் 23, 29, 90, 91, 93, 148, 180, 181, 182, 183, 191, 200, 203, 242

அரையம் 14, 36

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் 40, 140

ஆதனவினி 137

ஆதனேரி 51

ஆய்எயினன் 33, 60, 61

ஆரியப்படை கடந்த அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய நெடுஞ்செழியன் 83, 85, 92

ஆலத்தூர் கிழார் 119

ஆலம்பேரி சாத்தனர் 20, 57

ஆவூர் மூலங்கிழார் 197

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் 16, 40, 43, 67, 77, 78, 83, 84, 85

இருங்கோ வேள் 36, 37

இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் 111

இளங்கடுங்கோ 31, 136,

137, 192, 199, 237, 238, 241, 243, 244

இளங்கோ அடிகள் 140

இளங்கண்டிரக்கோ 198

இளங்குமணன் 58, 59

இளஞ்சேட் சென்னி 100

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை 22, 42, 55, 56, 82, 83, 94, 95, 96, 98, 99, 100, 101, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 114, 115, 122, 139, 140, 141, 143, 144, 146, 148, 151, 176, 201, 242, 243

இளந்திரையன் 50, 184

இளவிச்சிக்கோ 55, 198

இளவெளிமான் 54

உதியஞ்சேரல் 67, 69, 78, 140

உம்பற்காடு 12, 16, 17, 66, 67, 68

உம்பற்காட்டு இளங் கண்ணனார் 183

உரோம் தேசம் 18, 60, 169, 170, 171, 172, 173, 174

உறையூர் ஏனிச்சேரி முடமோசியார் 70

உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார் 58

எருமையூர் (மைசூர்) 13, 35, 36, 62, 63

எருமையூரன் 13, 35, 37, 62

எருமை நாடு 35, 37, 38

எழினி 58, 181

ஐங்குறு நூறு 123, 124, 137, 138, 204, 205, 207

ஐந்தேயில் 22, 55, 56, 103

ஒகந்தூர் 17, 79

ஓரி 26, 51, 52, 87, 88, 89

ஒளவையார் 47, 49, 50, 149, 160, 181, 183, 184, 185, 186, 187, 196

கட்டி நாடு 19, 20

கட்டூர் 13, 31, 34, 56, 60, 101, 103, 106

கட்டி (கட்டியரசன்) 20, 56, 57

கடுங்கோ 31, 137

கண்டிரம் 19, 59, 225

கண்டிரக்கோ 19, 59,198, 225

கண்ணகியார் 27, 99, 109, 111, 153, 156, 158

கண்ணகியார் உயிர்விட்ட இடம் 26, 27, 28

கணயன் 104, 105

கணைக்கால் இரும்பொறை 104, 105, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 135, 139, 146, 191

கபிணி (கப்பிணி ஆறு) 13, 32, 60, 102

கபிலர் 19, 21, 23, 28, 30, 37, 55, 74, 75, 76, 79, 81, 82, 83,

88, 116, 117, 186, 200, 201, 204, 207
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் 33, 34, 40, 41, 47, 48, 61, 140
களப்பிரர் 129, 134, 135
களவழி நாற்பது 126, 128, 130, 132, 133
கருவூர் கதப்பிள்ளை சாத்தனர் 20, 57, 187
கருவூர்க் கண்ணம்பாளனர் 187
கருவூர்க் கலிங்கத்தார் 188
கருவூர் கிழார் 185
கருவூர்க் கோசனர் 188, 189
கருவூர் சேரமான் சாத்தன் 189
கருவூர் நன்மார்பனர் 189
கருவூர்ப் பவுத்திரனர் 189
கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனர் 190
கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனதனர் 190
கல்லாடனர் 88
கழுமலம் 104, 105
கழுவுள் 20, 52, 53, 86, 87
கஜபாகு 110, 141, 142
காமூர் 20, 52, 86, 87
கிட்டூர் 13, 32, 101
கிள்ளிவளவன் 118, 119, 120, 122, 123, 124
குட்டுவன் இரும்பொறை 74, 76, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 102, 111, 112, 113, 114, 139, 140, 243
குட்டுவன் சேரல் 124
குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் 23, 72, 73, 140
குடவாயிற் கீரத்தனர் 104
குண்டுகட் பாலியாதனர் 80
குதிரைமலை 20, 21, 57, 58, 59
குமட்டூர் கண்ணனர் 16, 66
குமணன் 53, 54, 58
குறுங்கோழியூர் கிழார் 42, 118, 123
கூடலூர் கிழார் 123, 124, 205
கொங்கிளங்கோசர் 27, 159, 188
கொங்கு நாட்டின் எல்லை 11
கொங்கு நாட்டின் எல்லை 12, 13, 14, 15
கொல்லிக்கண்ணனர் 191
கொல்லிக்கூற்றம் 23, 26, 33, 51, 77, 87, 88, 90, 102, 191
கொல்லி நாடு 52, 88, 89
கொல்லிப்பாவை 25, 26
கொல்லிமலை 23, 24, 25, 51, 90, 163, 175, 191
கோ ஆதன் சேரலிரும்பொறை 31, 136, 137, 192
கோக்கோதைமார்பன் 124, 133
கோசர் 63, 64, 65, 188
கோதை 57
சதுரகிரி 24

சதுக்கபூதம் 106, 107

சாவகநாடு 163

சிம்மவிஷ்ணு 131, 133, 134, 135

சிலப்பதிகாரம் 26, 27, 75, 84, 99, 107, 112, 143, 151, 188

சிறுபாணாற்றுப்படை 50, 59

செங்கணன் 104, 105, 125, 126, 128, 129, 130, 131, 134, 135, 145

செங்கட்சோழன் 125, 127, 130, 132, 133

செங்காயபன் 31

செங்குட்டுவன் 27, 28, 40, 109, 111, 124, 141, 144

செங்கோடு 26

செருப்பு (மலை) 39

செல்வக்கடுங்கோ வாழி யாதன் 17, 21, 23, 28, 42, 44, 72, 74, 77, 78, 79, 81, 84, 86, 94, 95, 96, 105, 112, 113, 114, 115, 116, 139, 140, 141, 146, 150, 186, 192, 200, 201, 241, 242, 243, 244

சேரலாதன் 76

சேரன் செங்குட்டுவன் 17, 89, 92, 98, 99, 110, 122, 140, 142, 143, 144, 153, 175, 186, 188

தகடூர் 46, 47, 77

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 42, 57, 86, 93

தகடூர் நாடு 53, 86

தகடூர்ப் போர் 90, 96, 98, 185, 203

தகடூர் யாத்திரை 91, 96, 97, 148, 181, 196, 200, 202, 203, 204

தமிழகத்தின் ஆறு பிரிவுகள் 9

தாயங்கண்ணனார் 121, 168, 173

தாலமி 17, 32, 60

திருச்செங்கோடு 27, 153, 156

திருமுடிக்காரி 90

துவரை (துவார சமுத்திரம்) 13, 14, 36

தொண்டி 39, 41, 42, 44, 45, 162, 176

தோட்டி மலை 19, 59

நரிவெரூஉத்தலையார் 70

நல்லூர் நத்தத்தனார் 23

நள்ளி 19, 60

நள்ளியூர் 19, 60

நன்றுமலை 21, 28, 29, 82

நன்னன் 33, 34, 41, 48

நாடுகாண்நெடுவரை 21, 28, 82

நார்முடிச்சேரல் 40

நெடுஞ்செழியன் 118, 121, 122, 124

நெடுஞ்சேரலாதன் 66
நெடுமான் அஞ்சி 51, 184, 185
நெடுமிடல் 48
நெடுமிடல் அஞ்சி 47
நெடுவேள் குன்றம் 26
பச்சைமலை 21, 22, 54, 55
பசும்பூண்பாண்டியன் 47, 48
படியூர் 29, 30, 169
பத்தினிக்கோட்டம் 99
பதிற்றுப்பத்து 200, 201, 202
பாணர் 17, 23, 25, 48, 55, 75, 82. 83, 88, 89, 168 173, 186
பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் 16, 40, 67,69, 78, 83, 84, 85, 140
பழங்கன்னட நாடு 14, 15
பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் 35, 37, 48, 118
பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ 191, 192, 194, 195, 224, 245
பிட்டங்கொற்றன் 21, 57, 148, 187
பிராமி (எழுத்து) 31, 60,
136, 154, 155, 192, 204, 209, 210, 211, 212, 213, 215, 216, 218, 219, 220, 222, 224, 226, 229, 231, 232, 236, 237, 238, 239, 245
புகழியூர் (புகழூர்) 30, 60 136, 137, 219, 235' 244
புலிகடிமால் 14, 36
புன்னாடு 13, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 38, 56, 60, 61, 62, 63, 101, 103, 169
பூழி நாடு 39, 42
பூழியர் கோ 40, 42
பெருங்கடுங்கோ 31, 136, 137, 192, 199, 237, 238, 241, 243, 244
பெருங்குன்றூர் கிழார் 23, 83, 99, 106, 201, 243
பெருஞ்சித்திரனார் 53, 54, 58
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 20, 50, 52, 53, 71, 77 78, 84. 86, 87, 88, 89 90, 91, 92, 93,94, 95, 96, 97, 98, 101, 102, 111, 112, 114 115, 116, 139, 140, 141, 145, 146. 148, 182, 185, 186, 187, 191, 196, 200, 202, 203. 242, 243
பெருஞ்சோழன் 100, 106
பெருந்தலைச்சாத்தனார் 54, 58, 197, 198, 199
பெருநற்கிள்ளி 111, 118
பெரும்பாக்கன் 90
பெரும்பூண்சென்னி 34,61, 103, 104, 105, 106, 111

பேய் மகள் இளவெயினி 195, 199
பொருட்டெழினி 50, 51, 90 185
பொதினி (பழனி) 12, 23, 73, 156
பொய்கையார் 127, 130, 131, 132, 133, 135
பொய்கையாழ்வார் 130 131, 132, 133, 135
பொருந்தில் இளங்கீரனர் 117, 123, 201
பொறையர் 44, 65, 70, 82, 176
பொறையன் பெருந்தேவி 71, 74, 78, 95, 139
பொன்முடியார் 90, 195, 196, 197, 203
மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ 192, 199, 244, 245.
மலையமான் திருமுடிக்காரி 49, 88
மாந்தை 39, 41, 42, 43, 44, 176, 191
மாந்தரன் 44, 74, 83
மாந்தரன் கடுங்கோ 82, 84, 85
மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை 74, 84, 115, 118, 119, 121, 122
மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ 75, 192
மாமூலனர் 43
மாரோக்கத்து நம்பசலையார் 120
மிஞிலி 39, 48, 61
முசிறி 41, 162, 168
முடமோசியார் 71
முடித்தலைக்கோ பெருநற்கிள்ளி 71
முதிரம் 53, 54, 57, 59
மையூர் கிழான் 94, 96, 107, 113, 148
மோசிகீரனர் 93
யவனவாணிகம் 18, 30, 32
யவனர் 18, 22, 30, 32, 45. 161, 163, 164, 167, 168, 169, 170, 174, 175, 222
யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை 92, 95, 115, 118, 119, 125, 139, 140, 145, 146, 176, 201, 205
வஞ்சி 17
வஞ்சிக் கருவூர் 107
வடகொங்குநாடு 31
வன்பரணர் 19, 23, 59
வானியாறு 102
விச்சி 21
விச்சிக்கோ 54, 55, 102, 103, 198
விச்சிநாடு 21, 55
விச்சிப்போர் 102
விச்சிமலை 22, 54, 55
விச்சியரசர் 54, 55

விச்சியூர் 54, 102, 103
வெள்ளலூர் 22
வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன் 33
வெற்றிவேற் செழியன் 85
வேண்மாடம் 17, 70, 71
வேண்மான் நல்லினி 78
வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி 78
வேற்பஃறடக்கை பெருவிறற் கிள்ளி 72, 73
வைகாவூர் 23
வையாபுரி 23
வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் 23
வையாவி நாடு 12, 23, 77
ஹளேபீடு 13, 36
ஹெக்கடதேவன் கோட்டை 60
ஹொய்சளர் 14, 36